உரைநடைக் கோவை

(இரண்டாம் பகுதி)

இலக்கியக் கட்டுரைகள்

ஆசிரியர்
மகாமகோபாத்யாய முதுபெரும் புலவர்
பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார்

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

சென்னை-5 :: திருச்சி-2

முதற் பதிப்பு : 1941
எட்டாம் பதிப்பு—மார்ச்சு, 1965

விலை : ரூபாய் இரண்டு

அச்சிட்டோர்: செந்தமிழ் அச்சகம், சென்னை-14.

உரைநடைக் கோவை

பொருளடக்கம்

க.	தமிழும் தமிழ்ப் பணியும்	...	1
உ.	தமிழ்ப் புலமை	...	44
௩.	நம் பண்டைய நீதி நூலாசிரியர்	...	67
௪.	மாணிக்கவாசகர்	...	77
௫.	சங்க காலத்து அங்கதம்	...	89
௬.	காதற் கடிதங்கள்	...	101
எ.	குறுந்தொகை	...	114
அ.	மணிமேகலை	...	138

உரிமையுரை

என்னையீன் றெடுத்தென் உடல்நலம் பேணி
இருந்தமிழ்ப் புலவர்தங் குழுவில்
துன்னியான் இருப்பக் கண்டுள மகிழ்ந்து
சொலற்கரும் உதவிகள் புரிந்து
முன்னை யான் செய்த நல்வினைப் பேற்றின்
முதிர்ச்சியால் நெடிதுநாட் புரந்த
அன்னை யினருளை நினைவுறீஇ யுருகற்
கடையாளமீ தாமால்.

அறிவு வளர்வதற்கு இடனாகவுள்ள என் உடலை நன்கு பேணி வளர்த்து, எனக்கு உறுதுணையாம்படி அவ்வப் பொழுது கிடைத்த அறிவுடையார் பலரையும் உபசரித்து, யான் கலைநலம் பெறுதற்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்தவர் களும், புலவர் குழுவிற் சிறியேனும் ஒருவனாக இருக்கும் நிலை கண்டு உளமகிழ்ந்து நீண்ட நாளாக என்னைப் பாதுகாத்து வந்தவர்களும் ஆகிய என் **இனிய அன்னையார்** அவர்களின் அருட்பெருக்கை உன்னியுன்னி உருகுதற்கு அடையாளமாக இந்நூல் வெளியிட்டு அவ்வருட்கு இதனை உரிமைப்படுத்து கிறேன்.

மகிபாலன்பட்டி,
25—4—1941

மு. கதிரேசன்

பதிப்புரை

மேனாட்டுப் புலவர் பெருமக்கள் தாம் ஒரு காலத்து ஓரிடத்து ஆற்றும் சொற்பொழிவினை எக் காலத்தும் எல்லா மக்களும் படித்துப் பயன்பெற நூல் வடிவில் கொணர்ந்து உலகிற்குதவி உறுபுகழ் பெறுகின்றனர். அங்ஙனம் உதவிய அறிஞரில் ஜான் ரஸ்கின் (John Ruskin) என்பாரும் ஒருவர். அப்பேரறிவாளர் 'மன்னவர் நிதியும் மங்கையர் மாண்பும்' என்னும் பொருள் பற்றி நிகழ்த்திய இரண்டு சொற்பொழிவுகள், பின்னர் Sesame and Lilies என்னும் தலைப்புடன் நூல் வடிவில் வெளி வந்து அறிஞர் நுகரும் ஆரமுதெனத் திகழ்வதை ஆங்கில அறிஞர் அனைவரும் அறிவர்.

அம் முறையில் வெளிவந்துள்ள உரைநடைக் கோவை என்னும் இந்நூல், முதுபெரும் புலவர் மகாமகோபாத் தியாய பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் பற் பல இடங்களில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளின் கோவையாய் அன்னாரால் இரண்டு பகுதிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டவற்றுள் இரண்டாம் பகுதியாகும். இதன்கண் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், துறையூர் தமிழ்ப்புலவர் மாநாடு, சென்னைக் குறுந்தொகை மாநாடு என்னும் இம் மூன்று பேரவைகளிலும் முறையே நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரைகளாகிய 'தமிழும் தமிழ்ப் பணியும், தமிழ்ப் புலமை, குறுந்

தொகை' என்னும் சொற்பொழிவுகளும், திருச்சி வானொலி நிலையத்திற் பேசிய 'நம் பண்டைய நீதி நூலாசிரியர், மாணிக்கவாசகர், சங்க காலத்து அங்கதம், காதற் கடிதங்கள், மணிமேகலை' என்னும் இவ்வைந்து கட்டுரைகளும் ஆக எட்டுக் கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன.

புலவர் ஏறென விளங்கும் இந் நூலாசிரியரது நுண்மாண் நுழைபுலத் திறனை, இவர் இயற்றியுள்ள மண்ணியல் சிறுதேர் முதலிய மாணுறு நூல்களை ஓதி யுணர்ந்த அறிவுடையோர் நன்கு அறிவர். தமிழில் பேரறிவு கொளுத்தும் உரைநடை நூல்கள் பற்பல வெளிவரல் வேண்டும் என விரும்பும் அறிஞர்கள் இந் நூலினைக் கண்ணுறின் மட்டற்ற மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்வர். புலவரும் புலன் கொளற்குரிய அருஞ் செய்திகள் இந் நூற்கண் பலவுள ஆதலின், இதனைப் படிக்கும் பேறுபெறும் மாணவர்கள் முத்தமிழ்ச் சுவையறிந்து மூதறிஞராய்த் திகழ்வர் என்பது எமது துணிபு. இத்தகைய பேரறிவாளர் நீடுவாழ்ந்து தமிழ்ப் பெரும் பணியாற்ற எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் செம்பொருள் அருள் புரிய வேண்டு மென அப் பரம்பொருளை மன மொழி மெய்களான் வணங்குகின்றோம்.

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

உரைநடைக் கோவை

க. தமிழும் தமிழ்ப்பணியும் *

இமிழ்கடல் வரைப்பில் இனிமை சான்ற தமிழ்மொழி பேணுந் தகைசால் ஐயன்மீர் ! அன்னைமீர் !

செந்தமிழ்த் தெய்வச் சீர்நலம் போற்றுதலே தன் முழு நோக்கமாக மேற்கொண்டு திருவருட்பாங்கால் தோன்றிய இக்கரந்தைத் **தமிழ்ச்சங்க**த்தின் பதினான் காம் ஆண்டுத் திருவிழாவில் யான் தலைமை பெறத் தந்தது, சிறியேன்மாட்டு இச்சங்கத்தார் வைத்துள்ள பேரன்பின் பெருமையையே விளக்குவதாகும். இதுகாறும் நிகழ்ந்த ஆண்டு விழாக்களில் தலைமை பூண்டோர் **புலவர், புரவலர், அமைச்சர், பொருளாளர்** என்னும் தகுதியினராவர். இன்ன தகுதியுள் ஒன்றேனும் வாய்க்கப் பெறாத யான், இவர்தம் நிரலில் வைத்

---

* கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பதினான்காம் ஆண்டு விழாத் தலைமைப் பேருரை.

தெண்ணப்படும் பேறு பெற்றமைக்குக் காரணம், அந் நிரலில் **அன்பரும்** அமைகவென இச்சங்கத்தார் கருதிய தென்றே எண்ணுகிறேன்.

இச்சங்கத்தார் என்னை உறுப்பினனாகக் கொண்டு சில ஆண்டுகளாக நடைபெற்ற ஆண்டு விழாக்களில் அழைத்து இம்மன்றத்தில் விரிவுரை நடத்துவித்துச் சிறப்பித்து வந்தனர். அம்மட்டில் அமையாது இற்றை ஞான்று தலைமையளித்துஞ் சிறப்பிக்க மேற்கொண்ட அன்புடைமையை என்னென்பேன்! இந்நன்றி எஞ் ஞான்றும் மறப்பேனல்லேன்.

1. தாய் மொழிக் கல்வி

அன்பர்களே !

ஒருமைக்கட் பயிற்சியால் எழுமைக்கண்ணும் தொடரும் இயல்பினதாகிய கல்வியே மக்களை மக்கட் டன்மையுடையராக்கும் என்பது பெரியார் துணிபு. எந் நிலத்தில் எக்குடிக்கட்பிறந்தாராயினும், கல்வியுடையா ரையே உலகம் போற்றும் என்பதும் கண்கூடாக அறியப்பட்டதொன்று. இத்தகைய விழுப்பஞ்சான்ற கல்வியை, எந்நிலத்தில் எம்மொழி வழங்கப்படுகின் றதோ, அந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் அம்மொழி மூல மாகவே முதற்கட் பயில வேண்டும். **அதுவே அந்நிலத்து மக்கட்குத் தாய் மொழியாகும். ஒரு குழந்தை பிறந்து மொழி பயிலுங்கால் அதன் தாயால் முதற்கண் பயிற்றப்படும் மொழி யாது? அதுவே தாய் மொழி** என்று கோடல் பொருந்தும். அன்னை வாயிலாகக் கேட்டு மழலை மொழிந்து தேறிய

பின்னரே அக்குழந்தை அப்பனாலும் ஆசிரியனாலும் வரிவடிவிற் பயிற்றப்பட்டு அறிவு விரிவெய்தப்பெறும். ஒருவன் இறைவனை அடைந்து பேரின்ப நுகர்ச்சியில் தலைப்பட விழையுங்கால், அங்கும் அருளுருவாகிய தாயே முதற்கண் இவனைப் பண்படுத்தி அப்பனாகிய இறைவனை அறிவித்து அவன்பால் உய்ப்பவளாவள். இதனை, "மெய்யருளாம் தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக்கூடிப் பின் தாயை மறந்து, ஏயுமதே நிட்டை," என்னும் முற்றத் துறந்த முனிவர் பெருமானாகிய **பட்டினத்து அடிகள்** அருண்மொழியாலும் உணர்க. தாய் வழியாகத் தந்தைக்கு ஆளாதலை யுணர்ந்தே, முதற்கண் தாயைக் குறிப்பிட்டு **மணிவாசகப் பெருந்தகை**யாரும், "அம்மையே, அப்பா, ஒப்பிலா மணியே," என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இத்தமிழ் நிலத்து மக்களாகிய நம்மனோர்க்கு நம் அன்னையாரால் முதற்கட்பாலொடு குழைத்து அன்போடளாவி ஊட்டிய அருமை மொழி அந்தமிலின்பம் ஆர்தரப் புரியும் செந்தமிழ் மொழியேயாமன்றோ! அன்னையார் அருளொடு சுரக்கும் இனிய பாலை உண்ணுங் குழவிப் பருவத்தில், அவராற் பயிற்றப் பட்டுப் பயிலும் சிறப்புப்பற்றியன்றே இம்மொழி **'பால்வாய்ப் பசுந்தமிழ்'** என்று பாராட்டப்படுகின்றது? மழவிளம்பருவத்திற் பயிற்றப்படுதல் குறித்தே இதனைப் 'பசுந்தமிழ்' என்றார் போலும்! இயற்கையும் அன்னதே. இதனால், நம் உடல் பாலுண்டு வளரும் பருவந்தொட்டே, உடற்கண் உறையும் உயிர், தன் குணமாகிய அறிவைச்

செந்தமிழ்த் தெய்வ மொழிப் பயிற்சி வாயிலாக வளர்த்துத் திகழும் உண்மை நமக்குப் புலனாகின்றது. அறியாப் பருவத்தினும் நம் உயிர்க்கு உறுதுணையாய் நின்று அறிவுச் செல்வத்தை வளர்வித்து உதவிவரும் தமிழ் மொழியின் பழமையையும் சிறப்பையும் என்னென்று கூறுவேன்! அவை வரையறுத்துக் கூறுதற்கு இயலாதனவெனினும், அறிந்தாங்கு ஒரு சிறிது கூறத் தொடங்குகிறேன்.

2. தமிழ் மொழியின் தொன்மை

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தோன்றி இற்றை ஞான்று நம் கைவரப்பெற்ற தமிழ் நூல்களெல்லாவற்றினும், காலத்தானும் சிறப்பானும் முற்பட்டு விளங்குவது **ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியம் என்னுந் தலையாய இயல் நூலே** யாகும். இது கூடலின்கட் பண்டு நிலவிய முச்சங்கத்துள், தலைச்சங்க காலத்தில் தோன்றியதென்பது யாவரும் உணர்வர். இந்நூலின்கண் தமிழ் வரம்பு கண்ட தண்டமிழ் முனிவராகிய தொல்காப்பியர், வடநூலார் நான்கென வகுத்த உறுதிப் பயன்களை அகம்புறமென இரு பிரிவினுள் அடக்கி, மக்கள் இம்மைப் பயனை நுகர்தற்பாலதாய இன்ப நிலையை அகத்தினும், மறுமைக்குரியதாக எய்தற்பாலதாகிய அறநிலையினையும், அதற்குக் கருவியாகிய பொருள் நிலையையும், இம்மூன்றன் நிலையாமையையும் உணர்ந்து ஒருவி அடைதற்பாலதாகிய அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடாகிய உறுதி பயக்கும் வாயிலையும் புறத்தினும் ஒழுங்குற வகுத்து விளக்கியுள்ளார்.

இங்ஙனம் மக்கள் ஒழுகலாற்றைத் திறம்பட நுனித்துணர்ந்து விரித்துரைத்தலோடு மற்றை உயிர்த் தொகுதிகளின் இயற்கைகளேயும், நிலேயியற்பொருளாய மரம் முதலியவற்றின் இயல்புகளேயும், நிலப்பகுதி களின் பான்மைகளேயும், மற்றை இயற்கைப் பொருள் களின் தன்மைகளேயும் ஆராய்ந்துணர்வார்க்குப் புலப் படும்படி கூறியிருக்கும் திட்பநுட்பம், வேறு எம்மொழி இயல் நூலார்க்கும் இயலாதனெவதான்றும். ஒரு மொழிக்கு இலக்கணம் காணப் புகும் ஆசிரியர் அம்மொழிக்கண் உள்ள 'எழுத்து,' 'சொல்' என்னும் இவற்றையே ஆராய்ந்து தூய்மைப்படுத்துவர். இவ்வியல்பு பிற மொழி இயனூலார் யாவர்க்கும் ஒத்ததாகும். நம் செந்தமிழ்த் தெய்வ மொழியின் இயன்முதனூல் ஆசிரியரோ, மொழியாளர் எல்லோர்க்கும் பொது வாகிய எழுத்துச் சொற்களின் ஆராய்ச்சிகளோடு அமையாது, சொல் கருவியாக உணரப்படும் பொருளா ராய்ச்சியிற் பெரிதும் தலேப்பட்டு, அப்பொருளேக் கூரறிவாளர் எத்துணேப் பாகுபாடு செய்து உணர விரும்புவரோ, அத்துணேப் பகுப்புகளும் அமைய மக் களின் ஒழுகலாற்றையும் பிற இயங்கியல் நிலேயியற் பொருள்களின் தன்மைகளேயும் தெள்ளத் தெளிய விளக்கியுள்ளார்.

இப்பொருளதிகாரத்திற் கண்ட **கந்தழி** முதலிய சொற்களே ஆராய்வோமாயின், அந்நூற்காலத்துத் தமிழரின் கடவுட்கொள்கை நன்கு புலப்படும். "ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்குந் தத்து வங்கடந்த பொரு"ளாகக் கடவுளேத் தமிழர் ஆராய்ந்து தெளிந்துள்ளாரென்பது அதனுற் புலனும். தொல்

காப்பியர் தமிழ் நிலத்தார் ஒழுக்கங்கண்டு நூல் செய்யுங் காலத்து தமிழர் நிலை இத்துணை மேம்பாடுற்றிருக்குமாயின், அதற்கு முன் எத்துணையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். **நாள் வினைகளைச் செவ்விதின் இறுக்கப் பணிக்கும் அற நூல்களின் வழியொழுகிப் பண்படுத்தப்பட்ட உள்ள நிலையுடையாரன்றே முடிவில் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தலைப்படுவர்?** அங்ஙனம் தலைப்படுவாரும் கடவுட்குப் பல்வகைப் பொருந்தா இலக்கணங்களைக் கண்டு ஒருவரோடொருவர் தம்முள் முரண்படுவர். அம்முரண்பாடறுத்துக் கடவுட்பொருளின் தூய இயல் நிலையை உள்ளவாறுணர்வார் மிகவும் அரியர். இவ்வரிய உணர்ச்சியைத் தமிழர் எத்துணையோ ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே எளிதிற் கைவரப்பெற்று ஒழுகினரென்பது அத்தொல்காப்பிய முதுநூலிற் கண்ட உண்மைத்தெளிவாகும். இதனால், தமிழின் பழமை காலத்தான் அறுதியிட்டுரைத்தல் அரிதென்பது போதரும். புதிய முறையில் ஆராய்ச்சி செய்வாருள் நுண்மாணுழைபுல மிக்கார் சிலர்க்கும் இஃது உடன்பாடேயாகும்.

தொன்மை வரலாற்று முறையில் நோக்கினும் இதன் பழமை புலனாகும். ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பழம் பொருளாகிய இறைவர், மக்கள் ஆண் பெண்களாக இயைந்து இன்ப நுகர்ச்சியில் தலைப்படும்பொருட்டு அருள்வழி உருக்கொண்டு பொற்கோட்டிமயத்தின்கண்

மலைமகளை வேட்ட ஞான்று, அமரர் முதலியோரனை வரும் ஆங்கு ஒருங்கு தொக்காராகத் தென்பால் உயர்ந்து வடபால் தாழ்ந்தமையின், அது கண்டு அப் பெரியோர், நிலப்பரப்பின் சமனிலை குறித்துக் குறு முனியை நோக்கிப் பொதியிற்கு ஏகென, அம்முனிவர் பெருமான் முழுமுதற்பிரானை வணங்கி, "ஐயனே, தெற்கணுள்ளார் தமிழ் மொழி வல்லாரன்றே? அவ ருவப்ப யான் அம்மொழிப் பயிற்சியிற் பீடுபெறுதல் எங்ஙனம்?" என வேண்ட, இறைவர் அதுகாலைக் குடமுனிக்குத் தமிழறிவுறுத்தாரென்பது கந்தபுராணக் கதை. இப்புராண வரலாற்றை நம்புவார்க்குத் தமிழின் தொன்மையைப் பற்றி விரித்துரைத்தல் மிகையே.

3. தமிழ் மொழியின் சிறப்பு

இனி, இங்ஙனம் தொன்மையான மாண்பு மிக்க இம்மொழியின் சிறப்பைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். ஒரு மொழிக்குச் சிறப்பு, அதன்கண் அமைந்துள்ள சிறந்த இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம் முதலியவை பற்றிய நூற்பரப்புகளாயினும், பிறிதொன்றன் சார்பு வேண்டாது புலவர் கருதும் எத்தகைய அரும் பொருள்களையும் வழங்குதற்குரிய சொற்களுடைமை யானும், பிறவற்றுனுமாம். இன்னோரன்ன சிறப்பு களில் நம் தமிழ் மொழி யாதுங் குறைவுடைய தன்று. இது மற்றொரு மொழியினின்றும் தோன்றிய தென்றுல் பிறிதொன்றன் சார்பின்றி நடைபெரு தென்றுதல் கூறுவார் உண்மையாராய்ச்சி யிலராவர்.

ஆனால், தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே வட சொற்களுட்சில தமிழில் வழங்கலாயின. அதுபற்றித் தொல்காப்பியரும்,

> "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
> எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே."

எனவும்,

> "சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்."

எனவும், வடசொல் தமிழில் வழங்கு முறையை வரையறுத்துக் கூறினர். வடமொழி எந்நிலத்து மாந்தரும் மேற்கோடற்குரிய பொது மொழியாக உள்ளமையானும், பொதுப் பொருளில் வேண்டுமளவு கோடல் முறையாதலானும், கூடற்சங்கத்துக் குலவிய பண்டைப் புலவர் பெருமக்களுட்பலர், வடமொழியினும் வல்லவராய் இருந்து தமிழை வளர்த்தமையானும், அச்சங்க காலங்களில் மிகச் சுருக்கமாகத் தமிழில் வடசொற்கலப்பு உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் வடசொற்கள் தமிழிற்கலக்குங்காலும் பொதுவெழுத்தான் இயன்ற சொற்களே தூய தமிழுருவெய்திப் பெரும்பாலும் விரவலாயின.

நாளடைவிற் புலவர் தனித்தமிழ்ச் சொற்களைத் தெரிந்து வழங்கும் மதுகையின்மையானும், ஒரோவழித் தெரியினும் அவற்றினும் வடசொற்றொடை செவிக்கு இன்பம் பயப்பனவாம் என மாறுகொள உணர்ந்தமையானும், தனித்தமிழ்ச் சுவை கண்டு இன்புறும் தலைவர் அருகினமையானும், வடமொழியாளர் உவப்பத் தமிழிற் பாட்டு உரை முதலியன

இயற்ற வேண்டுமென்னும் விழைவு மேற்கொண் டமையானும், பொதுவெழுத்தானும் சிறப்பெழுத் தானும் ஆய வடசொற்கள் பலவற்றைத் தமிழில் வரம்பின்றி வழங்கி வருவாராயினர். சுவையுடைமை அவ்வம்மொழிகளில் தனித்த நிலையிற் காணப்படுதல் போலக் கலப்பிற்காணப்படுதல் அரிது. **ஒரு மொழி யிற் செவ்வனம் பயின்று சுவை நிலை கண்டுணர் வார்க்கு இதன் தனி நிலையிற் போலப் பிறமொழிக் கலப் பில் அத்துணை இன்பம் உண்டாகா**தென்பது உண்மை அனுபவமுடையார் எல்லோர்க்கும் ஒத்ததாகும். இத ஞல் வடசொற்களை நேர்ந்தவாறு தமிழிற்புகுத்தல் முறையன்றென்பது தெளிவாம். ஒரு சில வடசொற் கலப்பு உண்மை பற்றித் தமிழ் மொழியை வடமொழியி னின்றும் தோன்றியதென்றல் பொருந்தாததொன்ரும்.

வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகப்பலவாம். வடமொழியில் தமிழிற்போலத் திணைபா லுணர்த்தும் வினை விகுதிகள் இல்லை. 'பவதி' (भवति) என்னும் வினைமுற்று "இருக்கின்ருன்", "இருக்கின் ருள்", "இருக்கின்றது" என ஓர் ஈறே நின்று எழு வாய்க் கேற்றவாறு பொருளுணர்த்தும். தமிழில் வினை முற்றுகளின் ஈறே திணை பால்களை உணர்த்தி நிற்கும். பால் வகுப்புத் தமிழிற் பொருளைப் பற்றியும், வட மொழியிற் சொல்லைப் பற்றியும் உள்ளது. ஆண்மக னைப் பற்றி வருஞ் சொற்களெல்லாம் ஆண்பாலாகவும், பெண்மகளைப்பற்றி வருவனவெல்லாம் பெண்பாலா கவும் தமிழில் உள்ளன. வடமொழியில் இவ்வரையறை யில்லை; மாறுபட்டு வரும்; சொல் நோக்கியதாகலின்.

மனைவியைப் பற்றிய 'பாரியை' (भार्या) என்னுஞ் சொல் பெண்பாலாகவும், 'தாரம்' (दाराः) என்னுஞ் சொல் ஆண்பாலாகவும், 'களத்திரம்' (कलत्र) என்னுஞ் சொல் நபுஞ்சகப்பாலாகவும் வருதல் காண்க. வடமொழியில் ஒருமை இருமை பன்மைச் சொற்கள் உள்ளன. தமிழில் ஒருமையல்லாதனவெல்லாம் பன்மையே. திணைப்பாகுபாடு, குறிப்பு வினைமுற்று முதலியன தமிழுக்கே உரியன. ''முல்லையைக் குறிஞ்சியாக்கி மருதத்தை முல்லையாக்கி'' என்னும் **கம்பராமாயணச்** செய்யுளை வடமொழிக்கண் மொழி பெயர்க்கப் புக்க வடமொழிப் புலமை மிக்க என் நண்பரொருவர் அத்திணைப் பாகுபாடு வடமொழிக்கண் இல்லாமையால், ''நல்லனவற்றைத் தீயனவாக்கியும் தீயனவற்றை நல்லனவாக்கியும்'' என்னும் பொருள் பட மொழி பெயர்த்துள்ளார். திணைப் பாகுபாடு வடமொழிக்கண் இல்லையாயினும், பொருளாராய்ச்சி வன்மையால், ஒருவாறு பொருந்த மொழிபெயர்க்கலாம். இயலாதென்பது அவர் கருத்துப் போலும்! இன்னும் உற்று நோக்குவார்க்கு இலக்கண அமைதியில் வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் வேறுபாடு பல தோன்றும். இவ்வேறுபாடுகளைச் சுருக்கி,

"சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமை கூறின் திணைபால் உணர்த்தும் வினைவிகுதி
மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க்கெழு வாயுருபும்
தேற்றிய லிங்கம் ஒருமூன்றும் இல்லை செழுந்தமிழ்க்கே"

என்று **பிரயோகவிவேக நூலார்** கூறினர். வடமொழி தென்மொழி ஆராய்ச்சியிற் புலமை மிக்க **மாதவச் சிவ**

ஞான முனிவர் இவ்வேறுபாடுகளை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிவுபட உரைத்தனர். அவர் கூறியன, "தமிழ் மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட் பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப் பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோ ரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும்" என்பனவாம். இவ்வாராய்ச்சியால் தமிழ் தனி மொழி என்பது செவ்விதிற் புலனாதல் காண்க.

இனி, இம்மொழிக்கணுள்ள நூற்பரப்புகளை உற்று நோக்குவோம். கடல்கோள் முதலியவற்ருற் செற்றன போக, எஞ்சிய சங்க நூல்கள் பலவுள்ளன. தமிழின் இயற்கைச் சுவைநலம் ததும்பித் திகழும் **பத்துப்பாட்டு, அகம், புறம், கலித்தொகை** முதலிய சங்கத்துச் சான்ருேர் இலக்கியங்களும், எம்மொழியினும் இத்துணைத் திட்பநுட்பங்களமைய யாத்த ஒரு நூலும் உளதோவென்று ஆராய்வார் வியப்புறும் வண்ணம் தமிழ் நிலத்தார் தவப்பயனாக எழுந்த **திருக்குறளை** முதலாகவுடைய நீதிநூல் இலக்கியங்களும், பாடுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் இறைவன் திருவடிப் பற்றை விளைத்து அன்பு மயமாய் நின்று உள்ளுருகச் செய்யும் **தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப்பிரபந்தம்** முதலிய அருட்பாடல்களும், காப்பியச் சுவைநலம் கனிந்தொழுகும் **சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி** முதலியனவும், இறைவன் றிருவருள் நலத்தை அன்பர் அள்ளி

உண்டு இன்புற்ற முறையையும், உலகியல் நிலைகளை வரம்பிட்டு அழகுபெற உரைக்கும் பெற்றியையும் முறையே மேற்கொண்டு வெளிப் போந்த சைவ வைணவ இலக்கியங்களாகிய **பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம்** முதலியனவும், சிவானுபவச் செல்வர்களாகிய மெய்கண்ட தேவர் முதலியோரால் நூன் முறையில் வைத்துப் பொருள் வரையறை செய்து அருளிச்செய்யப்பட்ட **சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தி, திருமந்திரம்** முதலிய சமயநூல்களும், சிவஞான முனிவரர், குமரகுருபர அடிகள் முதலியோர் அருளிய இனியநூற்றொகைகளும் பிறவும் இதன்கண் உள்ளன.

உருக்கரந்த நூல்களினின்றுஞ் சிதறுண்டு இங்குமங்குங் காணப்படும் சில செய்யுள்களைப் பார்க்குங்கால், முழுவுருவமுங் கிடைக்கப் பெருமை தமிழரின் தவக்குறையென்றே இரங்க வேண்டியதாயிற்று. சேர பாண்டிய சோழர்களாகிய மூவேந்தர்களையும் தனித் தனியே தொள்ளாயிரம் வெண்பாக்களாற் புகழ்ந்து பாராட்டு முறையில் அமைந்த **முத்தொள்ளாயிரச்** செய்யுள்களிற் சிதறிக்கிடந்த சிலவற்றைக் கண்டதும் அந்நூன் முற்றும் பெருமை பற்றி என் மனம் வருந்தியதுண்டு. சிற்றுருவாகிய வெண்பாவில் உயர்ந்தபொருள்களைச் செப்பனிட்டமைத்துச் சொல் வளமும் பொருள் வளமுங் கெழுமப் பாடியிருக்கும் வனப்புத் தமிழ்ச் சுவை நலம் துய்ப்பார் யாவருள்ளத்தையுங் கவரவல்லதாம். "வெண்பாவிற் புகழேந்தி" என்று பாராட்டிய புலவர்க்கு இம்முத்தொள்ளாயிர நூல் காணப்பட்டிலதென்றே எண்ணுகின்றேன். "பொருப்பிலே பிறந்து

தென்னன் புகழிலே கிடந்து" என்று தமிழ் மடந்தையைப் புனைந்து பாராட்டிய புலவரும் இதனைக் கண்டிலர். தென்னன் புகழின் மட்டில் அன்றி மூவேந்தர் புகழிலும் ஒருங்கு கிடந்தமை இந்நூலாற் கண்டிருப்பாராயின், "பொருப்பிலே பிறந்து மூவர் புகழிலே கிடந்து" என்று பாடியிருப்பர். இன்னும், பூதங்களாலும் கால தத்துவத்தாலுங் கவரப்பட்டு ஒழிந்த நூல்களும் சிறந்த உரைகளும் பலவாம்.

இலக்கண நூல்களுள் எழுத்து முதலிய ஐந்து இயல்களையும் முற்ற உரைப்பனவும், அவற்றுள் ஒன்றிரண்டே நுதலுவனவுமாகிய **தொல்காப்பியம் இறையனாரகப் பொருள், நன்னூல்** முதலிய பலவுள்ளன இவற்றுள் தொல்காப்பியத்தின் பெருமை மேற்கூறப் பட்டது கொண்டு ஒருவாறு உணரலாம்.

இனி, நூல்களின் உண்மைக் கருத்துக்களைத் தம் மதிநுட்பத்தாற் கண்டு உரை வரைந்த ஆசிரியர்களின் பெருமையை என்னென்பேன்! **இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார்** முதலிய ஆசிரியர்களின் திறமையைத் தனித்தனி விரிக்கப் புகின், மிக விரியும். இவரெல்லாம், **மிக விரைவாக ஓடிச் செல்லும் ஒரு பேரியாற்றை எதிர்த்து நீந்தி அந்நீரோட்டத்தின் வன்மையை இற்றென உணர முற்படுவார் போலத்** தாம் உரையெழுத மேற்கொண்டு சான்றோர் செய்யுள்களிலுள்ள சொற்களின் செலவை எதிர்த்தாராய்ந்து உண்மைப் பொருள்கண்டு உலகிற்கு தவியவராவர்.

பிற்காலத்தே பொதியிற்சாரலில் தென்றமிழ் நாடு செய்த தவப்பயனாகத் தோன்றிய மாதவச் சிவஞான முனிவரின் மாட்சிமைகூறும் தரத்ததன்று. அம்முனிவர் பெருமான் வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள இலக்கியம், இலக்கணம், தருக்கம், சமயம் முதலிய நூற்பரவைகளைத் தேக்குற உண்டு நூலியற்றல், உரை வரைதல், பிறர் புரைபட யாத்த நூலுரைகளின் குற்றங் கண்டு விலக்கல் முதலிய எல்லாக் கல்வித்துறைகளிலும் ஒப்புயர்வின்றி விளங்கிய தமிழ்ப்பெரும்புலவர் தலைமணியென்பதும், சைவசமய முதனூற்பேருரையாசிரியரென்பதும் இத்தமிழுலகம் அறிந்தனவே. அவர்கள் வரம்பிட்டுரைத்த தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலியனவும், சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, பேருரை முதலியனவும் தமிழ்ப்புலவர்களாலும் சைவ சமயப் பெருமக்களாலும் தலைமேற்கொண்டு போற்றற் பாலனவாம்.

இங்குக் கூறிய நூலுரைகளின் பெயர்களும் சுருக்கம்பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டன. ஈண்டுக் கூறப்படாத பிற நூலுரைகளைப் பற்றியும், ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் உள்ள என் மதிப்பு ஒரு சிறிதுங் குறைந்ததன்று. யான் வாய்ப்புழி விரித்துரைக்கும் அவாவுடையவனே.

அகப்பொருள் இயல்புகளை அறத்தினின்றும் பிறழாதெடுத்து நயம்பட உரைக்கும் அழகு தமிழ் மொழிக்கே சிறந்ததாகும். தலைவன் தலைவி, பாங்கன் பாங்கி, செவிலி நற்றாய் முதலியோர் இன்ன இன்ன இடங்களில் இவ்விவ்வண்ணம் உரையாடக் கடவரென்று

வரையறுத்த முறை பெரிதும் இன்புறற்பாலது. அகப் பொருள் விரிவைத் தமிழிற்பரக்கக் கண்ட ஒரு சிலர், இம்மொழி காமநிலையே பற்றியதென்று கூறினர். அவர் கூற்று, "தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்" என்றுங்கு அப்பகுதியில் ஈடுபட்டு அதனினின்றும் பெயர ஒண்ணுமை பற்றி எழுந்ததொன்றும். சைவ நூல்களை முறைப்படுத்திய **நம்பியாண்டார் நம்பிகள் என்னும்** புலவர் பெருமான் இறைவனையடைந்து பேரின்பம் துய்த்தற்கு வாயிலாகவுள்ள அறிவுமொழி இத்தமிழ்மொழியெனக் கண்டு, அக்காட்சியைத் திரு ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் பெருமை கூறுமுகமாக,

> "ஆறதே றுஞ்சடை யான்அருள் மேவ அவனியர்க்கு,
> வீறதே றுந்தமி ழால்வழி கண்டவன்"

என்று வெளியிட்டருளினர். 'சிவபிரானது திருவருட் பேற்றையடைய உலகத்தவர்க்குத் தமிழால் வழி கண்டவர்' என்னும் இதனுல் **இது ஞானமொழி என்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயமின்றும்.** ஈண்டுத் தமிழைச் சுட்டுங்கால், "வீறதேறுந் தமிழ்" என்றார். 'வீறு' என்னுஞ் சொல், 'வேறொன்றற்கில்லா அழகு' என்னும் பொருளதாம். இப்பொருள் **சீவக சிந்தா மணியில்,** "வீறுயர் கலசநன்னீர்" என்புழி **நச்சினர்க்கினியர்** கண்டதாகும். வேற்று மொழிகட்கில்லாச் சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் முதலிய அழகுகள் இத்தமிழ் மொழிக்கண் மலிந்திருத்தலின், இச் சொற்பொருள் நச்சினர்க்கினியர் கண்ட அவ்விடத்தினும் இங்கு மிகவும் இயைபுடைத் தென்பது நன்கு விளங்கும்.

இச்செந்தமிழ் மொழியாம் நறுநீர்த் தடாகத்திற் பற்பல கிளை நூல்களாம் கொடி, இலை, அரும்பு, மலர் முதலியன கிளைத்தெழுதற்கு முதலாகவுள்ளதும், மொழியின் தன்மையை வரம்பிட்டு உரைக்கும் இயல் முதல் நூலுமாகிய **தொல்காப்பியம்** என்னும் **மூலமும்,** அதன்கட்டோன்றி எழில் பெற விளங்குவதும், இன்னும் காலக்கூறு எத்துணை கழியினும் உலகநிலையும் மக்கள் ஒழுகலாறும் இன்னபடியாக இருத்தல் வேண்டுமென்று புதிய புதிய எண்ணங்களை மேற்கொண்டு ஆராய்வார்க்கெல்லாம் சிந்தாமணி போல நீதிப்பொருள்களை வழங்குவதும், நுண்பொருளாம் நறுமணம் மிக்கதுமாகிய பீடுசால் **திருக்குறள்** என்னும் **தாமரை மலரும்,** அம்மலர்க்கண்ணே ததும்பி வழிவதும், விலை வரம்பில்லா மாணிக்கம் போன்ற சொன்மணிகளானும் உள் நோக்கி உளம் நெகிழ்ந்து ஆராய்வார்க்கு, "எனை நான் என்பதறியேன்" என்றபடி அவர்தம் நிலையும் மறக்கச் செய்யும் பொருளொளிகளானும், கல்லையுங் கரைக்கும் இசை நலத்தானுஞ் சிறந்து திகழ்வதும், படித்தல் கேட்டல் முகமாகத் **தன்னையுண்பாரைத் தான் உண்டு அன்புருவாக்கிச்** சிவநெறிக்கட்செலுத்திப் பேரின்ப பெருவாழ்வுறுத்துவதும் ஆகிய **திருவாசகம்** என்னும் **தேனும்** கைவரப் பெற்ற தமிழ்ச்செல்வர்க்கு யாதுங் குறையின்றெனினும், கால வேறுபாட்டால் உள்ள நிலை வேறுபட்டு அதனால் விளையுங் குறைகட்கு அவர் இடனுதல் வருந்தத்தக்கதே.

அக்குறைகளாவன, நஞ்செந்தமிழ்த் தெய்வ மொழிக்கு இயல்பின் அமைந்த மாட்சிமைகளை விளக்கமாக உணர்ந்து உலகினர்க்கும் உணர்த்தித் தாமும் பயன் எய்துதலை விட்டு, இதற்கில்லாதனவும் வேண்டாதனவுமாகிய சிலவற்றைச் சிறப்பெனக் கண்டு இதற்கு ஏற்றிட முயன்று இடர்ப்படுதலும் இன்னோரன்ன பிறவுமாம். வேற்று மொழியாளர் அறியாமையால் நம் மொழியைப் பழித்துரைப்பாராயின், தக்கவாறு ஏதுக்களைக் காட்டி, உண்மைநிலை யுரைத்து, அவரை நன்னெறிப்படுத்த முயலல் வேண்டும். அந்நெறிக்கு வாராராயின், "நெறியினீங்கியோர் நீரல கூறின், அறியாமையென் றறிதல் வேண்டும்," என்றுங்கு, அவர் தன்மைக்கு இரங்கியொழிதலே நாம் மேற்கொள்ளற்பாலதாம். இங்ஙனமல்லாமல், நாமும் அவரியல்பைக் கைப்பற்றி அவர் மொழிக்கண் இல்லாத குறைகளை ஏறிட்டுப் பழித்துரைத்தல் நடுவுநிலை திறம்பாத் தமிழ்க்குடியிற்பிறந்த நமக்கு ஒல்லாததொன்றும். கலாம் விளைத்தலால் எய்தும் பயன், நடுவுநிலை திறம்பா நன்னெஞ்சைக் கோட்டமுறச் செய்தலேயன்றி வேறன்று. மொழியளவிலன்றிச் சமய நிலையிலும் இம்முறை மேற்கொள்ளற்பாலதொன்றும். காய்தல் உவத்தலின்றி உண்மை நிலை கடைப்பிடித்துப் பண்டை நிகழ்ச்சிகளையாராய்ந்து வெளியிடும் இக்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களின் அருஞ்செயல்கள் போற்றற்பாலனவாம். புதிய முறையிற்கண்ட கொள்கைகளுள், பொருந்துவன இன்ன, பொருந்தாதன

இன்னவென்று அறுதியிட்டு வெளிப்படுத்தற்குரிய வழியைப் பின்னர்க் கூறுவேன்.

4. தமிழ் மொழியின் நிலைமை

தமிழ்ச் செல்வர்காள்!

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் தமிழின் தொன்மையுஞ் சிறப்பும் ஒருவாறு புலப்படுமேயன்றி, முற்றவெடுத்து விளக்கப்பட்டனவாகா. தாலீ புலாக நியாயமாகச் சுருங்கிய நிலையிற்சில எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. இனி, இத்தகைய மூலப்பொருளாகிய தமிழின் நிலை இக்காலத்தில் எங்ஙனம் உள்ளதென்று ஆராயப் புகுவோமாயின், அது வருத்தந்தருவதொன்றாகும். இம்மொழியை முறையாகப் பயில்வாருஞ்சிலரே; பயிற்றுங்கல்லூரிகளுஞ்சிலவே. நம் அரசினர் மொழியாகிய ஆங்கிலத்தால் நெருக்குண்டு இது தன்னுருக்கரந்து இங்குமங்குஞ்சிறிது உறைவிடம் பெற்று ஒல்கியிருக்கின்றது. போற்றுவாரின்மையால், வேற்றிடம் பெயர்தற்கும் வழியில்லை. ஆர்வமிக்குப் பயில முயல்வாரும் பொருள் வருவாயைக் கருதிப் பின் வாங்குகின்றனர். பொருள்வருவாயைப் பொருட்படுத்தாத தகுதியுடையார்க்கு இதன்கண் விருப்பமுண்டாதல் அரிதாகின்றது. இளைஞர் சிலர், காலத்தின்விரைவிற்கேற்றவாறு ஒரு நூலையேனும் அழுந்தியாராயாமல், நுனிப்புல் மேய்ந்து, இக்கால நாகரிகத்திற்கு ஒத்த வண்ணம் எங்கணும் உலாவித் திரியும் பத்திரிகைகளில் வெளிப்படுஞ்சில கட்டுரைகளைப் பயின்று, அம்முறையிற் காலங்கழிக்க எண்ணுகின்றனர்.

பண்டைக் காலம் போலக் கற்று வல்ல பெரும் புலவர்கட்கு முற்றூட்டாக நிலம் பொருள் முதலியன கொடுத்துப் பேணும் புரவலரும் இலர். ஆரவாரமின்றி அறிவு விளக்கங்கருதிக் கல்வி பயின்று அடக்கம் மேற் கொண்டொழுகுவாரைப் பெருமைப்படுத்துவாரும் சுருங்கினர். போலிப் பயிற்சியும் போலியறிவும் அப் போலியறிவுடையாரைப் பாராட்டுதலுமே எங்கணும் மல்கின.

ஆங்கில மொழிப்பயிற்சியால் உயர்தரப் பட்டம் பெற்றாருட்சிலர் தமிழையுங் கடைக்கணித்து ஒருசிறிது பயின்றதும், வேற்று மொழியால் தாம் எய்திய பெருமையை இதன் முகமாக வெளிப்படுத்த எண்ணிப் பண்டையோர் சிறந்த முறையில் ஆராய்ந்தெழுதிய நூலுரைகளைக் குறை கூறத் தலையிட்டுத் தங்குறையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவர் குறை, அறிவுடை யாருட்சிலர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் புலப்படாத தாகலின், அவவேனையோர்மலிந்த இவ்வுலகத்தாராற் பாராட்டப்படும் பேறு பெற்று, மீண்டும்அவர், தம் இயற்கையை வெளிப்படுத்த முயல்கின்றனர். ஒரு நூலையோ உரையையோ ஒருவர் மறுக்க எண்ணுவாரா யின், அந் நூலுரைகளின் பொருளை ஆசிரியரின் கருத் தின் வழி முதலில் அறிதல் வேண்டுமன்றே? அங்ஙனம் அறிதலில் தம் உழைப்பைப் பயன்படுத்தாமல் மறுத் துரைக்க விரைவார் செயலை என்னென்பேன்! வைர மணியின் தூயவெண்ணிறவொளியைமஞ்சள் நிறமென மாறுபடக்கண்டு,அக்காட்சி ஏதுவாக,'இது வைரமணி

அன்று,' என ஒருவன் கூறுவானாயின், அஃது அவன் கண்ணின் குற்றத்தாலாயதன்றி வேறென்ன?

சிலர் வேறு வழியில் தாம் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருப்பதாக எண்ணி, தமிழினும் தம் புலமை முற்றுப் பெற்றதாக உலகங்கொள்ள விழைந்து, தமிழிற்பாட்டுப்பாட முயல்கின்றனர். அந்தோ! அவர் பாட்டை நினையுங்கால், 'தமிழ் மொழியாளர் செயல் இத்தகையது போலும்!' என்று பிற மொழியாளர் எள்ளி நகையாடற்கிலக்காகின்றதே என்று வருந்த வேண்டுவதாகின்றது. "செல்வப் புதல்வரே தீங்கவியா" என்றபடி புலவர்க்குப் புலமைப் புதல்வராய்ப் பிறக்கும் இயல்பினவாகிய பாட்டுக்களைக் கருக்கொள்ளாது பொறையுயிர்க்க எண்ணின், எங்ஙனமாம்?

தமிழ்த்துறையில் ஒரு சிறிதும் பயிலாத சிலர், தம் பதவி மேம்பாட்டால் ஒரோவமயம் இன்னோரன்ன அவைக்களங்களில் தலைவராய் வீற்றிருக்கும் பேறு பெறுங்கால் அவர் கூறும் உபதேசம் எத்துணைப் பயனுடையதாகுமென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவரை உயர்பதவிக்குக் கொண்டு வந்த மொழிப்பயிற்சியில் அவர் செலவிட்ட காலத்தையும் முயற்சியையுங் கூறுபடுத்துக் கால் அல்லது அரைக்காற்கூறு தமிழுக்கு உபயோகப்படுத்தியிருப்பாராயின், அவர் உபதேசம் கொள்ளற்பாலதாகும். அங்ஙனமன்றி, "பண்டிதர் நடை கடினமாதலிற் பயனுடையதன்று," என்றின்னோரன்ன உபதேசங்களைச் செய்வரேல், அவற்றை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளலாம்?

சிறந்த நடையில் எழுதுவார் ஒரு சிலரே. அவர்களும் இவர் ஆரவாரத்தில் ஈடுபட்டுத் தம் இயற்கையைக் கைவிடுவாராயின், அந்நடைவனப்பை யாண்டுக் காண்போம்? இவ்வுபதேசகர் கருத்துப்படி எது நல்ல நடையென்று தெளியப்படுகின், அது நகை விளைக்கும். பிற மொழிகளிலுள்ள சொற்களை மிகுதியாகக் கலந்து இலக்கண வரம்பின்றி எழுதப்படுவதே எளிய நடையென்பது இவர் கருத்து. இந்நிலையைக் கடைப்பிடித்துள்ளாரே இக்காலத்துப் பலராவர். இயல்பிற் பரந்து கிடக்கும் இவ்வெளிய கொள்கைக்கு இவர் உபதேசமும் இன்றியமையாததுகொல்! எளிய நடையாவது இலக்கணப் பிழையின்றித் திரிசொற்கள் பெரிதும் விரவாமல் இயற்சொற்களால் இயல்வதாகும். இவ்வெளிய நடையையும், திரிசொற்கள் பெரிதும் விரவிய அரிய நடையையும், எழுதப்படும் பொருள்களுக்கு ஏற்றவாறு புலவர்கள் பகுத்துணர்ந்து மேற்கொள்ளல் வேண்டும்.

5. இனிச் செய்யவேண்டுவன

(1) நூல்கள், ஆராய்ச்சிகள் முதலியன

இனி, நம் அருந்தமிழ் நன்னிலைப்படுதற்குச் செயற்பால காரியங்களைச் சுருக்கிக் கூறுவேன் ; உலகத்து வழங்கும் பல மொழிகளிலும் உள்ள அரிய பல கலைகளெல்லாம் தமிழ் மொழியில் வரல் வேண்டும். ஆங்கில மொழியிலும் வடமொழியிலுமிருந்து மொழி பெயர்க்க வேண்டிய சிறந்த நூல்கள் பலவுள்ளன உயிர்த்தொகுதிகளைப் பற்றினவும் மற்றை நிலையியற் பொருள்களைப்பற்றினவுமாகிய நூல்களும், இரசாயனம்

முதலிய செயற்குப் பயன்படும் நூல்களும் ஆங்கிலத்தி லிருந்து மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டும். மேலைத் தேயத்துப் பண்டிதர்கள் தங்கள் பேருழைப்பாற் புதிய முறையிற்கண்ட சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்களெல்லாம் ஒவ்வொன்ருகத் தமிழில் வெளிப்படல் வேண்டும். இதற்கு ஆங்கிலமும் தமிழும் உடன் கற்ற புலவர்கள் துணை புரிய வேண்டும்.

வடமொழியினின்று மொழி பெயர்க்க வேண்டிய மூலநூல்கள் பலவுள்ளன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நம் தேசத்தாராற் பிரமாண நூல்களாக மேற்கொள் ளப்பட்டு வரும் இருக்கு முதலிய வேதங்களும், தமிழ் நிலத்தார் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பு நூல் களாகவுள்ள ஆகமங்களும் ஆகிய இன்னேரன்ன மூல நூல்கள் எத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளாகியும் இன் னுந்தமிழிற் செவ்விய முறையில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டு வெளிவரவில்லை. ஓரோவிடங்களிற் சிலர் இவற் றைப் பெயர்க்கத் தலைப்பட்டுச் செவ்விய முறையிற் பயன்பட இயற்றலாற்ருது இடைக்கண் ஒழிந்தனர். அவர் அத்துணை தானும் முயன்றது பற்றிப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவர்க்குத் துணை புரிவாரும் இல்லை. எவ்வாறு வெளிப்படுத்திஞற் பயன்படுமென் பதைத் தெரிந்து கொள்ள அவர் முயலவுமில்லை. எத் துணையோ ஆயிரங் காவததூரங்களுக்கு அப்பாலுள்ள ஆங்கில தேயத்தார் தம் மொழிகளில் இவ்வரிய வேதாகம உபநிடதங்களைப் பொருட்படுத்தி மொழி பெயர்த்துப் பல வகைச் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு களுடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். தொன்று

தொட்டு ஒற்றுமையோடு வழங்கப்பட்டு வரும் நம் தமிழ் மொழியில் இதுகாறும் அவை வெளி வராமை ஒரு குறையேயாம். தெளிவான தமிழ் உரைநடையிற் பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் அவை வெளி வரல் வேண்டும்.

மூல நூல்கள் உள்ளவாறு வெளி வந்த பின் அவற்றின் நலந்தீங்குகளைப்பற்றி ஆராய்வார் ஆராய்க. மூலம் முற்றும் தமிழில் வருவதற்கு முன், அவற்றின் உட்பொருளைப்பற்றி ஆங்காங்குள்ள சிற்சில குறிப்புகளைக் கொண்டு நம் தமிழ் வல்லார் ஒரு முடிபுக்கு வருதல் சிறந்த முறையன்று.

இன்னும், வடமொழிக்கண்ணுள்ள அளவை நூல்களும், சுவையாராய்ச்சி நூல்களும், பெருங் காப்பியங்களை ஆராய்தற்குக் கருவியாகவுள்ள நூல் களும், பொருணூல்களும், அறிவு நூல்களும், பிறவும் மொழி பெயர்க்கப்படல் வேண்டும். இச்செயற்கு வட மொழியோடு தமிழ் பயின்றார் பலர் வேண்டும்.

நம் தமிழ் மொழியின் ஆக்கத்திற்கு ஒருதலையாக வேண்டுவனவற்றுள் இம்மொழிபெயர்ப்புச் செயலும் ஒன்றாம். இது பற்றியே தொல்காப்பியனாரும்,

"தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே."

என்று நூல் யாப்பு வகைகளுள் ஒன்றாக இம்மொழி பெயர்ப்பையும் கூறினார். இவ்வரிய காரியஞ் செய் தற்குரிய நிலையத்தை இன்னோரன்ன சங்கங்களின் உறுப்புகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டு பலர் கூடிச் செய்தல் வேண்டும்.

இனி, ஆராய்ச்சி, செய்யுள், உரை நூல்களைப் பற்றி ஒரு சிறிது கூறுவேன். சிறந்த பண்டைத் தமிழ் நூல்களைச் செவ்வனம் ஆராய்ந்து அவற்றிற் பொதிந்து கிடக்கும் நுண்பொருள்களைத் தொகுத்துப் பல ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிப்படுத்துதல் வேண்டும். பெரும்புலவர்களால் அரிதில் தேடித் தொகுத்த இரத்தினக் குவியல் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களெல்லாம் கிளைக்கக் கிளைக்கப், புதிய புதிய சுவை நலன்களைத் தோற்றி இன்புறுத்தும் நிலையின வாகும். அவ்வின்பச் சுவைகளை அழுந்தி ஆராய்ந்து துய்க்கும் புலவர்கள், "யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்றபடி மற்றையோர்க்கும் அளித்தல் வேண்டும். ஒரு மொழியின் சிறப்பு மதி நுட்பம் நூலோடுடைய புலவர் பெருமக்களின் ஆராய்ச்சி யுரையால் வெளிப்படும்; அத்துணை வேற்று நெறிகளால் ஆகாது. இந்நெறியில் இற்றைஞான்று தலைப்படுவார் சிலருளர் எனினும், அன்னாரை அந் நலங் கண்டு போற்றுவாரின்மையால் அவ்வருஞ் செயல் நன்கு விளக்கமுறவில்லை.

நம் பண்டையோர் போலத் திருந்திய முறையிற் செய்யுள் நூல்கள் பலவற்றை அவ்வாற்றலுடையார் வெளியிடல் வேண்டும். முன்னுள்ள செய்யுணூல்கள் பல இருப்பப் புதியன வேண்டுதல் மிகையெனக் கருதுவாருமுளர். நம் பரதகண்டத்து மொழிகளெல் லாம் நிலை பிறழாது என்றுந் திருந்திய முறையிற் றிகழ்தல் மூல நூல்களெல்லாம் செய்யுட்களால் ஆக்கப்பட்டமையானேயாம். **ஒரு செய்தியைப் புல**

முடையார் உள்ளங்கொள்ளுங்கால் அது செய்யுண் முகமாகக் கேட்கப்படுதல் போல வழக்குச் சொல் முகமாகக் கேட்கப்படுதல் இன்பம் பயவாது ; நீண்ட நாள் மறவாமல் உளங்கோடற்கும் இயலாது. ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சிறந்த புலவன் கூறுதல் போலப் பிறர் கூற அறியார். கூறப்படும் பொருள் சிறந்ததாய் இருப்பினும் கூறுவோன் புலவன் அல்லனேல், அது பிறர் நெஞ்சில் தங்கி இன்புறுத்தலாற்ருது' அரசுரிமையும் புலமையும் வாய்ந்த சைவ மன்னர் ஒருவர், தம் உண்மைச் சமயக் கொள்கையையும் மறந்து, வேற்றுச் சமய நூலில் ஈடுபட நேர்ந்தது செய்யுள் இன்பத்திஞலேயாம். மீண்டும் அவரை அவர் சமய நிலையில் திட்பமுறப் பிணித்து வயமாக்கியதும் செய்யுளின்பமேயாம்.

> "கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிர்அப் பெண்டிர்க்குச்
> செல்வப் புதல்வரே தீங்கவியாச்—சொல்வளம்
> மல்லல் வெறுக்கையா மாண்அவை மண்ணுறுத்துஞ்
> செல்வமும் உண்டு சிலர்க்கு."

என்றபடி புலமைக்கு மகப்பேறு தீங்கவியாயின், கவி பாடும் ஆற்றலில்லாதார் புலவருலகத்தில் மக்கட் பேறில்லா வாழ்க்கையை உடையவராவ ரல்லரோ ! ஆதலின், புலமை வாழ்க்கையிற் சிறப்பெய்த எண்ணுவாரெல்லாம் செய்யுள் பாடும் வன்மையுடையராதல் வேண்டும். அவ்வன்மையைப் பயிற்சி முகமாகப் பெருக்கிக்கொண்டுசிறந்த நூல்கள் செய்யுள் வடிவில் எழுத முயறல் வேண்டும்.

அதனோடு பழைய சிறந்த நூல்களுள் உரை யெழுதப்படாதவற்றுக்கெல்லாம் உரை வரைதலையும் மேற்கொள்ளல் வேண்டும். நூலாசிரியரின் அரிய கருத்துக்களையெல்லாம் உரையாளர் உதவியாலேயே, உலகம் உணர்ந்து இன்புறுகின்றது. பேருபகாரி களாகிய உரையாசிரியர்களின் உதவி இல்லையாயின், பண்டை உயர்நூல்களாம் கருவூலங்களில் தொகுத்து வைத்த விலை வரம்பில்லாப் பொருண்மணிக் குவியல் களை யாம் எங்ஙனம் பெறுதல் கூடும்? வடமொழியில் சூத்திரகாரராகிய பாணினியாரினும் உரையாளராகிய பதஞ்சலியார் பெருமை சிறந்து விளங்குதலை அறியாதார் யாவர்? **நூலாசிரியர் உள்ளக்கிடக் கையை நுணுகி ஆராய்ந்து தெளிவுபெற எடுத் தெழுதும் வன்மையாளரே உண்மை உரையாசிரிய ராவர்.** யார் யார் எவ்வெத்திறத்து நூல்களிற் பயிற்சி மிக்குடையாரோ, அவரவர் அவ்வத் திறத்து நூல்களுக்கு உரையெழுதப் புகல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றிக் கல்லாத மேற்கொண்டொழுகல் தவறுடைத்தாம். சைவ நூலில் ஒரு சிறிதும் பயின் றறியாதார் ஒருவர், சைவத் தலைமணியாய்த் திகழும் திருவாசகம் திருவிசைப்பாக்களுக்கு முற்றும் உரை யெழுதித் தம் புரை நெறியை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இத்தகையார் தம் தகுதிக்கு இயலாத இவ்வுயர் நூல்களுக்கு உரை காணப் புகுந்து உண்மைப் பொருள் காண இயலாமல் இடர்ப்பட்டதோடு, மரபுக்கு முரணாகவும் பல எழுதினர். பிழைபட்ட எல்லாவற்றையும் ஈண்டு விளக்கல் மிகையாதலின்,

ஒன்று காட்டுவேன்: "நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார், வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல் **மதி மயங்கி,** ஊனுருடை தலை மேல் உண்பலிதேர் அம்பலவன்" என்னும் திருப்பாட்டில் 'மதி மயங்கி' என்பதைப் பெயராகக் கொண்டு ஆறும் வேற்றுமையுருபு விரித்து, 'மதிமயக்க முற்ற பிரமனது தலையோட்டிற் பலி தேரும் அம்பலவன்' என முடித்துக்காட்ட அறியாமல், அதனை வினையெச்சமாகக் கொண்டு மதிமயக்கத்தை அம்பல வனுக்கேற்றினர். இன்னோரன்ன பலவுள. **ஒரு புலவன் காலக் கழிவு நோக்காது நெடிதாராய்ந்து தன் வாணாளில் ஒரு நூற்கு உண்மையுரை எழுதி முடிப்பினும் போதியதே.** பிழைபடப் பலவெழுதுத லினும் பிழையறச் செப்பனிட்டு ஒன்று எழுதுதல் நன்றாம்.

(2) புலவர், புரவலர், செய்யுள் முதலியன

மொழி பெயர்த்தல், செய்யுள் நூல் யாத்தல், பண்டை நூல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதுதல், ஆராய்ச்சியுரை வரைதல் ஆகிய இன்னோரன்ன துறைகளெல்லாம் நம் தண்டமிழ் வளர்ச்சியுறுவதற்கு ஏற்றனவாம். இத்துறைகளிற் புலவர் பெருமக்கள் தலைப்படுதற்குத் தக்க பொருள்வருவா யிருத்தல் இன்றியமையாததொன்றே. இதற்கென் செயலாம்? தமிழ் நாட்டுச் செல்வர்கள் கடைக்கணித்தல் வேண்டும். இக்கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் போன்ற சங்கங்கள் வாயிலாகச் செல்வர்கள் தக்கவாறு பொருளுதவி புரிந்து, அப்புலவர் பெருமக்களைப்

போற்றுதல் வேண்டும். பொருள் படைத்தவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பெயரால் ஒவ்வொரு துறைக்கும் இத்துணைப்பொருள் கொடுப்போமென முன் வந்து சங்கங்கள் வாயிலாக வெளியிட்டுப் புலவரை ஊக்குதல் வேண்டும். தமிழ் நாட்டுத் தலைநகரங்களிற் குணங்குற்றங்களை ஆராய்தற் குரிய புலவர் கழகங்களை அமைத்து, அக்கழகத்தார் நடுவுநிலை திறம்பாமல் ஆராய்ந்து மதிப்பிடும் நூலுரை முதலியவற்றிற்குத் தக்கவாறு பொருட்பரிசிலும் பட்டங்களும் வழங்கல் வேண்டும். இச்செயன்முறை பெரிதும் தமிழ் நாட்டுச் செல்வர்களைப் பொருத்த தாகும்.

புலவர்க்கு வறுமை நேர்தல் பண்டுதொட்டு உள்ளதே. அதற்குக் காரணம், அவர் புலமைச் செல்வத்தைப்போலப் பொருட்செல்வத்தை ஈட்ட விருப்பமும், முயற்சியும், உபாயமும் மேற்கொள்ளா மையேயாகும். **புறநானூற்றை** ஆராய்வோமாயின், புலவர் வறுமைத் துன்பம் பல வெளியாம். **பெருஞ் சித்திரனு**ரென்னும் புலவர் பெருமான் குமணவள்ளலை நோக்கி, "வாழு நாளோ டியாண்டு பலவாக" எனத் தொடங்கிக் கூறிய பாட்டில், தம் தாய், மனைவி, குழந்தைகள், சுற்றத்தாராகிய இவர்கள் பசியால் வருந்துதலைக் கூறும் பகுதிகள் கன்னெஞ்சையுங் கரைப்பன அல்லவோ!

ஆனால், அவர் வருத்தங் கண்டு அக்காலத்து வள்ளல்கள் அவர்களை எவ்வாறு பேணினர் என்ப தற்கு அக்குமண வள்ளல் வரலாறு ஒன்றே போதிய

சான்றாகும். உண்மையாகவே தம்மைப் பாடி வந்த புலவர்க்கு உயிரையும் வழங்க ஒருப்பட்டவரல்லரோ நம் தமிழ் வள்ளல்! ஆ! ஆ! அவர் கொடைக் குணத்தை என்னென்று கூறுவேன்! உள்ள பொரு ளெல்லாம் புலவர்க்கீந்து உடன் பிறந்தார்க்கு அஞ்சிக் காடுறைகாலைத் "தலை கொடு வருவார்க்கு ஆயிரம் பொன் தருவேன்" எனப் பறைசாற்றிய தம்பியார் செயலை அன்புடையார் சிலர் நம் வள்ளற் பெருமானுக்கு மறைவிற்கூற, அது கேட்ட ஞான்று அவ்வள்ளலார் முகம் மேற்கொண்ட மலர்ச்சி, அரசியல் முடி சூடத் தொடங்குங்கால் மந்தரை சூழ்ச்சியால் வனம் போக்க முயன்ற கைகேயியின் கடுஞ்சொற்கேட்டு, "அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரை யினை" வென்ற இராமபிரான் முகமலர்ச்சியினும் விழுமியதன்றே! இராமபிரானுக்கு நாடு நீங்குதலும் குமண வள்ளலுக்கு உடல் நீங்குதலும் அம்மலர்ச்சிக் குக் காரணங்களானமை ஈண்டுக் கருதற்பாலது. அவ் வள்ளல் தம் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகக் கருதியது, "இறந்த ஞான்று பெற்ற தாயும் பிணமென வெறுக் கச் சீயோடு புழுவும் மண்ணும் சேரும் இச்சென்னிக்கு ஓராயிரம் பொன் விலை மதித்தனன் என் அருமைத் தம்பி," என்பதேயாகும். இங்ஙனம் தம் உயிரையும் புலவர்பொருட்டு வழங்க ஒருப்பட்ட வள்ளல்கள் வாழ்ந்த காலத்துப் புலவர் வறுமை நெடிது நில்லா தொழிந்திருக்கு மென்பது கூறவேண்டா. புலவர் மாட்டு வள்ளல்கள் வைத்த மதிப்பிற்கோர் எல்லை யில்லை.

எத்துணை வறுமை நேரினும், மதிப்பிலார் தரும் பரிசிலைப் பெறுதற்கு அக்காலத்துப் புலவர் ஒருப்படுதலும் இல்லை. இதனால், வறுமை முதலியவற்றைக் கருதித் தம் தகுதியினின்றும் இழிதலாகாதென்பதைப் புலவர்கள் இன்றியமையாது போற்றிக் கோடல் வேண்டுமென்பது போதரும். வருந்தியும் தங்கடமையைச் செய்தல் வேண்டும். கற்றல் பொருள் பெறுதற்கன்று; அறிவைப் பெருக்கி அதனால் இன்பம் நுகர்தற்கேயாம். புலவர் கருத்து இவ்வாருதல் வேண்டும்; புரப்பார் கருத்துப் பொருட்கொடையிற் செல்லல் வேண்டும்.

புலவர்களைப் பாதுகாத்து அவர் செந்நாவாற் பாராட்டப்படுதலினும் செல்வர்கள் பெறும் பேறு வேறு யாதுளது? காலத்தாற் கவரப்பட்ட செல்வருட் புகழுடம்பு கொண்டு இன்றும் நம்மோடு அளவளாவி இன்புறுவார், புலவர் பாடும் புகழ் படைத்தாரன்றே! கற்றவர்க்கு ஈத்துவக்கும் பேறில்லாதார், செல்வம் படைத்தும், ஒளியும் புகழும் இலராய், விலங்கோடு ஒப்ப உண்டு களித்துத் துஞ்சும் இயல்பினரேயாவர். ஆதலாற் செல்வர்களே! புலவரைப் போற்றுதல் நும்மைப் போற்றுதலாகும். ஆதலின், தமிழ் நலங் கருதி இன்னோரன்ன துறையில் இறங்குமின்கள்! செல்வம் படைத்த ஞான்றே புலவர் பக்கலிருக்க விழைமின்கள்! பற்பலவாற்ருனுஞ் செலவழிக்கப்படும் நும் பொருட்கூறுகளுள் ஒன்று புலவர்க்கெனச் செய்மின்கள்! அவிச்சுவையினும் இனிய கவிச்சுவையை நுகர்மின்கள்! நும் பூதவுடல் வன்மையுற்றிருக்கும்

ஞான்றே புகழுடலின் ஆக்கத்திற்கு வேண்டுவன புரிமின்கள்! அழிதல் மாலையதாகிய செல்வத்தைக் கொண்டு அழியாப் புகழை வளர்த்தற்குரிய நெறியைப் பற்றுமின்கள்! புகழொன்றோ? வலவனேவா வானவூர்தி எய்துதலாகிய புண்ணியப் பயனும் நுங்கட்காம்.

'அர்ச்சனை பாட்டே யாகுமாதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்."

என்று **அருண்மொழித் தேவரும்,**

"தித்திக்கு மணிவார்த்தை இன்னுஞ் சின்னாள்
திருச்செவியில் அருந்தவும்"

என்று **பரஞ்சோதி முனிவரும்** கூறியாங்கு, மறைபாடும் பெரும்புலமையும், பொன் மலை வெள்ளி மலைகளாகிய பெரும்பொருளும் வாய்க்கப்பெற்று எவ்வுயிர்க்கும் உயிராய் விளங்கும் பரமபதியாகிய இறைவரே **சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், மாணிக்கவாசகர்** முதலிய அருட்புலவர் திருப்பாடல்களைக் கேட்க விழைந்தனரென்றால், அவரால் இயக்கமுறும் நாம் புலவர் பாட்டில் அவாவுறுதிருத்தல் எங்ஙனம் அமையும்?

(3) சங்கங்கள், கல்லூரிகள் முதலியன

இனி, இக்காலத்துத் தமிழ் புரப்பான் எழுந்த சங்கங்கள் கல்லூரிகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவேன்: தமிழ் வளர்த்தலையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டு எழுந்த சங்கங்கள் பலவற்றுள் **மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமும், இக்கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கமும், நகரங்களிலும் பிறவூர்களிலும் தோன்றிய சங்கங்கள்** பலவற்றுட் **சிலவுமே** இயன்றவளவு தம் கடமையைப் புரிந்து வருகின்றன. இற்றைக்கு இருபத்துமூன்று யாண்டுகளுக்கு

முன்னர் ஓர் உத்தமரின் தூய எண்ணத்தில் அரும்பி, அதன் பயனாக இதுகாறும் செவ்வி குலையாது பாது காக்குந் துணைவரைப் பெற்று விளங்கும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், மாணாக்கர் பலருக்கு உணவு கொடுத் துத் தமிழ் கற்பித்து, தேர்ச்சி பெற்றார்க்குத் தகுதிப் பத்திரமும் ஓரளவு பொற்பரிசும் உதவி, தனித்தமிழ்க் கல்விக்கு வரம்பிட்டு வளர்த்து வருஞ்செய்தி பாராட் டத் தக்கதே. இன்னும் அது தன் நோக்கங்களெல் லாவற்றையும் முற்ற நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருளா ளர் உதவியை வேண்டி நிற்கின்றது.

இக்கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நிலையை இறுதி யிற் கூறுவேன்.

எம்மனோர் நகரங்களில் முளைத்த சங்கங்களிற்பல, சில ஆண்டுகளாகக் கண் விழிப்பதும் உறங்குவதுமா கக் காலத்தைக் கழிக்கின்றன; பொருட்குறை நேராதே யென்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். அன்பில்வழிப் பொருளிருந்தும் அது நற்காரியத்தில் எங்ஙனம் பொருந்தும்? எம் தனவைசியர் கணக்கற்ற பொருளைப் பல்யாண்டுகளாக இவ்விந்திய தேயத்திலுள்ள சைவ வைணவ ஆலயங்களுக்குச் செலவிட்டிருக்கின்றனர். தெய்வ பத்தியை மக்களுக்கு உண்டாக்குதற்கு இவ் வறங்கள் பயன்படுவனவெனினும், அதற்கு இன்றி யமையாச் சாதனமாகிய கல்வியையன்றோ முதன்மை யாக வைத்துப் போற்றல் வேண்டும்? சில ஆண்டு களுக்கு முன் வரை வடமொழி வேதபாடசாலைகளுக் கும், வடமொழிக் கல்லூரிகளுக்கும் பெருஞ்சோற்றில் லங்களுக்கும் பொருளை வாரி இறைத்து வந்தனர்.

சின்னுளாக ஆங்கிலக் கல்லூரிகளுக்கும் வழங்கத் தலைப்பட்டு வருகின்றனர். இவ்விருதிறத்திலும் செல விடப்பட்ட பொருட்கூறுகளில் ஒரு சிறு பகுதியேனுங் கொண்டு நம் அருமைச் செந்தமிழ்த் தெய்வத்திற்குத் திருக்கோயிலமைத்திலர்; தமிழ்த் தெய்வத்தை வழி படும் மாணுக்கர்களுக்குப் பெருஞ்சோற்றில்லங்கள் அமைத்திலர். இக்குறையை அன்பர் பலர் அடுத் தடுத்து எடுத்துக் கூறி வந்ததன் பயனுக இப்பொழுது எம்மவர் நகரங்கள் சிலவற்றில் தமிழ்த்தெய்வத் திருக் கோயில்கள் அமைத்து, தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்கு ஓர் அளவு கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். அக்கல்வியும் உயர்தர நிலையில் இன்னும் பயிற்றப்பட வில்லை.

பல்யாண்டுகளாக வடமொழி வேத சாத்திர பாட சாலைகளுக்குப் பொருள் செலவழித்த முறையில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சி குறித்துச் செலவிடாமைக்குக் கார ணம், இதன் பெருமையை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுவாரில்லாமையும், யாரேனும் தமிழ்ச்சுவை யுணர்ந்தார் சொல்ல விரும்பின் அவர்சொல் மதிக்கப் படுதல் இல்லாமையும், வடமொழியாளர் செல்வாக்கு இவர்களிடை மிகுதிப்பட்டிருந்தமையுமேயாம். வட மொழியாளர் தம் மொழியைப் பேணுதற்பொருட்டு, செல்வரைத் தூண்ட முயல்வது அவர் கடமையே. அது பற்றித் தமிழரைப் புறக்கணித்தொதுக்கும்படி அவர்கள் உபதேசிக்கவில்லை. நாம் நம் தாயை மறந் திருப்போமாயின் நமக்கு நினைவுறுத்துவார் யாரே?

எம் மரபினர் புதிய முறையில் எவ்வறத்தையும் முதற்கண் தொடங்குதல் அரிது. அறிவாளரொருவர் தொடங்குவாராயின், அவர் முறையைப் பின் பற்றி மற்றையோரும் அந்நற்காரியத்திற் சேறலிற் பெரிதும் விரைவு மேற்கொள்வர். இந்நற்குணம் ஒன்று வருங் காலத்தில் நலமளிக்கும் தகையது. இதற்கு எம்மவருள் ஒருவர் தக்கவாறு வழி காட்டியுள்ளார். அவர்கள், ஸ்ரீ நடராசர் திருவருட்பாங்கால், கானுடுகாத்தானிலே எம் தனவைசிய மரபிலே, சிறந்த சிவஞானச் செல்வ ராகவும் அருட்கவியாகவும் விளங்கிய பட்டினத்து அடிகளைக் குல முதல்வராகக் கொண்ட செல்வப் பெருங்குடியிலே தோன்றிய **திருவாளர் சர். சா. ராம. மு. அண்ணுமலைச் செட்டியாரவர்களே**யாவர். அவர் கள் சிதம்பர தலத்தில் ஆங்கிலம் வடமொழிகளுக்கு அமைத்த பெரிய கல்லூரிகளையொப்பத் தமிழ் மொழிக் கும் ஸ்ரீ மீனுட்சி திருப்பெயரால் ஒரு கல்லூரியமைத் துப் பாதுகாத்து வருகின்றுர்கள். **இத்தொடக்கம் ஸ்ரீ நடராசர் திருமுன் நேர்ந்தமையால், இனி நம் தமிழ் நாடு முழுதும் இம்முறை மேற்கொள்ளப்படுதற்கு இது நன்னிமித்தமாகுமென்பதில் ஐயமின்று.** அவர் கள் முறையைத் தழுவி மற்றையோரும் தமிழ் நாட்டி லுள்ள ஒவ்வொரு பெரிய நகரத்திலும் நூற்றுக்கணக் கான மாணவர்களுக்கு உண்டி உடை முதலிய உதவி களைச் செய்து தமிழ் கற்பிக்கத் தலைப்படுவராயின், இந்நாடு சில ஆண்டுகளிற் கல்விச் செல்வர் பலரைப் பெற்றுத் திகழ்வதாகும்.

தமிழ் கற்க விரும்பும் நம் நாட்டு ஏழைச் சிறுர்க்கு உணவு கொடுத்தாலன்றி, அவர் கல்வியில் தலைப்

படார். பசிப்பிணியென்னும் பாவியாற் பற்றப் பட்டார், கல்விச் சுவையை மிசைய எங்ஙனம் விரும்புவர்? மாணுக்கருக்கு உணவு கொடுத்துக் கற்பிக்கும் கல்லூரியமைத்தலாகிய நல்லறம் புரிவார், உலகத்து மக்கள் உடல் நலத்திற்குரியதும் உயிர் நலத்திற்குரியது மாகிய இருவகைப் புண்ணியங்களையும் ஒருங்கு செய்தவராவர். ஓரிடத்தில் ஒரு நூறு சிறுவர்க்கு உணவு கொடுத்துக் கற்பிக்கும் **தனித்தமிழ்க் கல்லூரி** இதுகாறும் நம் நாட்டில் அமைந்திலதே! இத்தகைய நிலையம் ஒன்றைக்கண்டு கண்ணுங்கருத்தும் குளிருங் காலம் என்று வாய்க்குமோ! வேண்டுவார் வேண்டுவன அருளும் இறைவர், நும் செவ்விய உள்ளத்தில் நின்று இவ்வரும்பெருஞ்செயலில் நும்மை ஊக்கி அருளுவாராக!

(4) சமயக் கல்வி

நம் செந்தமிழ் மொழியைச் செவ்விதிற்பயிற்றுங் கல்லூரிகளிலெல்லாம் பிற சமயங்களோடு முரணுமல் நம் சமயக் கொள்கைகளை மாணுக்கர்களுக்கு எளிதிற் புலனும் வண்ணங்கற்பித்தல் வேண்டும். தெய்வ மணங் கமழாத கல்வி சிறந்த பயனுடையதாகாது. "கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிந்துருகே னுயிடினும்" என்ற பெரியார் திருமொழியும் கல்வியின் பயன் கடவுளை அறிந்து நினைந்து வழிபடச் செய்தலேயாம் என்று அறிவுறுக்கும். **கடவுளியல் முதலியனவும் வழி படுமுறை முதலியனவும் சமய நூல்களைப் பயின்ரு லொழியத் தெரியா.** எல்லாம் வல்ல இறைவர், "கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனி" யாதலின், அக்

கனியின் இயல்பு அறிதற்குரிய வழியைக் கல்வியின் தொடக்க முதல் மேற்கோடலே நன்றும். இக்குறிப்பை நம் தமிழ் மூதாட்டியாராகிய **ஔவையார்** சிற்றுருவிற் பெரும் பொருள் பொதுள அருளிய **ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேய்ந்தான்** முதலிய நூல்கள் நன்கு வலியுறுத்துவனவாம். **மக்கட்குரிய பொதுவொழுக்கங்களையும் சமயம் பற்றிய சிறப்பொழுக்கங்களையும் ஒருவன் ஒருங்கு எய்துதற்குரிய வழி சமயநூற்பயிற்சியானேயாம்.** ஆதலின், நம் சிறுர் பயிலுதற்குரிய பாடங்களுள் சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றிய பாடமும் ஒன்றும்படி செய்தல், தமிழ்க் கல்லூரிகளை நடாத்தும் தலைவர்களால் மேற்கொள்ளத் தக்கதொன்றும்.

6. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்

இனி, **இக்கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைப்** பற்றிச் சில கூற வேண்டுவது என் கடமையாயுள்ளது. இச் சங்கம் இறைவன் அடி சேர்ந்த **திரு. வே. இராதா கிருட்டிண பிள்ளை,** B. A., அவர்கள் தம் நல்லுள்ளத்திற் பதித்த செழுமை மிக்க வித்தினின்றுங் கிளைத்தெழுந்ததாகும். தூய்மை மிக்காருள்ளத்தினின்றும் தோன்றுவது பிற்காலத்தில் எந்நிலையிற்செழித்து வளரும் என்பதற்கு இச்சங்கமே சான்றுகும். அவர்கள் பருவுடலை யான் அறிவேனுயினும், அவர்களுக்கு முன் தோன்றியவர்களும், இற்றைஞான்று இச்சங்கத்தைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வருகின்றவர்களும், என் இனிய நண்பரும் ஆகிய **திருவாளர் த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளையவர்களின்** உயர்ந்த குணஞ்

செயல்களே அவர்க்கு இளையாரின் நிலையையும் இற்றென்று கிளப்பனவாம். அவர்கள் நுண்ணுடம்பை நம் அகக்கண் கண்டு களிக்கின்றது. அந்நல்லவருள்ளத்திற் பதிந்து வெளிப்பட்ட இக்கல்விக் கழகம் நாடோறும் திங்கடோறும் ஆண்டுதோறும் புதிய புதிய திருத்தங்களை மேற்கொண்டு, பற்பல அரிய தமிழ்ப்பணிகளை இயற்றி வருகின்றது.

இது 'பெத்தாச்சி புகழ் நிலையம்' என்னும் சுவடி நிலயம், கைத்தொழிற்செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திங்கள் வெளியீடு முதலியவற்றைத் தன் உறுப்புகளாகக் கொண்டு எல்லா நலன்களும் ஒருங்கமைந்த தலைவரைப் பெற்று, தான் செய்யவேண்டிய செயல்களைச் செவ்வன் ஆற்றி வருகின்றது; நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் திருந்திய முறையிற் கல்வியை ஊட்டுகின்றது. இக்கழகத்தினின்றுந் திங்கள் வெளியீடாகத் தோன்றிய **தமிழ்ப்பொழிலோ,** தான் தோன்றிய சில திங்களுள் தமிழன்பர்களின் உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கும் உள்ளுறையாந் தண்ணிய நிழலையும், அரும்பொருண் மணமிக்க வேற்றுமொழி விரவாத் தண்டமிழ்ச் சொற்றிரளாம் நறுமலர்த் துணர்களையும் உதவித் தமிழ் நிலத்தாரை மிகவும் இன்புறுத்தி வருகின்றது. வேற்றுமொழிப் பயிற்சியால் வெதும்பிய அன்பர்கள், இப்பொழிலை அடைவார்களாயின், அவ்வெப்பம் ஒழியப் பெற்றுச் செந்தமிழ்த் தட்பத்தால் இன்புறுதல் ஒருதலை.

இன்னோரன்ன அருஞ்செயல்களை மேற்கொண்ட இச்சங்கத்தின் வேலையோ, மிகப் பெரிது. இதற்குத்

துணைக் கருவியாயுள்ள பொருள் வருவாயோ, மிகச் சுருக்கமானது. இச்சங்கத்தின் அருமைத் தலைவராகிய திருவாளர் உமாமகேசுவரம் பிள்ளையவர்களும், ஏனை அன்பர்களும் ஆண்டுதோறும் உதவிவரும் பொருளைக் கொண்டே இஃது இத்துணை அரிய வேலை ஆற்றி வருகின்றது. இங்ஙனம் ஆண்டுதோறும் பலரிடத்தினின்றும் சிறிது சிறிதாகத் தொகுக்கப்படும் பொருளைக் கொண்டு இப்பணி நடைபெறுதல் ஒரு வகையில் எல்லோரன்பிற்கும் இது நிலைக்களனாதலைப் புலப்படுத்துமாயினும், இங்ஙனமே கடைபோக இயற்றுதல் அரிதாகலான், இதற்குத் தக்க பெரும்பொருள் மூலதனமாகத் தொகுத்தமைத்தல் இன்றியமையாததாகும்.

பண்டைக்காலத்துப் பெரும்புலவர்களையெல்லாம் பொருட் கொடையாலும் பிறவற்றாலும் தம் உயிரினுஞ் சிறப்பப் போற்றி வந்த சோழ மன்னர்கள் வாழ்ந்த நாடன்றோ இது! செந்தமிழ்க் கல்வியைச் சைவ சமயத்தோடு வழங்குவதற்கு எழுந்த சைவ மடங்கள் பல விளங்கப் பெறுகின்றதும் இந்நாடன்றோ! அம்மடங்கள் பண்டு செய்த தமிழ்ப் பணிகள் அளவில்லாதனவாகும். அம்மடங்களில் விளங்கிய சைவ சீலர்களாகிய அத்துறவறச் செல்வர்களால் வெளிப்பட்ட செய்யுணூல்கள் எத்தனை! சிறந்த உரை நூல்கள் எத்தனை! அவர்பாற் கசடறப் பயின்றோர் எத்துணையர்! அம்மடங்களுக்குத் தலைவராய் இற்றை ஞான்றுள்ளார் தம் முன்னையோர் போலத் தாமும் தமிழ்ப்பரிபாலனத்திற்றலைப் பட்டு இன்னோரன்ன தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கும் உதவி புரியலாமே! அவர்கள் இதனை உளங்கொள்ள

அவர் உளத்துறை தெய்வத்தை யாம் வேண்டுதலே யன்றி வேறென் செய்யக்கடவோம்!

மற்றை நாடுகள் யானைகளையும் முத்துக்களையு முடையனவாக, மக்கட்கு இன்றியமையாச் சோற்றை மிகவுடையதன்றே இச்சோழ வளநாடு! இச்செல்வ நாட்டில் அருமருந்துபோலத் தோன்றிய இச்சங்கத்தை அடுத்த மாணவர்க்குச் சோறிட்டுத் தமிழ் கற்பித்த லன்றே இந்நாட்டின் பெருமைக்கு ஏற்றதாகும்? இங் குள்ள பொருளாளர் மனங்கொள்வாராயின், இ∴து இயலாததொன்றோ? பிற மொழிக் கல்லூரிகளுக்கு ஒரு திங்கட்கு எத்தனை ஆயிரமோ செலவாக, இச்செந் தமிழ்த் தாயின் திருக்கோயிற்குத் திங்களொன்றிற்கு ஓராயிரமேனும் பயன்படுத்தல் வேண்டாவா? இத் துணை வருவாயுள்ள மூலப்பொருள் தொகுத்தல் பெருங் காரியமா?

தமிழ்க்கண் அன்பு மிக்க திருவுடையீர்!

நும் வாழ்நாளிற் பற்பல பகுதியாகச் செலவிடப் படும் பொருட்கூறுகளுள் ஒன்று இதற்கெனத் தனிப் படுத்துதவ முன் வருவீராயின், இது நிறைவேறுதற்கு எத்துணை நாட்செல்லும்? ஆ! எம் நகரத்து வைசியச் செல்வருள் ஒருவர் மனங்கொள்வாராயின், அவருத வியே இதற்குக் கண்டு மிகுவதாமே! தமிழ்ச்சுவைக்கு அவாவுற்றுச் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய அருட் பெருங்கவிகளை இரந்த சிவபிரானார்க்குத் **திருக் கோயில் புதுக்க எம்மவருள் ஒரு குடும்பத்தார் தனி மையிற் பதினைந்து நூறாயிரங்களுக்குமேற் செலவிட்**

டிருக்கின்றனரே! அத்தகையார் அப்பெருமானுக்கு இன்சுவை யமுதாவது இத்தமிழெனெ உணர்வரேல், இதற்கு ஒரு நூறுயிரம் உதவல் பெரிதாகுமோ !

இச்சோழவள நாட்டில் அளவிறந்த நிலப் பகுதிகளையுடைய பெருஞ்செல்வர் பலர் இருக்கின்றனரே! வேற்று நெறியிற் கணக்கிறந்த பொருள்களை வாரியிறைக்க மனம் ஒருப்படும் அவர்கள், இன்னோரன்ன தமிழ்ச்சங்க வளர்ச்சிக்கு உதவி, கிடைத்தற்கரிய புகழையும் புண்ணியத்தையும் கைப்பற்ற இதுகாறுந் தாழ்ந்திருத்தலென்னையோ! தினைத்துணைநன்றியையும் பனைத்துணையாக ஏற்றுக்கொண்டு பாராட்டும் இச்சங்கத்தின் பயன்றரு குணத்தையுணர்ந்த நீவிர், இதற்குப் பனைத்துணை உதவுவீராயின், இது கூறும் புகழுரையெல்லாம் நும் மேலவாமல்லவா! இந்நாட்டுச் செல்வர்களாகிய நும்மனோர் உள்ளங்களும் எம் தனவைசியப் புண்ணிய சீலர்கள் உள்ளங்களும் இச் சங்க வளர்ச்சியில் ஒன்றுபட்டுப் பொருளுதவி புரிந்து மகிழப் பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவர் திருவருள் பாலிப்பாராக!

7. தொகுப்பும் வாழ்த்தும்

ஐயன்மீர் !

இதுகாறுங் கூறியவற்றுல் கல்வி மக்களுக்கு இன்றியமையாததென்பதூஉம், அதனைத் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மூலம் பயிலல் வேண்டுமென்பதூஉம், தமிழின் தொன்மையும் சிறப்புகளும் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களானும் பல வகை இலக்

கிய நூல்களானும் சமய நூல்களானும் விளங்குமென் பதூஉம், தமிழ் பிறிதொன்றினின்றும் தோன்றாத் தனி மொழி என்பதூஉம், இதன்கணுள்ள அகப் பொருள் முறை வனப்புகள் சிறந்தன என்பதூஉம், இஃது அறிவுமொழி என்பதூஉம், இக்காலத்து இதன் நிலைமை இன்னதென்பதூஉம், போலி முறைகளைக் களைந்து இதனை வளர்க்க வேண்டுமென்பதூஉம், வளர்த்தற்குரிய வழிகள் மொழிபெயர்ப்பு ஆராய்ச்சி செய்யுணூல் உரைநூல் வரைதல் முதலியனவென் பதூஉம், அத்துறைகளில் தலைப்படும் புலவர்களைப் பொருட்பரிசில் பட்டங்கள் அளித்துப் போற்றுதல் வேண்டுமென்பதூஉம், பண்டைப் புலவர்களின் இயல்பும் அவர்களைப் பாதுகாத்த வள்ளல்களின் இயல்பும் இன்ன என்பதூஉம், புலவராற்பாராட்டப் படுதல் செல்வர்க்கு இன்றியமையாததென்பதூஉம், இக்காலத்துத் தமிழ் வளர்ப்பான் எழுந்த சங்கங் களின் இயல்பு இன்ன என்பதூஉம், பெரிய தனித் தமிழ்க் கல்லூரிகள் அமைத்துப் பன்னூறு மாண வர்க்கு உணவளித்துத் தமிழ் பயிற்றல் வேண்டு மென்பதூஉம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் ஒன்று விரை வில் நிலைபெறச் செய்தல் வேண்டுமென்பதூஉம், தமிழ்ப் பள்ளிகளில் மொழிப் பயிற்சியோடு சமய நூற்பயிற்சியும் மாணவர்க்கு வேண்டுமென்பதூஉம், இக்கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் மேம்பாடும் இதற்கு வேண்டுவனவும் இன்னவென்பதூஉம், தமிழ் நாட்டுச் செல்வர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியில் பேருக்க

முடையராய்த் தக்கவாறு பொருளுதவி புரிந்து போற்ற வேண்டுமென்பதூஉம், திருவருள் முன்னிற்க என்பதூஉம், பிறவுமாம்.

இத்துணைக் காலம் என் சிற்றுரைக்குச் செவி சாய்த்துப் பொறுமையணியை மேற்கொண்டு விளங்கும் பெரியீராகிய நுங்கள் நன்றியை நினைவுட் கொண்டு, என் உளமார்ந்த வணக்கத்தை நுமக்கு உரிமைப்படுத்துகின்றேன்.

போற்றுந் தமிழும் புலவரும் வாழ்க! கலஞ்
சாற்றுங் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்—ஏற்றமொடு
பல்லாண்டு வாழ்க! அருள்பாலித் ததுபுரக்கும்
எல்லோரும் வாழ்க இனிது!

௨. தமிழ்ப்புலமை*

அன்பர்களே!

இங்குத் திறந்து வைக்கப் பெறுவது தமிழ்ப் புலவர் மாநாடாகும். நம் அமிழ்தினுமினிய தமிழ் மொழி பண்டைக் காலத்தில் இற்றை ஞான்றினும் எத்துணையோ பன்மடங்கு அகன்ற நிலப்பரப்பைத் தனக்குரியதாகக் கொண்டு விளங்கியதென்பதும், குமரியொடு வடவிமயத்து ஒருமொழி வைத்துல காண்ட சேரலாதனால் குமரிமுனை தொட்டு இமயமலை வரையும் இறை மொழியாக வழங்கப்பெற்றதென் பதும், தொன்மையில் தனக்கு நிகராக இக்காலத்து வழங்கும் மொழிகளில் ஒரு சிலவன்றி இல்லையெனத் தக்க நிலையில் உள்ளதென்பதும் நீவிர் நன்றுணர் வீர்கள். ஆதலின், இவை பற்றி யான் விரித்தல் வேண்டாவென நினைக்கின்றேன்.

செப்பமிக்க **இயலமைப்பும்,** அவ்விலக்கணங் களுள் வேறு எம்மொழிக்கும் இல்லாது தனக்கெனச்

---

*துறையூரில் (6-8-1932) கூடிய திருச்சிராப்பள்ளி-தஞ்சை மாகாணத் தமிழ்ப் புலவர் மாநாட்டில் நிகழ்த்திய திறப்புரை.

சிறப்பு முறையின் அமைந்த **பொருளிலக்கண ஒழுங்கும்,** முதிர்நலச் சொற்களும் சிதைவில் நுண்பொருள்களும் தங்கி நின்றொளிருஞ் **சங்க நூற்றொகையும்,** புன்னுனிப் பனியில் மன்னுமா மலையுருத் துன்னிநின் றொளிர்தரல் போலச் சிற்றளவினவான சொற்றொடர்களிற் சிறந்தமைந்தனவாகிய பெரும் பொருள்கள் தோன்றித் திகழும் **அறமுதனுதலிய திறனமை நூல்களும்,** அன்பினைந்திணை **அகவொழுக்க நேர்மையும், தொடர்நிலைச் செய்யுட்சுவைநலக் கனிவும்,** குறிக்கோள் பற்றிய **அறிவியல் நூல்களின் திட்ப நுட்ப அமைவும்,** காதல் மிக்கு ஓதுவார் கேட்பாரது கல்லினும் வலிய உள்ள நிலையையுங் கரைத்து அவர்தமை இன்புருவாக்கி இறை திருவருட்கு இனிதின் ஆளாக்கும் இசை நலந்தழீஇய **அருட்பாசுரப் பகுதிகளும்,** இன்னும் பற்பல துறைகளைப் பற்றி நின்று திகழும் நூற்றொகைகளும் தன்பால் மிளிர, **இனிமையாங்குணத்தை** இயைந்து **தட்பமும் தகவும் ஒட்பமும்** ஒருங்கமையப் பெற்று, எல்லாம் வல்ல **இறைநிலை போல என்றும் நின்று நிலவுவது நம் தென்றமிழ் மொழியே**யாகும். இத்தகைய தனித்த நந்தமிழின் சால்பினைப் பற்றிப் பெரியோர் பற்பலரும் அவ்வப்போது பல கல்விக் கழகங்களிற்பேசியும் எழுதியும் வெளியிட்டுள்ளனர். ஆதலின், அதனையே யானும் ஈண்டு விரித்துக் கூற முற்படுதல் வேண்டாததொன்றென அமைகின்றேன்.

1. புலமையின் குறிக்கோள்

இனிப் **புலமையாவது யாதென** ஆராய்தல் இன்றியமையாததாகும். ஒரு நூலை ஆசிரியர் முகமாகக் கற்ற அளவினாலும், இயன்முறை தெரிக்கும் நூற்பாக்களையும் எடுத்துக்காட்டாம் செய்யுட்பகுதிகளையும் சொற்பொருள் அறிந்துகொள்ளும் அவ்வளவினானும் புலமை நிரம்புவதன்று. இவ்வெல்லாம், சிறந்த புலமையின் உறுப்புகளாமன்றி, உறுப்பியாகா. ஒன்றனை ஊன்றிப் படிக்குங்கால் படிக்கப் படுஞ் சொற்குழுவினின்று உணரப்படும் பொருட்கண் உள்ளம் உறைத்து நிற்ப, சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மைத்தாகிய உயிர், அவ்விழுமிய பொருட்கண் பிரிப்பின்றிக் கலந்து அப்பொருட்பயனை நுகர்தலும், நுகர்ச்சிக்குப் பின் வெளியுலகத்து மீண்டு நினைவு கூர்தலும், தீர்ந்த உண்மைகளைக் கடைப்பிடித்துத் தங் குறிக்கோளாக ஒழுக்கியலின் மேற்கோடலும் மேற்காட்டிய உறுப்புகளோடியையுமாயின், ஒருவாறு புலமை நிரம்பியதாகக் கொள்ளலாம். **புலமையின் குறிக்கோள் உலகியற்பொருளளவின் இருப்பின் அது சிறுமையெய்தி மாசுடையதாகும்.** அறிவை, ஒளி வலியுடையதாக்கி அகலமுறச்செய்து, அவ்வாகுன்ற ஒளி விளக்கத்தின்கண்ணே **முன்னர்க் காணப்படாதனவும் உலப்பிலா இன்பவிளைவிற்கேற்றனவு**மாகிய அரிய பல நுண்பொருள்களை **அகக்கண்ணாற்கண்டு இன்புறுதலாகிய வாழ்க்கையே புலமை வாழ்க்கையாகும்.**

ஓரளவுட்பட்ட சில பல நூல்களை வினவுவார் கருத்துக்கியைய விடையிறுக்குமுகமாகக் கற்றுத் தகுநிச் சீட்டுப் பெறும் அவ்வளவில், புலமை தன் நிறைவை எய்தியதாக எண்ணிவிடலாகாது. பயிலுந் தோறும் பயிலுந்தோறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு எங்ஙனம் இனிமை சான்று பயன் விளைக்குமோ, அங்ஙனமே மீண்டும் மீண்டுங் கற்குந்தோறும் கற்குந்தோறும் உயரிய நூல்களின் நுண்பொருள் நலங்கள் நம் உள்ளத்தை ஈர்த்துத் தம்பாற்படுத்துப் பேரின்புறுத்துவனவாம். மிக விரைந்தோடும் வெள்ளப் பெருக்கினையுடைய ஆற்றின் நீர்ச்செலவாற்றலை ஒருவன் அளக்க நினையின், அதன்கண் அவன் எதிரேறிச் செல்ல வேண்டுவதே இன்றியமையாததாகும். அவ்வாறின்றி அந்நீர்ச் செலவோடியைந்து அதனான் ஈர்த்துச் செல்லப்படுவானாயின், அவ்வாற்றலின் நிலை இற்றென உணரகில்லான். அங்ஙனமே உயர்நிலைப் பாவலர் மயர்வற ஆக்கிய விழுப்பொருள் நிறைந்த செய்யுள்களின் சொற்பொருளொழுக்கில், நும் நுண்ணறிவு எதிரேறிச் செல்லல் வேண்டும். அங்ஙனஞ்சென்று அச்சொற்பொருள்களின் வன்மை வனப்புகளை ஆராய்ந்தளக்க முயலின், அச்செய்யுளாசிரியன் ஆழ்ந்து நினைவிற்கண்டு வைத்த அரும்பொருண்மணிகளின் இயலொளியை உண்மையாகக் கண்டு இன்புறலாம். ஆராய்ந்து தெளிவதற்கு முன் அச்சொற்பொருள்களோடு எதிர்த்து நிற்றலே நன்றாகும்.

பொருணலத் தெளிவின் பின் அச்சொற்பொருள் களோடு நம் அறிவை இரண்டறக் கலப்பித்து, அவற் றின் வண்ணமாய் நின்று, அசைவறும் நிலையெய்தி, இன்பவெள்ளத்துள் திளைத்தல் வேண்டும். ஒரு சிறந்த **நூலாசிரியரின் குறிக்கோள் இன்னதெனத் துணிந்தாலன்றி, அவர் பலவாறு பன்னிப்பன்னி உரைக்கும் உரைப் பொருளின் உண்மைக் கருத்து அறியப்பட்டதாகாது.** சிறந்ததொரு முடிபொருளைச் செப்பனிட்டுத் திறம்பட உரைக்க முற்படும் புலவன், பருந்தின் வீழ்ச்சி போலச் செய்மையினின்றே முடி பொருட்குரிய சார்வுப் பொருள்களில் மெல்ல மெல்லத் தலைப்பட்டுச் செல்லுவன். அச்செலவின் நிலையை அந்நெறி நின்றே உய்த்துணர்தல் வேண் டும். செல்வழிக்கட் கண்டனவே தீர்ந்த பொருளென எண்ணிவிடலாகாது. **நூலுரையாசிரியர்களின் கருத் துப் படர்ச்சியில் நம் அறிவுத் தொடர்ச்சி பின்னிடு தல் நன்றன்று.** அயரா உழைப்பிற்கு அகப்படாத அரும்பொருள் யாதுமின்று. **தொடர்நிலைச் செய் யுள்களின் உயிரனைய சுவை நலம்** விராய குறிப்புப் பொருளை உணர்தலில் நம் அவா முற்பட வேண்டும். சுவை நலங்கலந்த அத்தொனிப்பொருள் தங்குதற் குரிய இடனமையாப் பாடல்கள் உயிரற்ற வெற்று டல் போல்வனவாம். வெற்றுடலை அணிகலன் புனைந்து காண்டல் பின்னர்க் காணலாகாத இறுதிக் காட்சி யாக முடியுமென்பது அறிந்ததொன்றே. அங்ஙனமே சுவை நலமலைந்த தொனிப்பொருள் விரவாப் பாடல் களை அணிநலனளவிற்காண்டல், மீண்டும் காண

வேண்டும் என்ற விழைவற்ற நிலையில் நிகழ்வ தொன்றாகும்.

மதி வலி மிக்க முதுபுலவனிடத்தினின்றுந் தோன்றிய **பாடல் நங்கைக்கு,** திட்ப நுட்பம், தெளிவு, விளக்கம், இனிமை முதலிய பண்புக ளமைந்த **சொற்பொருட்குழுவே அழகிய உடலும்,** சுவைநல முந்துறும் **தொனிப்பொருளே** உயிருமாம். இந்நங்கைக்கு உவமை **அணிகளே அணிகலன்**களாம். அழகுக்கு அழகு செய்தல் போல இவ்வணிகள் சேர்க் கப்படினும், இப்பாடன்மெல்லியற்பாவை நல்லாளின் இயற்கை வனப்பு மிக்க நல்லுடலைச் சார்ந்து உவமை முதலிய அணிகளே சிறந்த அழகு பெற்றுத் திகழ்வன வாம்.

இங்ஙனம் இயற்கை நலம் மிக்குச் செயற்கை நலனையுமேற்றுத் திகழும் இத்தகைய பாடல் நங்கை யைக் கூடி நுகர்தற்குரிய இளநலஞ்சான்ற மணமக னியல்பை இயம்பவும் வேண்டுங்கொல்! அன்னான் இலக்கிய நூலறிவானும் மதி நுட்பத்தானுஞ் சிறந்து மலர்ந்து மணப்பருவம் வாய்க்கப் பெற்று, கட்டழகு வாய்ந்த பாடல் நங்கையைக் காண்டலிற் காதல் மிக் குடையவனாய், அப்பேறு குறித்துத் தவம் புரிந்த தனிப் பெருஞ் செல்வனாதல் வேண்டும். **வேட்கை முயற்சி யும் தவப்பயனும் ஆகூழ்வலியும் ஒருங்கு கைவரப் பெற்றாலன்றி, அப்பாடல் நங்கையின் பரிசுணர்தல் அரிதாகும்.**

இன்ன பாடல் நங்கையைப் பண்புடன் வேட்ட காதற்கொழுநனாங் கலைவல மணமகன், அந்நங்கை நல னெலாம் நன்னர் நுகர்ந்து புலநிரம்பின்பம் பொருந்திய

வாழ்க்கையிற்றலைப்படுங்கால், அவ்விருவர்தம் இரண்டற்ற தன்மையினெழுந்த இன்ப நிலையே உருவெடுத்தாங்கு மழவிளம்பாடற் குழவிகள் தோன்றும். இங்ஙன் மக்கட் பேற்றினையுடைய நன்புல இல்லற வாழ்க்கையிற்றலைப்பட்டு நிரம்பினோரே உண்மைப் புலவராவர்.

கண் முதலிய அறிவுக் கருவிகளாற் காண்டற்கியலாத நுண்பொருள்களையெல்லாம் நுண்மாணுழைபுலமாகிய உட்கருவியாற் செய்யுளுலகத்திற் கண்டு இன்புறுதல் கூடும். அவ்வளவின் அமையாது, அவ்வுட்புறக் கருவிகளுக்கும் எட்டாது அப்பாற்பட்ட திருவருளாற்றலினது சீரிய நிலையின் ஒரு சிறு கூற்றினையாதல் **செவ்விய புலமை முயற்சியின் பயனாகிய மெய்யுணர்வி**ற் கண்டு இன்புறுதற்கு முயல வேண்டும். அவ்வின்பப் பேறொன்றே நம் புலமை வாழ்க்கையில் அரிதின் முயன்று அடைதற்பாலதாகிய முடிந்த பயனாகும். முதற்கண் மனமொழி முதலிய உட்புறக் கருவிகள் செந்நிலை யுறுதற்கமைந்த விழுமிய நூலறிவு, முடிவில் திருவருள் நிலையின் தெளிவு கைவரப் பெறுதற்குரிய சிறந்த கருவியாகிய மெய்யுணர்வைப் பயந்து நிற்கும். அம்மெய்யுணர்வொன்றே தன் பயனாகிய உயர்வொப்பில்லாப் பேரின்பத்தை விளைவிப்பதாகும்.

உலக வழக்கைப்போலப் புலமை வாழ்க்கையும் இல் நிலை, துறவு நிலை என இருதிறப்பட்டு நிகழுமாறும் இக்குறிப்புகளான் உணரலாம். கல்வியே கற்புடை மனைவியாகவும், செல்வப் புதல்வரே செழும்பாடலாகவும், கற்றதுணர விரித்துரைத்தலாகிய சொல்வளனே

இந்நிலைக்கு வேண்டிய பொன்னிலையாகவுங் கொண்டு **இல்லறப் புலமை வாழ்க்கையைச்** செவ்வன் நடாத்திய செம்புலச் செல்வனொருவன், முடிவில் மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்று, அது வாயிலாகத் திருவருள் நிலையை யுணர்ந்து, அவ்வருள் நிலை இன்பத்தில் திளைப்பின், அந்நிலையே **துறவறப் புலமை வாழ்க்கையாகும்.** உண்மைப் புலமையின் சிறந்த குறிக்கோள் இதுவேயாம்.

2. புலவரும் புரவலரும்

மிகச் சிறந்த இந்நிலைக்கு நம்மை ஆளாக்கும் இப் புலமைச் செல்வத்தை இவ்விழுமிய நோக்குடையரா கவே நம் பெரியார் மேற்கொண்டிருந்தனர். அன்னார் குறிக்கோள் அன்னதாக, அவருக்கு இம்மை நலம் முட்டின்றி நடைபெறுதற்கு வேண்டும் பொருள் முத லியன கொடுத்துப் போற்றுதற்கு, வரையாதளிக்கும் வள்ளன்மை மிக்கார் பலரை அவ்வப்போது திருவரு ளாற்றல் உதவி வந்தது.

சிறந்துயர்ந்த குறிக்கோளொன்றைக் கடைப் பிடித்துத் திருவருட்டுணைகொடு முயல்வார்க்கு, அதனை நிறைவேற்றுவிக்கும் இறையருள் இடைக்கண் வேண்டுவனவாகிய பிறவெல்லாம் பல்லாற்றானு முதவி அவரைத் தளரவிடாது அளித்துக் காக்கும் என்பது, நம் பெரியார் கண்ட உண்மை. புலமையின் குறிக்கோள் மிகச் சிறந்துயர்ந்த அறிவு வளர்ச்சியான் எய்தும் உலப்பிலா இன்பப் பேறுகவும், அதனை மறந்து, அழிதன்மாலையதாகிய குறுகிய உலகவின் பமே அதுவெனக் கொள்ளப்படுமாயின், அது நிறை வேறுந்துணையும் அப்புலமை நின்று பின் வளர்த

லின்றி ஒழியும் இயல்பினதாகும். அங்கிலேயில் அமைந்த புலமையுஞ் சிறிதேயாகும்.

இற்றை ஞான்று கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் தொடக்கத்திற்கொள்ளும் நோக்கம் பெரும்பாலும் தம் வாழ்விலில் உடலோம்பலாகிய அவ்வளவிலேயே அமைந்துள்ளதென்பது யாவரும் உணர்ந்ததொன்று. இக்குறுகிய நோக்கம் மேற்கொண்டு பயில்வோர் ஒரு வகையாகத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற பின்னர், அக்குறுகிய நோக்கமாகிய பொருட்பேறு நிறைவேற்று தற்குரிய முயற்சியிற்றலைப்படுகின்றனரேயன்றிக் கற்ற கல்வியின் விழுமிய பயனைப் பெறுதலில் வேட்கை யுடையராகக் காணப்பட்டிலர். ஆசிரியனை அடுத்துக் கற்றது அவன் தன் புலமையளவிற் காற்கூறும் அத் துணையே யல்லது, முற்றும் நிரம்பியதாகாதென்பது நம் பெரியார் கண்ட உண்மை. காணாதனவெல்லாங் காண்டற்கும் கேளாதனவெல்லாங் கேட்டற்கும் அறி வுலகத்து நிகழும் வியத்தகு அருஞ்செயல்களை உணர்ந்து இன்புறுதற்கும் நிரம்பிய புலமையே சிறந்த கருவியாகும். **இவ்வுயரிய நோக்கங்களை நிறைவேற்று தற்குரிய புலமையை உடலோம்பற்கு வேண்டிய பொருளளவிற் பயன்படுத்த எண்ணுதல், பொற்கொழுக் கொண்டு வரகுக்கு உழ எண்ணுவதனோடு ஒக்கும்** என்ப. சிறந்துயர்ந்த நோக்கங்களை மேற்கொண்டு திருவருளுணர்ச்சியிற்றலைப்படும் புலமைச் செல்வம் வாய்ந்து விளங்கிய நம் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களைப் பண்டைத் தமிழ் நில வேந்தர்கள் எத்துணைப் பெருமை பாராட்டிப் போற்றியொழு

கினர் என்பதற்குப் **புறநானூறு** முதலிய நம் அரிய தமிழ் நூல்களே தக்க சான்ருய் மிளிர்கின்றன.

தமிழ் நில மன்னர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களைத் தம் உயிரினுஞ் சிறந்தாராக மதித்தொழுகிய செய்திகள் பற்பல உள்ளன. அம்மன்னர்க்கு அரசியற்சூழ்ச்சிக் குரிய அமைச்சராகவும், அறிவுரை கூறி நன்று தீது உணர்த்தி நல்லாற்றின் நிறுத்தும் ஆசிரியராகவும், அவர் குடிக்கண் உடன்ருேன்றினுர் முதலியவர்பாற் கலாம் விளைகாலை நடுநின்று அறிவுரை கூறி, அதனைத் தீர்த்து அவரை அன்பு நிலைப்படுத்தும் அக்குல முதி யோராகவும் விளங்கினுர் நம் தமிழ்ப் பெரும்புலவரே யாவர். முதுமையின் தளர்ச்சியிற் கதுமென நேரும் இறப்பு முதலியவை பற்றிய அச்சம் நிகழா வண்ணம் உடல் இளமை பொருள் முதலியவற்றின் நிலையாமை களை நெஞ்சத்திற் பதியுமாறு எடுத்துரைத்து மெய் யுணர்விற்றலைப்படுத்தும் அறவோராகவும்,காதலிகந்து கைவிடப்பட்ட கற்பரசியரை அவர்தங் கணவரோ டியைத்து நீதிபல கூறி நெறிபிறழா வண்ணம் வாழ்க்கை நிலைப்படுத்தும் நல்லுறவினராகவும் விளங் கிய பெருமை நம் தமிழ்ப்புலவர்பாலதேயாம். தந்தை தாயார் முதலியயோரை இழந்து வருந்தும் இளம்பரு வத்துப் பெண் மக்கட்கு அந்தந்தை தாயார் முதலிய உறவாக நின்று நீதி வழாத நிலையிற் பாதுகாத்து நட்புக்கடனுற்றிய பெரியோரும் புலனழுக்கற்ற நம் தமிழ்ப் புலவர் பெருமானேயாவர். புணர்ச்சி பழகுத லின்றி உணர்ச்சி வாயிலாகவே நட்பு முதிரப் பெற்றும் அந்நட்டார்க்கு இறுதி நேர்ந்துழி அதனைத் தம்

உணர்ச்சிச் சிறப்பான் இயல்பில் தெரிந்து தம் உயிரையும் உடன் உய்த்து அன்புக்கடனாற்றிய ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோரும் நம் தமிழ்ப்புலவரே யாவர்.

இங்ஙனம் அரசர்பாற் புலவரும், புலவர்பால் அரசரும் அன்பு வழிப்பட்டு ஒழுகிய சிறந்த வரலாற்றுப் பகுதிகள் பலவாம். தன்னைப் பாடிவந்த புலவருக்கு ஒரு வள்ளல் 'தலையினைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்து விலையினைப் பெறுக,' எனச் சொல்லியதும், அவ்வள்ளற் பெருமான் உள்ளமறிந்த புலவர் பெருமான், 'மறுப்பேனாயின் மற்றொருவர்க்கு இங்ஙனம் கூறிக் கொடுக்க நேரின் மன்னர் பெருமானை இழக்க நேருமே!' என்று அஞ்சி, அத்தலை தம் உடைமை எனவும், அதனை 'யான் வேண்டுங்காற் பெறுவேன்,' எனவும், 'பெறுங்காறும் யார்க்கும் இதைக் கொடுத்தலாகாது' எனவுங் கூறி, அவ்வளவோடு பகைஞனாகிய தம்பியின் மனத்தைக் குழைவித்து அன்புரிமைப்படுத்து ஒன்றுபடச் செய்து இன்புற்றதும் நினையுங்கால், செந்நெறிப்படரும் மன்னவருள்ளமும், சொன்னெறிப் புலவர் தூய உள்ளமும் எத்துணைச் சிறந்துயர்ந்த நிலையில் உள்ளன என்பது நன்கு புலனாகும். இந்நிகழ்ச்சி அறிவுடையாரகத்தை உருக்கும் பான்மையதென்பதை யாவரும் உணர்வர்; புலனழுக்கற்ற தூயபெரும்புலவர்களையும் அருண்மிகு நெஞ்சத்தினராகிய புரவலர்களையும் இரு கண்ணெனப் பெற்றுத் திகழ்ந்த நம் தமிழ் நிலம் இற்றை ஞான்று ஒற்றைக் கண்ணிழந்து மற்றொரு கண்ணும் ஒளி நலங்

குன்றப் பெற்று ஒடுங்கிக் கிடத்தலை உன்னுங்கால், எத்தகைய தமிழ் மனிதனும் வருந்தாமலிருக்க முடியாது.

பண்டை அரசர்பாற் புலவர் பெற்ற பரிசிலை உன்னுங்கால் அது மிக்க வியப்பைத் தருவதாகும். நூறுயிரக் கணக்கான பொற்காசுகளையும், முற்றூட்டாகப் பல நிலத் தொகுதிகளையும், விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களையும், யானை தேர் முதலியவைகளையும் வரையாது வழங்கப் பெற்று மகிழ் கூர்ந்த செய்தியைப் பண்டை நூல்களான் உணர்தலோடு, **இன்னும் இப்பரிசில் நிலங்களைப் பற்றிய ஆவணங்களானும் அப்புலவர் வழித்தோன்றல்களின் ஆட்சியானும் கண்கூடாகவும் காண்கிறோம்.**

புலவர் பாடும் புகழுடையாரன்றே, தானே இயங்கும் வானவூர்திக்கண் இவர்ந்து செல்லும் நல்வினையாளர் என எண்ணப்பட்டனர்! புலவராற் பாடப் பெறுவது ஒன்றே தம் வாழ்க்கையின் பயனெனக் கொண்டு மகிழும் முன்னை வேந்தர் நன்னருள்ளம் எத்துணைச் சிறந்ததென்பதை விரித்துரைக்கவும் வேண்டுங்கொல்! "குறித்த பகைவனை வென்று வெற்றி மாலை புனையேனாயின், உயர்ந்த கல்வி கேள்விகளையுடைய மாங்குடி மருதன் தலைவனாகவுள்ள பலர் புகழுஞ் சிறப்பு வாய்ந்த புலவராற்பாடப்பெறாது என் நிலவெல்லை நீங்குக!" என்று சூளுரை பகர்ந்த தமிழ்ப் புல வேந்தன் உள்ளப் பாங்கை உள்ளிப் பார்மின்! குறித்தாங்கு இன்னது செய்யேனாயின், இன்ன தீவினையாளனாவேன் என்னுஞ் சூளுரையிற்

புலவராற்பாடப்பெறுதலொன்று பெருந்தீவினைப் பயனெனக் கொள்ளப்படின், அன்னார் பாடற்பேறு அரசர்தம் வாழ்க்கைக்கு எத்துணை விழுமியதெனக் கருதப்பட்டதென்பதை உற்று நோக்குமின்கள்!

இத்தகைய சிறந்த நிலையிலிருந்த நம் முன்னைத் தமிழ்ப்புலவர் வழித்தோன்றல்களாகிய இக்காலத்துப் புலவர் பெருமக்கள் நிலை, சிறிது வருந்தத் தக்கதாய் உள்ளது. புலவர்க்குரிய உயரிய நோக்கங்களும் வர வரக் குறுகி வருகின்றன. அவரைப் புரக்கும் இயல்பின ராகிய திருவுடையார் நிலையும் புலமைக்கு மதிப்பளிப்ப தாக இல்லை. எதற்கு எது காரணமென்பதை ஈண்டு ஆராய வேண்டா. அவரவர் கடமையை அறிந்து மேற் கோடலே சிறந்ததாகும். **கல்வி, அறிவின்பத்தை அளித்து வாழ்க்கையைத் தூய்மைப்படுத்தற்குரியதாம்** என்னும் நம் புலமையின் விழுமிய நோக்கத்தைத் தளர விடாது மேற்கொள்ளுவோமாயின், நம்மைப் புரத்தற் குப் புரவலரும் கடவுளரும் நம் பக்கலில் தாமே அணு கித் தம் கடமையைப் புரிய முற்படுவர். இவ்வுண் மையை நம் புலவர் பெருமக்கள் உறுதியாகக் கடைப் பிடித்தல் வேண்டும்.

3. தவிர்தற்குரியன

இனிப் பழங்கதை பேசிக்கொண்டிருத்தலிற் பய னின்று. செய்வன இன்ன, தவிர்வன இன்ன என் னுஞ் சூழ்ச்சியிற்றலைப்பட்டு நல்லன காண்டலும் அவற்றைத் தாழாது செயலின்மேற்கோடலும் வேண் டும். விலக்கியன ஒழிதலும் அறமென்பவாகலின், முதலில் நம் புலவர் பெருமக்கள் தம் வாழ்க்கையில்

தீயகுணஞ்செயல்கள் நெருங்க இடந்தராமல் அவற்றைக் களைதல் வேண்டும். **தீயன களைந்தாலன்றி நல்லன செய்தற்கு இடனமைதல் அரிது.**

தவிர்வனவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை ஈங்குக் குறிப்பிடல் மிகையாகாதென்றெண்ணுகிறேன். ஒருவரையொருவர் புறங்கூறல், இல்லன கூறி எள்ளி நகையாடல், தம் அறிவினும் மற்றையோரறிவு தாழ்ந்ததென வாய்ப்பறையறைதல், ஆகூழால் ஒருவர்க்குக் கிடைக்கும் ஊதியங்கண்டு நெஞ்சம் புழுங்கல், பிறர் அறிவிற் கண்டுரைத்த சுவைநலமிக்க சொற்பொருள் நலங்களைக் கேட்டுணர்ந்து உவகையுறாமை, ஒருகால் தம் புலமை யுள்ளம் தம்மை அறியாது உவகையுறத் தொடங்கின், அதனைச் சினந்து மேலெழ விடாது அடக்கிவிடுதல், மொழியறிவுத் துறையில் தாம் மேம்பட்டதாக எண்ணிக் கடவுணிலையுணர்ச்சியிற் றலைப்படாதிருத்தலே புலமை மாண்பெனக் கருதல், **கடவுள் கலையுருவினன்** என்பதை மறந்து கல்விக்கும் கடவுட்கொள்கைக்கும் இயைபின்றென எண்ணல், 'கற்ற கல்விக்குத் தக நிற்க,' என்னும் பொருளுரையைப் பொருட்படுத்தாமல் கல்விக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் தொடர்பின்றெனக் கோடல், இகலிலர் எஃகுடையராய்த் தம்முட் குழீஇ இன்புறுதலை விடுத்துப் பல்பிறப்பினுந் தொடர்ந்த பகைஞர் எனக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் வெறுத்தல், தமக்கே பிறர் உதவி புரியற்பாலர் தாம் பிறர்க்கு ஒல்லும் வகையானும் உதவி புரிய முற்படல் தம் புலமை மாண்புக்கு ஏலாதென நினைத்தல், பிறர் கூறும் நல்லன கொண்டு இன்புறுதற்கு

உள்ளம் ஒருப்படாமையோடு அங்நல்லனவற்றையும் தீயனவாகத் திரித்துக் கூற முற்படுதல், உண்மை தெளிதற்கு நடுநின் றுராய்ந்து தங்கொள்கை மறுக்கப் படுமாயின், அதனைப் புலமைக்கு அழகென ஏலாது மறுத்தாரை முனிந்து வருத்தமுறுதல் முதலிய இன்னோ ரன்ன தீய குணஞ்செயல்களை அறவே ஒழித்தல் நன்று.

பண்டைப் பிறப்பின் தொடர்பால் ஒரோவழி அவை முற்படினுந் தம் மதி வலியால் இயன்றுங்கு விலக்க முயலல் வேண்டும். அவ்விலக்கு முயற்சி பயன்பட்டில தெனினும் தம்பால் நிகழ்ந்த இவை தீயன என்றுணர்ந்த அவ்வளவில் பயன் உண்டென்ப ஒருசாரார். இத்தீய குணங்களில் ஒரோ வொன் றுடையாரும் சிலபல உடையாருமாகப் பலரும், அறவே இலராகச் சிலரும் உலகத்துக் காணப்படுவர். ஏதே னும் இருப்பிற் களைதல் வேண்டும் என்பதை நினை வுறுத்தற்குக் கூறியதேயன்றிப் புலவரெல்லோரும் இத்தீய குணஞ்செயல்கள் உடையரெனக் கொண்டு கூறியதன்று. ஒரு பிழையுமில்லாத தூய தன்மை கடவுளிடத்தன்றி மக்களுட் காண்டலரிது. ஆயினும் மக்கட்பொதுவாக உள்ள பிழைகளைப் புலமைச் சிறப்பாற்களைதற்கு முற்பட வேண்டுவதே புலமைப் பேற்றின் கடமையாகும்.

ஓராராய்ச்சியில் ஒரு காலத்தில் தமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு ஒரு வகையாக முடிக்கப்பட்டதொன்று, பிறிதொரு காலத்திற் பிற சான்றுகளால் தவறுடையதெனத் தாமே கண்டாதல் பிறர் கூறக் கேட்டாதல் உண்மை தெளிய வரின்

அப்பொழுது தம் பிழைபட்ட முன்னைக் கொள்கை யைக் கைவிட்டு உண்மைக் கொள்கையைத் தழீஇக் கோடலே புலமையின் சிறப்பாகும். பின்னர் எத் துணைத் திட்ப நுட்பமான சான்றுகள் கிடைப்பினும், மாறுபட முன்னர்க் கண்ட முடிவினின்றும் வேறு படோம்' என்னுங் கொள்கை தவறுடையதாகும். 'உண்மைநிலை காண்டற்குப் பலவாறு சூழ்ந்து ஒரு முடிபுக்கு வருதலும் பின்னர் அது தவறுடைத் தெனக் கண்ட வழி அதனை மாற்றிக்கோடலும் நடுவுநிலைப் புலமையுடையார்க்கு இயல்பேயாம்.

புலவருள் ஒரு சிலர் தம்மைச் சிறந்த ஆராய்ச்சி யாளரென உலகம் மதிக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கையுடையராய், பண்டை நூலுரை வரலாற்று முறைகளில் தவறில்வழியுந் தவறுகளை ஏறிட்டுக் கூறி வருகின்றனர். அக்கூற்றுகள் அவர்தம் புலமைத் தவறுதலையே புலப்படுத்துவனவாம். அவர் அறியாமையால் அங்ஙனங்கூறின், அஃதொரு பெருந்தவருகாது, அறிவுடையார் தேற்றத் தேறுவ ராகலின். அறிந்து கூறுவரேல், அது புலமைக்கு இழுக்காகும். பழையன கழிதலினும் புதியன புகுத லினும் முறையே தீமையும் நன்மையும் அறிந்து கோடல் நன்று. கால நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பன ஏலாதன என்பதை நெடிது சூழ்ந்து முடிவு செய்தல் வேண்டும்.

தம் மொழிக்கு ஏற்றங்கூற முற்பட்டுப் பிறமொழி களைப் பழித்துரைத்தலும் தவருகும். தம் மொழிக் கண் இல்லாத சிறப்பொலியெழுத்துக்கள் வேற்று மொழிக்கண் இருத்தல் கண்டு, 'அவை எதற்கு?' என ஒரு புலவர் ஒரு பேரவையில் எள்ளி நகுவரேல், அவர் புலமையினியல்பை எவ்வாறு கருதலாம்! ஒருவன்பாலுள்ள பொருள் இருப்பின், அதுபற்றி

அவன் . எள்ளப்படுதல் யாண்டுங் காணுததொன்று. ஒரு குழுவில் உரைக்கப்படும் பொருளுரை அவ்வளவி னன்றிப் பரந்த அறிவுலகத்துக்கும் ஏற்ப விளங்குத லன்றோ நலமாகும் !

அன்பர்களே !

இன்னோரன்ன இழுக்கு நெறிகளில் நம் புலமை வாழ்க்கையை நடத்தலாகாது. ஒருவரைப் புனைந்து பாடுங்கால், "அவர் செய்யாதனவற்றைச் சொல்லி அவர் குணங்களைக் கூறுதலை யறியாததாகும் எம் முடைச் சிறியசெவ்விய நா," என்ற புலவர் பெருமான் அறிவுரையை நினையுங்கால், நம் தேனினுமினிய செந் தமிழ்ச் சுவையையுணர்ந்த நாவானது ஒன்றுகூற முற் படுங்கால் எவ்வளவு நடுவுநிலையுடன் சீர்தூக்கியறி யும் உளத்தோடு கூடியெழவேண்டும் என்பது நன்கு புலனுகும்.

கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூருமையும், பிறர்க்கு இன்னல் விளைக்கும் பொய்ம்மொழி புகலா மையும், இடரினும் தளரினுங் கடவுட்கொள்கைக்கு மாறுபடப் பேசாமையும், நடுவுநிலையிகந்து நவிலாமை யும், பயனில்லன பகராமையும் ஆகிய இன்னோரன்ன செயல்களே நம் தமிழ்ச் சுவையுணர்ந்த நாவிற்கு உரியனவாம் என்பதை உணர்ந்து கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

4. செயற்குரியன

புலத்துறை முற்றிய நலத்துறையும் அன்பீர் !

இனி, நாம் செயற்பாலன இன்னவென்பதைப் பற்றிச் சிறிது நினைவு கூர்வோம். பண்டு மிகப் பரந்த

நிலப்பகுதியைத் தனதாகக் கொண்டிருந்த நம் பால் வாய்ப் பசுந்தமிழ், தன்னைப் புரப்பார் துணை சுருங்கி வந்தமையானும், பிற மொழிகள் அம்மொழியாளர் பேருக்கத்தால் வளர்ச்சியெய்தித் தன் இடம் சுருங்கப் பெற்றமையானும், கற்பார் நோக்கம் வரவரக் குறுகி வந்தமையானும், திருவருளுணர்ச்சி முதலிய உயரிய நோக்கங்கள் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டு வருகின்றமையானும், தன்னிடத்திலுள்ள சிறந்த பல முது நூல்களைக் கால மாறுபாட்டால் நீருண்ண, நெருப் புண்ண, நிலமுண்ணக் கொடுத்து இழந்தமையானும், தன்னைப் பயில்வார்க்கு இம்மை இன்புதவும் பொருட் பேற்றுக்கு இக்காலத்து அரசியல் இடந்தாராமையானும், பிறவாற்றானும் தன் ஆக்கங்குன்றி நிற்கின்றது.

ஒரு நாடு தனக்குரிய மொழியை ஆக்கமுற ஓம்பிப் பாதுகாத்தாலன்றித் தான் சிறந்த நிலை எய்துதல் அரிதாம். மொழி வளர்ச்சி கொண்டே அது வழங்கும் நாட்டின் நலத்தையுணரலாம். **எந்த நாடு தன் மொழிச் சுவையை உணர்தலிற் பின்னடைகின்றதோ, அது மற்றையெல்லா வளங்களானும் பிற்பட்டதாகும்.** ஆதலின், தமிழ்ச்செல்வர்களும் தமிழ்ப்புலவர்களும் விழிப்புடையராய் நின்று நம் உடைமையை விளக்கமுறப் பேணல் வேண்டும். நம் மொழி வளர்ச்சியில் நாம் செயற்பாலன பலவாகும்.

முதலாவது, இற்றை நாள் தமிழ் வழங்கும் நிலம் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாக ஒரு சிறந்த கல்லூரி தமிழ் நாட்டின் நடுவண் நீர் நில வளங்கள் நிறைந்த அகன்ற இடத்தில், ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும்

ஒருங்கிருந்து, கல்வியை உயரிய நோக்கங்களோடு பயிற்றவும் பயிலவுந்தக்க முறையில் நிலைபெறல் வேண்டும். இம்மை நலம் பெறற்குரிய மருத்துவம், தொழிற்கல்வி முதலிய பயிற்சிகளும் உடன் நிகழ்தல் இன்றியமையாததாகும். அக்கல்லூரியின் உறுப்புகளாகப் பல நிலையங்களமைத்து அவற்றால் தமிழுக்கு வேண்டற்பாலனவாகிய பிற மொழி நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டும், புதிய உண்மையாராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டும், பல நூலுரைகள் வெளி வரல் வேண்டும். தமிழ்நாடு முழுவதும் இதுகாறும் நிறுவப்பட்டனவும், இனி நிறுவப்படுவனவுமாகிய பல கல்வி நிலையங்களெல்லாம் அத்தமிழ்ப் பெருங்கல்லூரிக்குக் கிளைகளாக அமைதல் வேண்டும்.

சிறந்த நூலுரைகளை ஆக்கிப் புலமையரங்கேறினார்க்குத் தகுதியான பட்டங்களும் பரிசுகளும் வழங்கி, அவரைப் பெருமைப்படுத்துதல் வேண்டும். தமிழினியல்பை நன்குணராது ஆரவார நீர்மையராய்ப் போலி நூலுரைகளை வெளிப்படுத்தித் தமிழகத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இழுக்குண்டாக்கும் போலிப் புலவர்களை அறிந்து அறிவுறுத்தி அவரை நல்லியற் புலவராக்க முயலவேண்டும். **உண்மைத் தமிழறிஞரை ஒடுங்கி யிருக்கவிடாது, சிறப்பிடனளித்து உவகையுறுத்தல் வேண்டும்.** இயல் வரம்புடைய நம் மொழிக்கண் அவ்வரம்பிகந்து வெளிப்படும் புலத்துறைக் கொல்லாப் போலி நூலுரைகள், செவ்விதின் ஆக்கப்பட்ட சீரிய நூல்களுக்குக் களைகளாக நெருங்கிப் படர்ந்து தீங்கு புரிகின்றனவாதலின், அக்களை கட்

டல் சொல்லேருழவராகிய தமிழ்ப்புலவர் கடனுகும் அக்கலை கலையப் பட்டாலன்றி நம் செந்தமிழ்ப் பைங் கூழ் வளர்தற்கு இடமின்ருகும். **தீஞ்சுவை மிக்க திருவருட்கனியை நமக்கு உதவத் தோன்றிய செழுந் தமிழ்ப் பைங்கூழைப்** பல்லாற்ருனும் போற்றிக் காத் தாலன்ரே அந்நற்பயனை நன்கு பெற முடியும்?

ஆங்கிலம், வடமொழி முதலிய வேற்று மொழி களிலுள்ள பல துறைப்பட்ட அரிய நூல்களை அவ்வம் மொழியோடு தமிழ் கற்ற மதி நுட்பமுடைய புலவர் களைக்கொண்டு விளக்கமான சிறந்த முறையில் மொழி பெயர்ப்பித்து வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். இத்துறை தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் ஏற்றதொன் ரும். வேற்று மொழிகளிலுள்ள ஒரு திறம்பட்ட பல பல நூல்களை நன்கு பயின்று அவற்றின் திரண்ட கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் **தனித்தமிழ்** நூலாக வெளிப்படுத்தல் சாலச் சிறந்ததாகும். இத்துறையில் தமிழ்ப் புலவர் முற்படுவாராயின், "மேல் வகுப்புப் பயிற்சிக்குரிய பல திறப்பட்ட நூல்கள் தமிழில் இல்லையே!' என்னுங் குறை ஒழிந்துவிடும். **மொழி பெயர்ப்பால் ஒருமொழி நூல் வளர்ச்சி பெறுதல், அம் மொழிப்புலவர் இயன்மதியாற்றற்கு இத்துணைச் சிறப் பின்**றென்பது உண்மையெனினும், இயற்கையாகப் பல புதிய சிறந்த நூல்களை மதி வலியால் ஆக்கும் ஆற்றல், வளர்ச்சி யெய்துங்காறும் மொழி பெயர்ப்புச் செயலை மேற்கோடலால் இழுக்கின்று என்பது என் கருத்து. இது கருதியே மொழி பெயர்த்து அதர்ப்பட

யாத்தலையும் நூல் யாப்பு வகையுள் ஒன்றெனக் கண்டனர் **தொல்காப்பியனாரும்** என்க.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தையும், அதனினும் **தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மிக நெருங்கிய இயைபுடைய அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தையும்,** தெய்வத் தமிழுஞ் சைவத்துறையுஞ் செழித்தோங்க எழுந்த திருவாவடுதுறை, திருப்பனந்தாள், தருமபுரம் முதலிய செல்வமலி சைவ மடங்களில் விளங்குந் தலைவர்களையும் தமிழ் நிலத்துச் சிற்றரசர்களையும், தமிழன்பர்களாகிய மற்றைத் திருவுடையாரையும் மேற்காட்டிய தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வேண்டுவன செய்யும் வண்ணம் இன்னோரன்ன புலவர் மாநாடுகள் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். சற்றுக் காலத்தாழ்விற் பயன் பெறுவதாக இருப்பினும், அது பற்றி வெறுத்துப்பேசாமல் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிக்கோடல் நன்றாகும். **அன்போடு பன்னாள் அழைத்தால் இறைவனும் வெளிப்பட்டு அருளாமலிருக்க முடியாது.** ஆதலின், சைவாதீனத்துத் தலைவர்களையும் அன்பர்கள் பிறரையும் அன்புக் கயிற்றாற் பிணிக்க முயல்வதே அறிவுடைமையாகும்.

5. இறுவாய்

இம்மாநாடு, புலவர் பெருமக்கள் வாழ்ந்த சோழ வளநாட்டில் தஞ்சை திருச்சிராப்பள்ளித் தலை நகர்களுக்குரியதாக இத்துறையூரில் முதலில் தொடங்கப் பெறினும், திருவருட்பாங்கால் இது வரும் ஆண்டுமுதல் தமிழ் வழங்கும் நிலங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவெனக் கொள்ளப்பட்டு, ஒவ்வோராண்டினும் ஒவ்

வொரு தலைநகரினும் கூடித் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்ப் புலவர் முதலிய மக்களுக்கும் நலம் பயக்கும் வண்ணம் திருவருட்டுணை கொண்டு தமிழன்பர்கள் செய்தல் வேண்டும். செல்வரும் புலவருமாகிய தமிழ் மக்கள் தம்மில் வேறுபாடின்றி ஒற்றுமையுடன் ஒருங்கியைந்து தமிழன்னையைப் பேண முன் வரின், அவ்வன்னை தன் மக்களின் நலம் வளர வாழ்த்துவள். அன்னையர் வெறுப்புக்கு மக்கள் ஆளாதல் நலமன்று. தமிழன்னை தன் மக்களாகிய நம்மை உளங்குளிர்ந்து வாழ்த்து வளாயின், நம் வாழ்க்கை சிறந்த இன்பப் பேறுடைய தாகும் என்பதை உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பீர்களாக.

செந்தமிழ்ப் புலவர்காள் !

இனிப் புலமை வாழ்க்கைக்கு வேண்டுவன பல வுளவெனினும், புலவர் மாநாட்டைத் திறந்துவைக்கும் ஒருவன் கடமை இதனினும் நீண்டு சேறல் முறையன்றாதலின், இம்மட்டில் அமைகின்றேன். நுங்கட்டளைப் படியே திருவருட்டுணைகொண்டு இம்மாநாடு திறக்கப் பெறுகின்றது. இதனுட்புகுமின் ! புகுதுங்கால் முதற்கண் எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளை நெஞ்சார நினைமின் ! தமிழ்த்தாயை வாழ்த்துமின் ! யான் கூறியவற்றுட் கொள்ளுவன கொண்மின் ! இன்னும் புலமை வாழ்க்கைக்கு வேண்டுவன சூழ்மின் ! சூழ்ச்சி முடிவில் துணிவு எய்துமின் ! அத்துணி பொருளைத் தாழாது செயலின் மேற்கொண்மின் ! நாகரிக மிக்க உலகங்களரில் நம் தமிழ்ப்புலமை பாராட்டப் பெறும் வண்ணம் ஒழுகுமின் ! புலமை வாழ்க்கையின் சிறந்த நோக்கங்கள் நிறைவேறப் பெற்று நல்லின்பம் எய்துமின் ! இதுகாறும் என் சிற்றுரையைச் செவியேற்று உளங்கொண்ட நும் பொறுமைக்கு என் வணக்கம் உரியதாகுக !

௩. நம் பண்டைய நீதி நூலாசிரியர் *

மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் வண்ணம் நம் பெரியார் நமக்கு உதவிய நூல்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்கள் நான் கனையும் பற்றியனவேயாம். இவ்வெல்லாம் நீதியின் மேல் அமைவனவெனினும், இவற்றுள் பொருட் பகுதியைப் பற்றியெழுந்த நூல்களையே 'நீதி நூல்' எனப் பெரியோர் வழங்குவர். அப்பொருட்பகுதியை மாத்திரம் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறிய ஆசிரியரும் உளர். அதனோடு அறமுதலிய ஏனைய உறுதிப் பயன்களையும் இயைத்துக் கூறிய ஆசிரியர்களே பெரும் பான்மையோராவர்! இம்முறையில் தமிழிற் சிறந்த நீதிகளை வழங்கிய வண்மையிற் சிறந்த பெரியார் திருவள்ளுவரேயாவர். அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் நீதி நூலருளிய ஆசிரியர்கள் வடமொழியிலும் தமிழிலும் பலரிருந்தனர். எனினும், அன்னார் புகழொளியெல்லாம் வானத்து விளங்கும் மீன்களாக, வள்ளுவர் சீர்த்தி அப் பன்மீன் நடுவண் பான்மதி போலத் திகழ்வதாகும். "எல்லாப் பொருளும் இதன்பாலுள; இதன்

* திருச்சிராப்பள்ளி வானொலியிற் பேசியது.

பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்,'' என்ற படி, உள்ளுநர் உள்ளும் பொருளெல்லாம் வள்ளுவர் வாய் மொழியிற் காணப்படுவனவேயாம். தம் தெள்ளிய கல்வி யானும் ஒள்ளிய மதி நுட்பத்தாலும் உலகியலையும் மக்கள் வழக்க வொழுக்கங்களையும் அழுந்தியறிந்து உள்ளத்தமைத்துத் 'திருக்குறள்' என்னும் நீதிக் களஞ்சியத்தை உலகமுள்ளவும் நிலைபெற யாத் துதவிய பெருமையே அப்பொய்யில் புலவர் புகழொளி விஞ்சுதற்கு ஏதுவாயிற்று.

திருவள்ளுவர் எழுதிய நூல் ஒழுங்கிற்கும் ஏனை யோர் நூன் முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பல வாம். தாம் கூற மேற்கொண்ட பொருளை நன்ருக ஆராய்ந்து, இவ்வாறு தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று உள்ளத்தமைத்துப் பின்னர்ச் செய்யுள் வடிவில் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். பெரும்பான்மையும் கொண்ட பொருளின் இலக்கணம், அதன் சிறப்பு, அதனுலாம் பயன், அஃதில்வழி வருந்தீங்கு என்ற இன்னோரன்ன பாகுபாடுகளை வரை யறுத்துத் தெளிவுபடுத்தப் படாத பொருள்கள் மக்கள் உளங்கோடற்கு ஏற்றனவாகா என்பது பெரியார் துணிபு.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திருக்குறளுக்கு வட மொழி தென்மொழிகளிலுள்ள பற்பல நீதி நூல்களை யும் நன்கு கற்று ஆராய்ந்த பரிமேலழகர் என்னும் புலவர் பெருமான் இயற்றிய உரையே எல்லா உரைகளி னும் சிறந்ததாகப் போற்றப்படுவது. அவ்வுரை யாளர் ஒரிடத்து, "தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச் சுட்பூண்ட வியாழ வெள்ளிகளது துணிபு தொகுத்துப்

பின் நீதி நூலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமை யின்'' என்று எழுதியிருத்தலால் வடமொழியிற் புகழ் மிக்கவர்களான வியாழ வெள்ளிகளின் நூற்கருத்து கள் நம் வள்ளுவர் வாய்மொழியிற் புலப்படுகின்றன என்பது பரிமேலழகர் கருத்தாம். ஒரு நாட்டினர் வழக்கவொழுக்கங்களை உணர்ந்து அவற்றிற் கேற்ப நீதிகளை வரையறுக்கும் ஆசிரியர்கள் கால இடையற வால் சேய்மைக்கண் உள்ளா ரெனினும், பொருள் ஒற்றுமைக் கருத்தால் அணிமையில் உள்ளவராகவே கருதப்படுவர்.

வடமொழியில் மனு முதலிய நூல்கள் அறம் பொருள் இன் பங்கள் விரவக் கூறப்பட்டுள்ளன. பொருட்பகுதியாகிய அரசியல் முறையைத் தனிமையில் விளக்க எழுந்த நூல்களுள், பிருகற்பதியாகிய வியாழ குருவால் தேவர் கள்பொருட்டு இயற்றப்பட்ட பாற்கபத்தியமும், உசனஸ் என்னும் சுக்கிராசாரியாரால் அசுரர்பொருட்டு இயற்றப் பட்ட ஒளசநசமும் முதலில் நினைக்கத் தக்கனவாம். இவற்றின் பின் எழுந்தன சந்திரகுப்தன் காலத்து அமைச்சராய் இருந்த சாணக்கியரால் ஆக்கப்பட்ட கௌடலியமும், காமாந்தகனால் இயற்றப்பட்ட காமாந்தகீ முதலியனவும் ஆம். இவற்றுள் இக்காலத்துச் சட்ட நூல் வல்லோராற் பெரிதும் தழுவப்படுவது கௌ டலியம் என்னும் நூலேயாம். வியாழனால் ஆக்கப் பட்ட நூலினும் வெள்ளியாகிய சுக்கிரரால் ஆக்கப் பட்ட நூல் தென்னாட்டு வழக்கவொழுக்கங்களுக்குப் பெரிதும் இயைபுடையதாகும். இவற்றின் பின் தோன்றிய கௌடலிய நூலின் தொடக்கத்தில்

அதன் ஆசிரியர் பூர்வாசார்ய வணக்கமாகச் "சுக்கிர பிருகஸ்பதிப்யாநம:", "சுக்கிரற்கும் பிருகற்பதிக்கும் வணக்கம்" என்று கூறியுள்ளார். இதனுலேயே வெள்ளி நூலின் விழுப்பம் புலப்படுவதாகும். பிற் காலத்துக் கவிஞர் பெருமாளுகிய கம்பர், "வெள்ளியும் பொன்னும் என்பார் விதிமுறை வகுத்த நூலில்" என்று முறைப்படுத்துக் கூறியதும் இதனை வலி யுறுத்தும். இங்ஙனம் சிறந்துள்ள ஔசநசத்தின் சுருக்கமே 'சுக்கிர நீதி' என்னும் மேற்பொருள் நூலாகும்.

இச்சுக்கிர நீதியைத் தமிழ் மக்கள் நலங்குறித்து மொழிபெயர்த்த பொழுது, யான் கண்ட புதுமை களும் பழமைக்குரிய சான்றுகளும் பலவாம். "புதல் வர்ப்பேற்றை விரும்பும் பெண் மக்கள் வயிரமணியை அணிதலாகாது," என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. கரு வைத் தடைப்படுத்தற்கு வைரவொளி எங்ஙனங் காரணமாகும் என்பதைக் கலவை (இரசாயன) நூலார் ஆராய்தல் வேண்டும். இது போன்றன புதி யனவாம். நீர்ப்பொறி, இசைப்பொறி, காற்றியக்கும் பொறி, கம்பிவழிச் செய்தியனுப்புங்கருவி, நீராவி யால் இயக்கப்படும் பொறிகள் முதலிய இக்காலத் துக் காணப்படும் இயந்திரத் தொழில்களைப் பற்றியும் அந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனல், இவற்றின் அமைப்பு முறைகள் வேறுபட்டிருக் கலாம். போர்த்தொழில் முறைகளும், போர்க் கருவிகளும், பொறி வழியாக ஆயுதங்களைச் செலுத்தும் முறையும், வெடி மருந்து செய்யு முறையும், படைகளின் அணி வகுப்புகளும் பிறவும்

செவ்வையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. மக்கள் இயங்குஞ் சாலை (Road) ஆமை முதுகுபோல இருக்கவேண்டு மென்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆமை முதுகு இருமருங்கும் தாழ்ந்து நடுவிடம் சிறிது உயர்ந்திருக் கும். இது சாலை வழியிற் பெய்யும் மழை நீரால் அச் சாலை கெடாமலிருப்பதற்குக் கருதப்பட்டதாகும். மேலும், இந்நூலின்கண் அரசனியல்பு, அவன் சுற்றங்களாகிய அமைச்சர் முதலியோரியல்பு, வினை செய்யும் ஏவலரியல்பு, கிராம பரிபாலனம், வாணிக முறை, நியாயமன்றங்கள், நீதிபதிகளின் அதிகாரங் கள், வழக்கின் இயல்புகள் முதலிய விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கரிகாற்சோழ அரசனைக் குடிமக்களுள் ஒரு வனாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இதனால், அரசன் குடி மக்களின் உயர்ந்தவனாகத் தன்னை எண்ணலாகாது என்பது புலனாகும். செங்கோன்மை தவறாது செலுத் தும் நல்லரசற்கு அரசியற் காரியம் தன்னலங் குறித்த தாகாது; குடிமக்கள் நலங்குறித்ததேயாம். இங்கே, கோவலனைக் குற்றமில் வழியும் கொலை புரிவித்த பாண்டியனைக் கண்ணகியார் வெகுள, அது காரண மாகப் பாண்டியன் உயிரிழந்தான் என்று தண் டமிழ்ப் புலவர் சாத்தனார் செங்குட்டுவற்குக் கூறினா ராக, அது கேட்ட செங்குட்டுவன் பாண்டியன் தவறின்மையையும் அரசியல் நடாத்தும் சிரமத்தை யும் சாத்தனார்க்குக் கூறுமுகமாக,

"மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி

மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்."

என்று இளங்கோவடிகள் கூறியது நினைந்தின்புறத்தக்கது. "அரசன் குடிகளிடத்தினின்று தனக்குரிய அரசிறையாகிய வேதனத்தைப் பெறுதலால், அக்குடிகளுக்கு ஏவலாளர் தன்மையுடையவனாவான்," எனவும், "பூ மரத்தை வளர்த்து மலர்பறித்து மாலை கட்டிப் பயன் பெறுபவனையொப்பக் குடிகளைப் பாது காத்து அவர்பால் அரசிறை பெறவேண்டும்," எனவும், "அங்ஙனமன்றி அம்மரத்தை எரித்துக் கரி செய்து பயன் பெறுதல் போலக் குடிகளைக் கெடுத்துச் சிறுபயன் கொள்ளலாகாது," எனவும் சுக்கிர நீதி கூறுகின்றது. இச் செய்திகள் மிகவும் பாராட்டற் குரியனவாம்.

திருக்குறட்பொருட்பகுதி அரசர் அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோரின் இலக்கணங்களாகக் கூறப்பட்டனவும் பிறவும் யாண்டும் காண்டற் கரியனவாம். ஒற்றர் இயல்பு கூறுங்கால், ஒற்றும் நீதி நூலும் ஆகிய இரண்டும் அரசர்க்கு இரு கண்களாகும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் இலக்கணங் கூறுங்கால், ஒரு நாட்டில் வாழ்வார் தேடி வருந்தாமல் வேண்டுவன வெல்லாம் ஆங்கே பெறத்தக்கதாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தமைய, "நாடென்ப நாடா வளத்தன," என்றார். பிணியின்மையும் நிரம்பிய செல்வமும், விளைவும், இன்பமும், காவலும் ஆகிய இவ்வைந்தும் நாட்டிற்கு அழகு செய்வன வெனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால்,

அரசன் தன் நாட்டை இத்தகுதிகளுக்கு உரியதாக அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்பது புலனாகும். அமைச்சரியல்பு கூறுங்கால், வினைத்தூய்மை, வினைத் திட்பம், வினை செயல் வகை என மூன்றதிகாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றை ஊன்றிப் படிப்பார்க் குத் தாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றிய தெளிவு கல்லெழுத்துப்போல நெஞ்சிற் பதிவதாம். திருக்குறளேயல்லாமல் நாலடியார், நான்மணிக் கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம் முதலிய சங்க மருவிய நீதிநூல்களும் தமிழிற் பலவுள. அவையெல் லாம் மக்கள் ஒழுக்க முறைகளை வரையறுத்துத் தெளிவுபடுத்துவனவாகும்.

நாலடியார் என்னும் நூல், கற்பார் மனத்தைக் கவர வல்லது. "ஆலும் வேலும் பல்லிற்குறுதி; நாலு மிரண்டுஞ் சொல்லிற்குறுதி" என்னும் பழமொழி யில் நாலென்பது நாலடியாரையும், இரண்டு என்பது ஈரடியானமைந்த திருக்குறளையுங் குறிப்பானவாம். ஒருவன் சிற்சில செயல்களிற் செவிடனாய்க் குருடனாய் ஊமையாயிருத்தல் வேண்டுமென நாலடி கூறு கின்றது. இம்முறை வியக்கத்தக்கது! இதன் கருத்து, பிறர் இரகசியங்களைக் கேட்பதிற் செவிடனாகவும், பிறர் மனைவியரைக் காம நோக்கமாகக் காண்பதிற் குருடனாகவும், பிறரைப்பற்றிக் காணாவிடத்துப் புறங் கூறுவதில் ஊமையாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்ப தாம். இங்ஙனம் சாதுரியமாகக் கூறுமியல்பு இந் நூலில் பலவிடங்களிற் காணலாம். ஒருவன் மற்றொரு வன்பால் இல்லாத குணங்களைப் புகழ்தலினும் அவனை வைதல் நல்லதென்கிறார். கடையாயார்,

இடையாயார், தலையாயார் ஆகிய இம்முத்திறத் தாரும் அஞ்சுதற்குரியன யாவை என்னும் வினவை எழுப்பி விடையிறுக்குமுகமாக முறையே கடையா யார் பசிக்கு அஞ்சுவரெனவும், இடையாயார் துன் பத்திற்கு அஞ்சுவரெனவும், தலையாயார் பழிச் சொல்லிற்கு அஞ்சுவரெனவும் கூறுவர். குலப் பெருமை பேசுவார்க்கு, "நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ் சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை," என்றும், "தவங்கல்வி ஆள்வினை என்றிவற்றான் ஆகும் குலம்," என்றுங் கூறுவர். இன்னோரன்ன சிறந்த நீதி மணிகள் பல ஒளி செய்தலை இந்நூலாகிய பொற்பேழையிற் பரக்கக் காணலாம்.

பிற்காலத்து ஔவைப்பிராட்டியார் அருளிய ஆத்தி சூடி, வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய நீதி நூல்கள் சிறுவரும் உணர்ந்து இன்புறத்தக்க நிலையில் அமைந்து பேரறிவாளர்க்கும் விருந்தாய் விளங்கு வன. 'இயல்வது கரவேல்,' என்னும் சூத்திரம், 'ஒரு வன் மனமொழி மெய்களாற் பிறர்க்குச் செய்யக் கூடிய உதவியை ஒளித்தலாகாது,' என்னும் பொருளை உட்கொண்டு, இப்பொருளின் விரிவுகளுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாக நிற்றலை நோக்குவார்க்கு இதன் திட்ப நுட்பங்கள் இனிது விளங்கும்.

"சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வன் ஆடியிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்ப நுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்."

என்பதனாற் சூத்திரத்தின் இலக்கணத்தை அறிய லாம். இவ்விலக்கணத்துக்குப் பெரிதும் இவ்வாத்தி சூடிச் சூத்திரங்கள் இயைபுடைவாய் விளங்குவன.

இந்நூல் மாபாடியம் போன்ற விரிவுரையே ஏற்குந் தகுதி வாய்ந்தது. உயர்ந்த நீதிகளைச் சிறுவர் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ளுதற்கும் பெரும்புலவர்கள் பல திறமாக வகுத்து ஆராய்ந்து உரை காண்டற்கும் இஃது இலக்கியமாகத் திகழுமாயின், இதனை உபகரித்த தமிழ்ச் செல்வியாரின் அறிவின் திட்பம் எத்துணைச் சிறந்ததாகும் என்பதை அறிவுடையார் உணர்வாராக.

பண்டை நீதிநூலார் கூடியவரை முயன்று தம் அனுபவத்திற் கண்ட உண்மைகளை நெடுங்காலமாயினும் சிதையாமலிருத்தற் பொருட்டுச் சூத்திர வடிவிலும் செய்யுள் வடிவிலும் யாத்துதவினர். அவை உரை நடையில் ஆக்கப்படாமை குறையென்ப ஒரு சாரார். முற்காலத்தில் இவ்வளவு விரிவாக அச்சிடுதற்குரிய கருவிகளில்லை. கற்பவர் நெஞ்சத்தில் உரை நடையினும் செய்யுள் நடை நிலைபெற்று ஞாபகத்துக்கு நன்கு பயன்படும். காலந்தோறும் மக்கள் வழக்க வொழுக்கங்கள் மாறுபடுதல் இயல்பே. அம் மாறுபாட்டிற்கேற்ப நீதிகளும் திருத்தப்படுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். மகாபாரதத்துக் கண்ட சில அறங்கள் இக்காலத்துக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படா. அது பற்றிப் பேரறிஞராகிய வியாச முனிவர் இழித்துரைக்கப் படுவாரல்லர். ஆகவே,எத்தகைய நீதிகளையும் காலம் நோக்கிக் கொள்ளுதலும் தள்ளுதலுஞ் செய்தல் வேண்டும். ''பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்'' என்பதைக் கடைப்பிடித்து மனம்போனபடி செய்யத் துணிதல் நன்றன்று. இங்ஙனம் வடமொழி தென்மொழிகளிற் சிறந்த நீதி நூல்களை ஆக்கிய பெரியாருடைய இயல்புகளை இங்கே கூறியன கொண்டு தெளிந்துகொள்க.

௯. மாணிக்கவாசகர் *

செந்தமிழ்ப் பாண்டி வளநாட்டிலே, சைவ மணங் கமழுந் திருவாதவூர் என்னும் திருநகரில், சிவபத்தி மிக்க அந்தணர் குலத்தில் மாணிக்கவாசக அடிகள் தோன்றி யருளினார்கள். இவர்களுக்குப் பிள்ளைத் திருப்பெயர் திருவாதவூரர் என்பதாம். இவர்கள் தோன்றியருளின மையைக் குறித்துக் கடவுண்மா முனிவர், 'உலகில் மாயப் பொங்கிருளகல, எம்மையாளுடையான் அன்பரித யத் தாமரைகளெல்லாஞ் செம்மையாய் மலர, ஞான தினகரர் உதயஞ் செய்தார்' என்று சிறப்பித்துப் பாராட்டுவர். திருவாதவூரர் இளம்பருவத்திற் கருவி நூல்கள், அரசியல் நூல்கள், சமய நூல்கள் முதலிய வற்றை ஐயந்திரிபறக் கற்றுத் தெளிந்த அறிவுடைய ராய் விளங்கினர். அக்காலத்து மதுரையிலிருந்து தமிழ் நாடு புரந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன் இவர்கள் அறிவின் மாண்பையுணர்ந்து, அழைத்துத் தன் அரசியல் நடாத்துதற்குரிய அமைச்சருள் தலைவராக்கினன். இவர்கள் மதிநுட்பம் நூலோடுடையராய் அமைச்ச ருள் தலைவராய் வீற்றிருந்து, அறநிலை பேணித் தம்

* திருச்சிராப்பள்ளி வானொலியிற் பேசியது.

செயலாற்று நாளில், 'நானார் என்னுள்ளமார்; ஞானங்களார்?' என்று இன்னோரன்ன தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டு, இருவினைக் கீடாகப் பிறந்து இறந்துழலும் உயிர்த்தொகுதிகளினியல்பும், அவ்வுயிர்களை வினைப்பயன் நுகர்வித்து அருள் புரியும் பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவனியல்பும், அவ்விறைவனை உணர்ந்து இன்பம் எய்துதற்குத் தடையாகவுள்ள பாசப் பொருள்களினியல்பும் உள்ளவாறுணர்ந்து தெளிவெய்தினர். இந்நிலையில் அடிகள், 'கூத்தினர் தன்மை வேறு, கோலம் வேறு குமாபோல்' பாண்டியன் இட்ட பணியைப் புறத்தே மேற்கொண்டும் அகத்தே பற்றற்றும் சிவபத்தியில் ஈடுபட்டு ஒழுகுவாராயினர்.

அந்நாளில், பாண்டியற்குக் குதிரை வாங்கப் பொன் கொண்டு சென்றவர், திருப்பெருந்துறையில், குருந்த மரத்து நீழலில், இவர் 'பந்தமறும் எல்லையது பார்த் தினிதிருந்த' சிவபரம்பொருளாகிய குருபரனைத் தரிசித்து, உள்ளங் கரைந்து, உலகியலை மறந்து, 'உன் னடி யடைந்து நாயேன் உறுபவம் ஒழித்தல் வேண் டும், என்னுயிர்க்கிறைவா!' என்று முன்னுற வணங்கி நின்றார். இவரது அதி தீவிர பக்குவ நிலையைக் கண்டு பெருமான் அருள் கூர்ந்து, சிவஞான போதமென் னுஞ் சைவத் தலை நூலின் நுண்பொருளைத் தெளி வுறுத்திய பின், 'இருவினைப் பாசமாம் மலக்கல்லார்த் தலின், வருபவக் கடலின்வீழ் மாக்களேறிட, அருளு மெய்யஞ்செழுத்தை' அனுபவ நிலையில் உபதேசித் தருளினர். இங்ஙனம் குருபரர்பாலுணர்ந்த தம்

அனுபவத்தையே, 'நானேயோ தவஞ் செய்தேன் சிவாய நமவெனப் பெற்றேன்,' என்று அடிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இவ்வாறுகப் பாண்டியன் பொருட்டு குதிரை வாங்கப் போனவர், 'கொன்னுறு பரி கொள்ளாமல் கோவணங் கொண்ட' செய்தியைப் பாண்டியன் கேட்டு, ஓலை போக்கி, அடிகளை அழைப்பித்துத் துன்புறுத்தினுக, அடிகள் தஞ்செயலற்று எல்லாம் இறைசெயலாகக் கண்டிருப்பவராதலின், அவ்விறை நினைவில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பின்னர், இவர் பொருட்டு இறைவர் நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெலாம் நிகழ்வித்தும், மண் சுமந்தும், பிரம் படியுண்டும், அடிகள்பால் தாங்கொண்ட அருட்டிறத்தை உலகுக்கு விளக்கியருளினுர். அடிகள் திருவருளமிர்தத்தை நிறைய வுண்டு, சிவானுபவச் செல்வராய் விளங்கிய நிலையில், 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற முதுமொழிப் படி, தம் அருளனுபவத்தை உலகத்துள்ள மக்களுக் கெல்லாம் வழங்க ஆண்டவர் அருள் வழி நின்று திருவாசகம் என்னும் இசைப் பாடற்றெகுதியைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

உலகப் பற்றை முழுதும் துறந்த உத்தமச் சிவ ஞானச் செல்வர், தமக்கு இறைவர் அருளிய ஒப்புயர் வில்லாப் பேரின்ப நிலையைத் தாம் அனுபவித்த அள வில் நின்றுவிடாது உலகத்து மக்களுக்கெல்லாம் உப கரிக்க நினைந்தது பெரிதும் பாராட்டத் தக்கது. இல் வாழ்வார்க்கு அன்பென்னும் அருங்குணமும் துற

வற வாழ்க்கையுடையார்க்கு அருளென்னும் பெருங் குணமும் சிறப்பாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் திருக் குறளாசிரியர். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இவ்விரு பெருங் குணங்களுக்கும் நிலைக்களமாய் விளங்கிய பெரியவ ராவர்.

இவர் மேற்கொண்ட நெறி, சரியை கிரியை யோ கங்களுக்கு மேலான ஞான நெறியாகிய சன்மார்க்க மாகும். இந்நெறியில் நின்ற அடிகள், காணப்படும் இவ்வுலக வியல்புகளைத் தம் கூர்த்த மதியால் உய்த் துணர்ந்து, பருப்பொருளாகிய மாயா காரியங்க ளெல்லாம் தத்தங்காலவெல்லையில் அழிந்தழிந்து தேய்ந்தொழிவன என்னும் உண்மையையும், இவ் வெல்லாவற்றையும் கன்மங்களுக்கீடாகப் படைத் தும், காத்தும், கரந்தும் விளையாடும் பேராற்றல் வாய்ந்து காலவெல்லையைக் கடந்து நிற்கும் கடவுள் ஒருவருளர் என்பதையும், அப்பெருமான் சார்ந்தார்க் குத் தண்ணிழலாய்ப் பேரின்ப வடிவாய்த் திகழும் இயல்பினர் என்பதையும் உள்ளவாறுணர்ந்து, அப் பெரும் பெயர்க் கடவுள் உபதேசத்தால், தாம் எய் திய பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வத்தைத் தம் சோதர ராகிய மக்களெல்லோரும் துய்க்கவேண்டுமென் னும் பேரருளுடையராய்த் திருவாசகம் என்னும் தெளி தேனைப் பொழியும் அருண்முகிலாயினர்.

திருவாசகப் பாடல்கள் மாணிக்கவாசக அடிகளுடைய சிவானுபவ நிறைவில் பொங்கித் ததும்பி வெளிப் பட்ட அமுத வெள்ளமெனல் மிகையாகாது. பிற் காலத்துச் சிவயோக நெறி நின்று இறையருளனு

பவத்திலீடுபட்டு ஒழுகிய தாயுமான அடிகள், 'என்புருகி நெஞ்சம் இளகிக் கரைந்து கரைந்து, அன்புருவாய் நிற்க அலைந்தேன் பராபரமே' என்று கூறியதற்கு இலக்கியமாய் உள்ளவர் மாணிக்கவாசக அடிகளே. இவர்கள் அன்பு நெறியை வியந்தே, 'வாதவூர் ஐயன் அன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ' என்றுங் கூறினர். படிப்பவர் கேட்பவர் உள்ளங்களைக் கனிவிக்கும் கவி மழை பொழிந்த சமீப காலத்துக் கவிஞர் தலைமணி யாகிய இராமலிங்க அடிகள் திருவாசகத்தைப் பன்முறை யோதியுணர்ந்து பயின்றவர் என்பது அவர் அனுபவப் பாடல்களால் அறியலாம். ஒரு சிறந்த கவியினுள்ளத்தை மற்றொரு கவிதான் உணர முடியும். அந்நிலையில், திருவாசகப் பாடல்களில் உள்ளந் தோய்ந்து பொருள் நயங்களில் ஈடுபட்ட இராமலிங்க அடிகள்,

"வான்கலந்த மாணிக்க வாசக! நின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்து
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே."

என்று கூறினர். 'நான் கலந்து பாடுங்கால்' என்றது நினைக்கத் தக்கது. ஒரு பெரியார் பாடலைப் படிப்பவர்கள் உள்ளமும், அப்பாடற்பொருளும் அத்துவித நிலையடைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஒன்றுபடுதலையே 'நான் கலந்து படுங்கால்' என்றனர். திருவாசகச் சுவை 'ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து இனிப்பது' என்றார். உயிரிற் கலந்து தன் வயமாக்குங் கனிவு திருவாசகத்துக்குச் சிறப்பியல்பாகும். தேன், பால் முதலிய உவமைகளா

னன்றித் திருவாசகச் சுவையினியல்பை உள்ளபடி கூறுக என்பார்க்கு விடையாக,

"காமமிகு காதலன்றன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற
ஏமமிகும் கற்புடையாள் இன்பினும் இன்பாயது."

என்று, சொல்லொணுமையைக் குறிப்பிட்டார். இதற்கு மேல் அவ்வனுபவச் சுவையை எடுத்துக் கூறுவதற்கு எங்ஙனம் இயலும்!

திருவாசகத் திருவருட்பாக்களை ஔடவ ராகமாகிய மோகனத்திற் பொருளுணர்ந்து பாடுவாராயின், கல்நெஞ்சமுங் கரையும். "திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்," என்னும் மூதுரையும் இதுபற்றி யெழுந்ததே. கவிஞர் பெருமாளுகிய சிவப்பிரகாச அடிகள்,

"வாதவூ ரன்பர் மலர்வாய்ப் பிறந்த
திருவா சகமிங் கொருகா லோதில்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகில் மற்றைய ரிலரே."

என்று தம் ஆராமையை வெளிப்படுத்தினர். இன்பக் கலைகளுள் ஒன்று இசையென்பர் அறிவுடையோர். அவ்விசைக்குக் கொழுகொம்பு போல ஆதாரமாக நிற்பன இசைப்பாடல்களாகும். சுவை கனிந்த பாடல்களிலன்றி இசையின் பெருமையை உணர்தல் இயலாது. இசை பாடுபவன் சுவைகளை அனுபவித்

துத் தன் உட்கோளைப் புலப்படுத்துதற்குச் சிறந்த பாடல்களே பற்றுக்கோடாகும்.

"வேதத் தொலிகொண்டு வீணை கேட்பார்
வெண்காடு மேவியவிகிர்த ஞரே."

என்னும் தமிழ் மறையில் யாழிசைக்கு வேதப் பாடல்கள் பற்றுக்கோடாய் விளங்கின என்பது புலனுகும். தமிழ் நாட்டில் இசைக்கலை வளர்ச்சியடைந்த காலம் தேவார திருவாசக காலம் என்பது யாவர்க்கும் உடன்பாடாகும். 'நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்' என்றும், 'கானத்தின் எழுபிறப்பு' என்றும், திருஞான சம்பந்தர் பெருமை கூறப்படுகிறது. திருவாசகப் பாடல்களின் சொற்களையும் எழுத்துகளையும் சுரநிலங்களில் அமைத்துப் பாடினுல், சுரங்களுக்குப் பாடல் அமைந்ததோ பாடல்களுக்குச் சுரம் அமைந்ததோ என்று இசைவல்லார் பெருவியப் பெய்துவர். பிறவிப் பிணிக்குச் சார்ந்த மருந்தாகவுள்ள அரும்பொருள்களைப் பாடல்களில் அமைத்து அசையாகிய அனுமானத்தோடு ஊட்டுதற்கு முற்பட்டவர் மணிவாசகப் பெருந்தகையாராவர்.

இவர்கள் பற்பல சிவதலங்களுக்குச் சென்று, ஆங்காங்குக் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவரை உள்ளத்தமைத்துப் பாடும் முகமாகத் தம் அனுபவ உணர்வை அன்பர்களுக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளைச் சில இடங்களில் மாத்திரம் உள்ளதாகக் கொண்டு பாடியது பொருந்துமோ எனின், ஒரு

பசுவின் உடல் முழுதும் பால் பரவியிருப்பினும், அது தோன்றுதற்குரிய உறுப்பினன்றிப் பிறிதிடத்து வெளிப்படாதவாறு போல, மக்கள் வழிபாட்டிற் கிரங்கி அருள் புரிதற்கு அருட்குறிகளின் முகமாக ஆண்டவர் வெளிப்பட்டு அருளுவர். இவ்வுணர்ச்சி மேற்கொண்டே,

"பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப்
பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே!"

என்னும் திருப்பாட்டின் இம்முற்பகுதியில் இறைவனுடைய எங்குநிறை இயல்பைக் கூறி, பிற்பகுதியில்,

"சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே!
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!"

என்று தம் அகத்தும் சிவதலத்தும் வெளிப்படும் உண்மையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். இங்கே எங்கு நிறை நிலையில் ஒளிப்பரப்பாகவும், உள்ளத்தில் இனிக்குந் தேனுகவும், திருக்கோயிலில் மங்கலகரமான மூர்த்தியாகவும் பெருமான் விளங்குவர் என்னும் பொருணயம் நினைந்து இன்புறத் தக்கது.

ஆண்டவர் அமைப்பாகிய அன்பு, அருள், அறிவு முதலிய அரிய குணங்களில் ஈடுபடுதலன்றி, மக்களமைப்புகளாகிய சாதி, குலம், பிறப்பு, பொருள் முதலியவை பற்றிய உயர்வு தாழ்வுகளைச் சிறிதும் நம் மணிவாசகனுர் கருதியவரல்லர். இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துவதற்கே, 'சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும் ஆதமிலி நாயேன்' என்று தம் முற்பட்ட இயல்பையும், 'குலங்களைந்தாய் களைந்

தாய் என்னைக் குற்றம்' என்று இறைவருக்குத் தாம் ஆளாய பிற்பட்ட இயல்பையும், கூறுவாராயினர். மக்களுக்குக் குலப்பெருமை பேசுதல் இயல்பென்பதும், அதனால் உண்டாஞ்செருக்கு ஒழியின், அது மூலமாக உண்டாகும் எல்லாக் குற்றங்களும் நீங்கி விடும் என்பதும் அவர்கள் கண்ட உண்மைகளாம். உடல், பொருள், ஆவி மூன்றனையும் இறைவருக்குரிய பொருள்களாகக் கொடுத்து, அவற்றில் ஒரு சிறிதும் பற்றின்றி ஒழுகுதலை மேற்கொண்டனராதலின், அவற்றால் ஏதும் இடர்ப்பாடு அடைந்திலர் என்பது விளங்கும்.

'ஒருவன் எவ்வெப் பொருள்களிற் பற்றொழிந்திருக்கின்றானோ, அவ்வப்பொருள்களால் வருந் துன்பத்திற்கு ஆளாகான்,' என்பது பெரியவர்கள் கண்ட உண்மை. அடிகள் விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலையில் நின்றார்களெனினும், மக்கள்பாலுள்ள சோதர உரிமையை விட்டவரல்லர். அதற்குக் காரணம், அன்னாரெல்லாம் தாம் பெற்ற பேரின்பப் பெருவாழ்வில் தலைப்பட வேண்டுமென்னும் கருணையேயாகும். இவ்வருளறத்தை மேற்கொண்டே, 'காலமுண்டாகவே காதல் செய்துய்மின்' என்றும், "மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினோ" என்றும், 'மூதுலகுந் தருவான் கொடையே வந்து முந்துமினோ!' என்றும், உலகத்தவரை நோக்கி அருளமுதத்தை உடனுண்ண அழைப்பாராயினர். அவர் அன்புடன் விடுத்த அழைப்பிற்கிணங்கி வாராத மடவோரை, உலக நிலையாமையையுணர்த்தி அஞ்சுவித்தாயினும் அழைத்து ஊட்ட வேண்டுமென்னும்

அருள் நிறைவால், 'நிற்பார் நிற்க நில்லா உலகில் நில்லோமினி நாம் செல்வோமே,' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இனி, அடிகள் உலகியலைக் கடந்த நிலையில் நின்று, மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோராகிய இறைவர் அருள் வெள்ளத்துள் மூழ்கி, பேரின்ப நிலையில் தடைப்பட்டு அனுபவித்த உண்மைகளெல்லாம் மனம் வாக்குகளுக்கு அடங்காதனவாகவும், அவற்றைப் பதிகரணமாக மாறப்பெற்ற தம் உள்ளத்தால் அறுதியிட்டுத் தெள்ளமுத உரைகளால் அறிவிற்சிறியாரும் உணர்ந்து இன்புறும் வண்ணம் இசையினிமை மிக்க பாடல் வடிவில் வெளிப்படுத்திய முறை மிகவும் பாராட்டற்குரியது. அம்மானை, பொற்சுண்ணமிடித்தல், உந்தி, சாழல், தெள்ளேணம், ஊசல் முதலிய மகளிர் விளையாடல்களில், அவர் தம்முள் உரையாடு முகமாக, அரிய அனுபவ உண்மைகளை எளிய முறையில் தெளிவுபடுத்தியது, அடிகள் ஏனைய மக்கள்பால் வைத்த பெருங்கருணைக்குப் பெரிது சான்றுவதாம். குயிலை முன்னிலைப் படுத்தி இறைவர் அருட்குணங்களை இங்ஙனம் கூவுக எனவும், வண்டுகளை நோக்கி இங்ஙனம் ஊதுக எனவும் அருளிச் செய்த திருப்பாடல்களை நோக்குங்கால், ஓசையொலியெல்லாம் சிவமயமாகக் கண்டார் என்பது புலனும்.

தாம் அனுபவித்த பொருள்களின் வரையறையும் தெளிவும், குழைந்த அன்பின் கனிவும் ததும்ப இடையறுது ஒழுகும் தேனருவி போன்ற ஒழுக்கு

மிக்க இவர்கள் பாடல்களின் இயல்பை நம்மனோர் எங்ஙனம் எடுத்துரைக்க இயலும்! ஆயினும், இவற்றிற்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாக, சிறிய வடிவிலமைந்த ஒரு திருப்பாடலைக் குறிப்பிடலாம் என்று எண்ணுகின்றேன். அஃதாவது,

"இன்பம் பெருக்கி யிருளகற்றி யெஞ்ஞான்றும்
துன்பம் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய்-அன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டா னுவந்து."

என்பதாம். சுவை மிக்க அமிர்தத்தைப் பெய்துவைத்தற்குரிய கலத்தில் அவ்வமிர்தத்திற்கு மாறுபட்ட பொருள் இருத்தலாகாது. இருக்குமாயின், முதலில் அதனை அறவே ஒழித்துவிட வேண்டும். பின்னர், அக்கலத்தை உரிய கருவி கொண்டு அழுக்கொழித்துத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். அதன்பின், நல்லமிர்தத்தைப் பெய்து வைத்தல் முறையாம். இஃது உலகியலிற் கண்டது. இவ்வுண்மையை நினைவு கூர்ந்து அடிகள் இத்திருப்பாடலில் ஓர் அரிய அனுபவத்தை வெளியிடுவாராயினர். இறைவனார் தம் அருளமிர்தத்தை அடிகள் உள்ளமாகிய கொள்கலத்தில் பெய்து வைக்கத் திருவுளங் கொண்டு, அதன் கண் நீண்ட காலமாக ஈட்டப்பட்டு நிறைத்து வைத்த மாயாகாரியப் பொருள்களாகிய துன்பங்களை அறவே ஒழித்து, பின் மயக்க உருவமாகப் படிந்து கிடந்த இருளைத் தம் அருட்பார்வையொளியாற் போக்கி, பேரின்ப மயமாகிய அருளமிர்தத்தைப் பெய்து இன்புறுத்தினரென்பதும், அந்

நிலையில் அடிகள் உள்ளமுழுதும் அன்பு மயமான குளிர்ந்த இடமாக, அதன்கட்பெருமான் வீற்றிருந் தருளினரென்பதும் இதன்கட்புலனும்படி, 'சோதி யாய் நின்று இருளகற்றி, துன்பந் தொடர்வறுத்து, இன்பம் பெருக்கி, அன்பமைத்து, என்னுடைய சிந்தையே ஊராகக் கொண்டான்' என நிரனிரைப் பொருள் கோளாக அழகு பொருந்தத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இங்ஙனம் மாணிக்கவாசக அடிகள் நம்மனோர் உய்யும்பொருட்டுத் தாம் அனுபவித்த சிவானந்தத் தெள்ளமுதைச் சொல்லினிமை பொருளினிமை களிற் சிறந்த பாடல் வடிவில் வெளிப்படுத்தருளிய பேருபகாரத்தை நினைவு கூர்தற்கு அறிகுறியாக நாம் மேற்கொள்ளத் தக்கது, அப்பாடல்களை இசை நலம் பொருந்த மெய்யன்போடு ஓதியும், உண்மைப் பொருள்களை உணர்ந்தும் இன்புறுதலேயாம். 'அன்பே சிவம்' எனும் அரிய பொருளுரை மக்கள் உள்ளத்தில் நிலவுவதாக!

ரு. சங்க காலத்து அங்கதம்*

ஆங்கில மொழியில் Satire (செட்டைர்), என்பது தமிழில் அங்கதம் என்று வழங்கப்படும். தமிழிற் காலத்தால் முற்பட்ட தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கண நூலில், இவ்வங்கதம் பற்றி வந்த செய்யுளின் இலக்கணமும் வகையும் இன்னவென,

"வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் ருயின்
அங்கதச்செய்யு ளென்மனுர் புலவர்."

"அங்கதந் தானே அரில்தபத் தெரியின்
செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே."

"மொழிகரந்து சொல்லினது பழிகரப் பாகும்."

என்னும் இவை முதலிய சூத்திரங்களால் தெளிய உரைக்கப்பட்டன. ஒருவனுடைய குறையையோ ஒரு சமூகத்தாரின் குறையையோ, அன்னுர் நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் வெளிப்படையாகவும் குறிப் பாகவும் கூறுதல் அங்கதமாகும். அங்ஙனங் கூறுங் கால் நகைச்சுவை தோன்றக் குறிப்பாகக் கூறுதல் இன்புறத் தக்கதொன்ருகும்.

இவ்வங்கதம், வெளிப்படையாகக் கூறுதல், கரந்த மொழியிற்கூறுதல் என இருவகைப்படும் என்

---

* திருச்சிராப்பள்ளி வானெலியிற் பேசியது.

பது, முற்கூறிய இரண்டாம் சூத்திரத்தால் அறியப் பட்டதொன்று. வாய் காவாது சொல்லும் வசையே இங்குச் செம்பொருளங்கதம் எனப்படும். இதனைச் 'செவியாலனுபவிக்கப்படுஞ் சொற்சுவை பொருட் சுவைகளையுணராது வாயால் நுகரப்படும் உணவின் சுவையிலேயே ஈடுபடும் மனிதர் செத்தால் வரும் இழப்பும் வாழ்ந்தால் வரும் பேறும் இன்மையால் உலகிற்கு அவரால் வருவது யாது?' என்னும் பொருள் தோன்றக் கூறிய,

> "செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
> அவியினும் வாழினு மென்?"

என்னுந் திருக்குறளால் அறியலாம். இங்ஙனம் வெளிப்படையாகக் கூறல் நீதி நூற்கு இயல்பாகும். கவி நயந்தோன்றக் கூறற்குக் கரந்த மொழியாற் கூறலே சிறந்ததாகும். இதனையே இங்கே குறிப்பிட்ட இறுதிச் சூத்திரம் புலப்படுத்துப். வசைப் பொருளினைச் செம்பொருள் படாமலிசைப்பது பழிகரப்பங்கதம் என்பது பெறப்பட்டமையால், இதுவே Satire என்று கூறுவதற்குப் பொருத்தமாகும். இப் பகுதிக்கும் திருக்குறளிற் பல சான்றுகள் உள்ளன.

> "தேவ ரனையர் கயவர் அவருந்தாம்
> மேவன செய்தொழுக லான்."

என்னுந்திருக்குறளில், 'நெஞ்சத்து அவலமில்லாத வஞ்சக் கயவர் சாதாரண மண்ணுலக மக்களுக்கு ஒப்பாகார்; ஆனல், அவர்கள் உயர்ந்த விண் ணுலகத்து வாழும் தேவர்க்கு ஒப்பாவார்; ஏதனு லெனின், தேவர்கள், தம்மை நியமிப்பாரின்றி எண் ணியவற்றைத் தாமே செய்தொழுகுதல் போல, கீழ்

மக்களும் நல்லனதீயன ஆராயாது தாம் விரும்புவன வற்றை விலக்கற்பாடின்றிச் செய்தொழுகும் இயல் புடைமையான்,' என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மறைந்த மொழிகளாற் கயவருடைய கயமைக் குணங்களை நகைச்சுவை தோன்ற இடித்துரைக்கும் வள்ளுவர் வாய்மொழியின் மாண்பு இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

வசையெடுத்துக் கூறுங்கால் அவ்வசையுடை யார் அஃதொழிந்து திருந்த வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தாற் கூறுதல் நன்று. அந்நோக்கமின்றியுங் கூறலாம். இவ்விலக்கண அமைதிப்படி, சங்க நூல் களிற்காணப்படும் குறிப்புகளை ஆராய்தல் இன்பம் பயப்பதொன்று. தொகை நூல்களிற் சிறந்த புறநானூறு என்னும் சங்கச் செய்யுளில், ஔவையார் என்னும் கவியரசியாரின் புலமை நலத்தைப் பாராட் டாதாரிலர். தமிழ் நாட்டு முடியுடை மூவேந் தராலும் குறுநில மன்னராலும் போற்றப்பெற்று வாழ்ந்த ஔவைப் பெருமாட்டியார், சேரர் குலத்த வரின் உறவினனும் மழவர் என்னும் வீரர்களுக்குத் தலைவனும் கடை வள்ளல்களுள் ஒருவனும் ஆகிய அதியமான் நெடுமானஞ்சியினிடத்துப் பெரிதும் அன் புடையராய், அவனால் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்குங்கால், காஞ்சி நகரத்திருந்த தொண்டைமான் என்னும் அரசனிடம் தூது விடுக்கப்பட்டு, அவன்பாற் சென்றார். தொண்டைமான் தன் வீரத்தையும் படைப்பலத்தையும் ஔவையார் கண்டு விம்மிதங் கொள்ள வேண்டு மென்னும் இறுமாப்புடையனாய், ஔவையாரை நன்கு வரவேற்றான்; ஆயுதச்சாலை

யாகிய படைக்கலக் கொட்டிலைக் காட்டினன். அங்கே வேல்வாள் முதலிய படைகள் திரண்ட அழகிய கைப்பிடிகளையுடையனவாய் எண்ணெய் பூசப்பட்டு மயிலிறகு மாலை முதலியன அணியப் பட்டுக் காவலையுடைய அகன்ற அழகிய கட்டடத் தில் எவராலுந் தொடப்படாமல் வைக்கப் பெற் றிருத்தலைக் கண்டு வியந்து கூறுவார் போன்று, செருக்கு மிக்க தொண்டைமான் நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் ஓர் அழகிய பாடலைக் கூறினர். அப்பாடற்பகுதி,

"இவ்வே,
பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்டிர ணோன்காழ் திருத்திநெய் யணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே; அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ."

என்பதாம். இதன்கண், அதியமான் அடிக்கடி அஞ் சாது செய்யும் போர்ச்செயலில் தலைப்படுதலால் அவனுடைய படைகள் போரிற்பயன்படுத்தப்பட்டுப் பகைவரைக் குத்தியதால் கங்கும் முனையும் சிதைந்து கொல்லனது பணிக்களரியாகிய சிறிய கொட்டிலின் கண் உள்ளன என்றும், தொண்டைமான் அத் தகைய போர்ச்செயலில் தலைப்படாமல் அஞ்சி யொழுகும் இயல்பினனாதலின், அவன் படைக் கலங்கள் எத்தகைய சிதைவுமின்றி எண்ணெய் பூசப் பட்டு வனப்புடன் அழகிய மாளிகையில் தூங்கு கின்றன என்றும் கூறிய அழகு உணர்ந்து இன்புறத் தக்கது. தொண்டைமானுடைய ஆயுதங்களைப்

புகழ்ந்து கூறுதல் போலப்பழித்து அவன் வசையைக் குறிப்பிற்கூறிச் செருக்கொழியச் செய்த கவியரசி யாரின் திறமை பாராட்டத் தக்கது.

இன்னும்,

"உவர்க்கட லன்ன செல்வரு முளரே;
கிணற்றூற் றன்ன நீயுமா ருளையே."

என்று ஒரு புலவர் ஒரு கொடை வள்ளலைப் புகழ்ந்து கூறுமுகமாக, கொடாத பெருஞ்செல்வரை இழித்துக் கூறினர். சிலர் பரந்த செல்வமுடையராயினும் அச்செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாது என்பது தோன்ற 'உவர்க்கட லன்ன' என்று உவமை கூறப் பட்டது. இது விளக்கமாகப் பிறிதோரிடத்து,

"தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்
உண்ணு ராகுப நீர்வேட் டோரே."

என்று கூறப்பட்டது. 'செல்வப் பரப்புடையேம்!' எனச் செருக்குறுவார்க்கு இது சுடுசொல்லாகும்.

ஏனாதி திருக்கிள்ளி என்பானை மதுரைக் குமரனார் என்னும் புலவர் பாடிய ஒரு பாடலில், அவனுடைய பகையரசரைப் பழித்துரைத்த செய்தி வியக்கத் தக்க முறையில் அமைந்துள்ளது.

அப்பாடல் வருமாறு:

"நீயே அமர்காணின் அமர்கடந்தவர்
படைவிலக்கி யெதிர்நிற்றலின்
வாஅள் வாய்ந்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக் கினியை; கட்கின் னாயே.
அவரே, நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தலின்
ஊறறியா மெய்யாக்கையொடு
கண்ணுக் கினியர்; செவிக்கின் னாரே.

அதனால், நீயும்ஒன் றினியை; அவருமொன் றினியர்;
ஒவ்வா யாவுள மற்றே? வெல்போர்க்
கழல்புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி!
நின்னை வியக்குமிவ் வுலகமஃது
என்னோ பெரும! உரைத்திசின் எமக்கே."

இப்பாடற்கருத்து: 'அரசே, நீ போரைக் காணின், அப்போரை வென்று பகைவரது படையை விலக்கி எதிர் நிற்றலான், அவர் வாட்படையால் வடுப்பட்ட உடலுடனே கூடியிருத்தலின், காண்பார் கண்ணுக்கு அழகுடையையல்லை; கேட்ட செவிக்கு இனியை. நின் பகைவரோ, போரில் புறமுதுகிட்டோடுதலால், உடம்பில் யாதொரு வடுவுமில்லாராய்க் கண்ணுக்கு இனியராவர்; கேள்விக்கு இன்னாராவர். அதனால், நீயும் ஒன்று இனியை; அவரும் ஒன்று இனியர். இங்ஙனம் நீயும் நின் பகைவரும் ஒப்புடையராகும் நிலையில் நின்னை வியக்கும் இவ்வுலகம்; அஃது என்னோ பெரும!' என்பதாம். பகைவர் உடம்பில் வடுப்படாமையால், பிறர் கேள்விக்குப் பழி மிக்குடையவராயுள்ளார் என அவர் வசை ஒரு வகை நயந்தோன்றக் கூறப்பட்டது. இங்கே, 'நீயுமொன்றினியை; அவருமொன்றினியர்' எனத் தோற்றோடியவரைப் புகழ்வதுபோலப் பழித்திருக்கும் செய்தி வியக்கத் தக்கதொன்று.

இனிச் சங்கத்துச் சான்றோர் நூல்களுள் அகப்பொருள் பற்றி எழுந்த பாடல்களில், இவ்வங்கதக் குறிப்புகள் பற்பல இடங்களில் மிக நயம்படக் கூறப்பட்டுள்ளன. கற்றறிந்தாரேத்தும் கலித்தொகை என்னும் நூலில், மருதத் திணை பற்றிய 'வண்டூது

சாந்தம் வடுக்கொள நீவிய' என்னும் பாடற்பகுதி, ஈண்டுச் சிந்தித்து இன்புறத் தக்கது. பரத்தைபாற் சென்று வந்த தலைமகனை அது குறித்து ஊடல் மேற் கொண்ட தலைமகள், 'நீ புறத்துப் போய்க் கண்ட விநோதம் என்னை?' என்றாளாகத் தலைவன், "யா மிருவேமும் இனிமேல் மேற்கொள்ளத் தக்க வானப் பிரத்த வாழ்க்கைக்கு உதவியாயிருக்கும் முனி வரரைக் கண்டு அவரிடத்தே தங்கினேன்." என்றான். அது கேட்ட தலைவி, 'சோலையின்கண்ணே மலர் சூடிய மான் பேட்டினை ஒத்தவராய்க் கடவுட் டன்மை உள்ளவராக உன்னாற் கருதப்படுவார் பலருள், எக்கடவுளிடம் தங்கினாய்?' என்று கேட்டாள். அவட்கு அவன் 'நம் மணவாழ்கைக்கு நன்னாள் வாய்ப்பச் சொன்ன அந்தக் கடவுள் காண்' என்று தன் பரத்தைமையை மறைத்து மீண்டுங் கூறினானாக, அது கேட்ட தலைவி, 'நீ கூறியது எனக்கும் ஒக்கும்' எனத் தனது ஒவ்வாமை தோன்றக் கூறுவாளாய், 'ஐய! தலையைச் சாய்த்து நாத்தடுமாற நீ கூறிய சொற்களாலேயே நீ அகப்பட்டுக்கொண்டாய். நீ கண்ட கடவுளரியல்பை உண்மையாக யான் கூறுவேன்: அதனைக் கேட்பா யாக' எனத் தொடங்கி,

"பெறனசை வேட்கையி னின்குறி வாய்ப்பப்
பறிமுறை நேர்ந்த நகையராய்க் கண்டார்க்கு
இருமுறை செய்யும் உருவொடு நும்மில்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ?"

எனவும்,

"நறுந்தண் தகரமும் நானமும் நாறும்
நெறிந்த குரற்கூந்தல் நாளணிக் கொப்ப
நோக்கிற் பிணிகொள்ளுங் கண்ணெடு மேனுணீ
பூப்பலி விட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ?"

எனவும்,

"கண்ட கடவுளர் தம்முளு நின்னை
வெறிகொள் வியன்மார்பு வேறுகச் செய்து
குறிகொளச் செய்தார் யார்......
சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்பவர்."

எனவுங் கூறினுள்.

இப்பாடற்பகுதியின் பொருள் பின் வருமாறு: 'உன்னைப் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் நீ குறிப்பிட்ட குறியிடத்தே தம்பால் வந்து விழுந்து முளைத்த பற்களையுடையராய்க் கண்டவர்களுக்கு மரணத் துன்பத்தையொத்த மயக்கத்தைச் செய்யும் வடிவுடையராய் நின் இல்லிடத்தே சேரும் முறைமையினை யுடைய கடவுளரைக் கண்டாயோ?' என்பதும், 'பார்வையாலே தம் வயப்படுத்துங் கண்கள் வருத்துதலால், மணமிக்க குளிர்ந்த மயிர்ச் சாந்தமும் புழுகும் மணக்கும் கருமணல் போன்ற நெருங்கிய கூந்தலுக்கு நாட்காலத்துச் செய்யும் அலங்காரத்துக்குப் பொருந்த முதல் நாளே மலர்களைத் தூவி வழிபடப் பெற்ற கடவுளைக் கண்டாயோ?" என்பதும், 'அங்ஙனம் கண்ட கடவுளருள், நின் மனத்தை வேறுகப் பண்ணி வானப்பிரத்த ஆச்சிரமத்தை மேற்கொள்ளச் செய்த முனிவரர் யாவரோ? அவர்பாற் செல்லாது சிறிது பொழுது நீ இங்கே தங்கினும் அவர் வெகுள்வர்; ஆதலின், அவ்விடத்தே செல்வாயாக' என்பதும் ஆம். இப்பகுதியால் தலை

மகன் பரத்தையர் பாலொழுகிய தீயொழுக்கத்தைக் கடிந்து, அவன் திருந்தி யொழுக வேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாய்த் தலைவி குறிப்பிற் கூறிய வசை மொழி புலப்படுதலின், இதுவும் பழி கரப்பு அங்கதத் தின் பாற்படுவதாகும்.

ஐங்குறு நூறு என்னும் சங்கச் செய்யுளில் உள்ளுறையாகக் கூறப்பட்ட பாடற்பகுதிகளில், இச்சுடுசொல்லாகிய அங்கதம் பல இடத்தும் நகைக் குறிப்புத் தோன்றப் புலப்படுக்கப்பட்டுள்ளது. பரத்தைமையாகிய புறத்தொழுக்கத்திலே ஒழுகி வந்த தலைமகனை நோக்கி, தோழி தன் விருப்பம் இன்னதெனக் கூறுமுகமாக,

> "பூத்த கரும்பிற் காய்த்த நெல்லிற்
> கழனி யூரன் மார்பு
> பழன மாகற்க எனவேட் டேமே."

எனக் கூறினள். இதன்கண், 'பூத்துப் பயன்படாக் கரும்பினையும் காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லினையும் உடைய ஊரன்' என்றது, 'ஈன்று பயன்படாப் பொது மகளிரையும் குழந்தை பெற்றுப் பயன்படும் குல மகளிரையும் ஒப்பாக நினைப்பவன் தலைவன்' என்று அவனுடைய குறை, வருணனைக் குறிப்பில் புலப்படுக் கப்பட்டுள்ளது. இன்னும்,

> "கரும்புநடு பாத்தியுட் கலித்த ஆம்பல்
> சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர!"

என்று தலைவனை அழைக்குமுகமாக, 'பரத்தையர் தங் குதற்கு உரிய இல்லில் யானிருந்து விருந்தினர் முதலி யோரை உபசரிக்கலானேன்,' என்று தலைவி தலை வனது தீயவொழுக்கத்தைக் கடிந்து அவன் நெஞ்சுற

உணர்த்தியது புலனும். இங்கே கரும்பு நடுதற்காக அமைக்கப்பட்ட பாத்தி என்றதனால், தலைவனுக் குகந்த விலைமாதர் தங்குதற்குரியது இவ்வில்லம் என்பதும், அப்பாத்தியில் தானே தோன்றி வண்டு களின் பசியைப் போக்கும் ஆம்பல் என்றதனால், தலைவன் விரும்பாத நிலைமையில் தான் அவ்வில்லத் தின்கண் இருந்து இயன்றவாறு இல்லறம் நடத்து பவள் என்பதும் இவ்வருணனையில் உள்ளுறையாகப் புலப்படுக்கப்பட்டுள்ளன.

அகநானூறு என்னும் அழகிய சங்க நூலில் மரு தத்திணை பற்றிய செய்யுளொன்றில், பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன் 'யாரையும் அறியேன்' என்றானாக, அவன் தீயவொழுக்கத்தைத் தலைவி பிறிதொரு நிகழ்ச்சியால் அவன் மனத்திற் பதிய அறிவுறுத்திய செய்தி பின் வருமாறு: 'ஐய! மழலை மொழியுடைய இளம்புதல்வனைத் தேர் வழங்கு தெருவிற் கண்ட ஒருத்தி, அப்புதல்வன் நின் உருவோடு ஒத்து விளங்குதலைக் கண்டு விரும்பி அங்கே அப்பொழுது யாரும் இல்லாமையால் 'என் கண்ணே, வருக!' என்று கூறிப் பெரிதும் மகிழ்ந்து தழுவி எடுத்துக் கொண்டாள். அந்நிலையில், யான் அங்கே சென்று, 'குற்றமற்ற சிறியவளே, ஏன் மயங்குகின்றாய்? இவனுக்கு நீயும் தாயே ஆவாய்,' என்று கூறினேனாக, அதுகேட்டு அவள், தாம் செய்த களவு பலர் முன்னிலையில் வெளிப்பட உடன்பட்டு நின்றாரைப் போல நாணமுற்றுத் தலை கவிழ்ந்து நின் றாள். அந்நிலையில் அவளும் 'நின் மகனுக்குத் தாயாவா ளெனக் கொண்டு அவளை உபசரித்தேனன்றே' என்று

தலைமகள் கூறியதாகும். இதன் கண் தலைவனது தீய வொழுக்கத்தைத் தலைவி கரந்த மொழியிற் பெற வைத்தது அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

இனிப் பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்றாகிய சீவகசிந்தாமணியில், சச்சந்தன் என்னும் அரசன், விசயை என்னும் தன் மனைவியின் காதல் வயப்பட்டுக் கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சன்பால் அரசியலைவிட்டு இடையறாத போக நுகர்ச்சியில் தலைப்பட்டானாக, அந்நிலையில் அத்தீய அமைச்சன் அரசனைத் தொலைத்து நாடாட்சியைத் தன்னதாக்க முயன்று தன் அமைச்சர் பலரோடு சூழ்ந்து ஆலோசிக்குமளவில் தருமதத்தன் என்னும் நல்லமைச்சன், அது தகாத காரியம் என்று பற்பல நீதிகளை எடுத்துரைக்க, அவன் உரைகளை மறுத்து, மதனன் என்பான் கட்டியங்காரன் கருத்துக்கு ஒத்த முறையிற் கூறியதாகவுள்ள செய்தி பின் வரும் செய்யுளிற் காணப்படும் :

"தோளினால் வலிய ராகித் தொக்கவர் தலைமகள் பாற
வாளினாற் பேச லல்லால் வாயினாற் பேசல் தேற்றேன்;
காளமே கங்கள் சொல்லிக் கருனையார் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்து வழுவழுத் தொழியு மென்றான்"

இதன்கண் பின் இரண்டடிகளும் இங்கே நினைக்கத் தக்கன. 'போர்ச்செயலைப் பற்றிய வீரவுரைகளைக் காளமேகம் போல முழங்கக் கூறி, அச்செயலில் தலைப்பட நேர்ந்த பொழுது அஞ்சுவார்க்குப் பொரிக்கறிகளொடு சோற்றைத் திரட்டும் அவர் கைகள் அப்போர்க்கடலை நீந்துதற்கு இயலாது வழுவழுத் தொழியும் போலும்!' என்று போர் குறித்துப் பின் வாங்குவோரைச் சுடுசொல்லாற் பழித்துக் கூறியதும் அங்கதத்தின் பாற்படுவதாகும்.

கூ. காதற் கடிதங்கள்*

காதல் என்பது ஆடவர் மகளிர் இருவரும் உலக வாழ்க்கையில் அறநெறி பிறழாதொழுகி இன்ப நுகர்தற்குரிய சிறந்த குணமாகும். காதல் காமம் என்னும் இரண்டனுள், காமம் இழிந்த நிலையில் நிகழ்வதென்பதும், காதல் உயர்ந்த நிலையில் நிகழ்ந்து தன் வயப்பட்டாரை எத்துணை இடையூறு நேரினும் பிறழவிடாது பிணித்து இன்பத்தினும் துன்பத்தினும் பகிர்ந்தனுபவிக்கச் செய்து நெடிது நிலைத்திருப்பதென்பதும் அறிஞர் கண்ட உண்மைகளாம். ஆடவர் மகளிர் கூடி நுகரும் இன்பத்தின் இயல்பை விளக்க நினைத்த பெரியார், "எஞ்ஞான்றும் காதலிருவர் கருத்தொருமித்து—ஆதரவு பட்டதே இன்பம்," என்று கூறினர். காமம் பற்றி ஆடவர் மகளிரை முறையே காமுகன் காமுகி என்று கூறுதலினும், காதல் பற்றிக் காதலன் காதலி என்று கூறுதல் அறநிலைக்கொத்த சிறந்த வழக்கென்பதையுங் காணலாம். தமிழ் மொழியிற் சங்க இலக்கியங்களாய் உள்ள அகநானூறு, குறுந்தொகை முதலிய அகப்பொருட் பகுதியை நுதலிய நூல்

*திருச்சிராப்பள்ளி வானொலியிற் பேசியது.

களெல்லாம் இக்காதலியல்பை விளக்க எழுந்தன வாம். அறம் பொருள் இன்பங்களை அகம் புறம் என வகுத்த தமிழ் இலக்கண நூலாசிரியர்கள், முன்னைய இரண்டையும் புறமெனவும் பின்னைய தாகிய இன்ப நிலையை அகமெனவுங்கொண்டு பாகு பாடு செய்தனர். அகப்பொருளிற் காதலையும் புறப் பொருளில் வீரத்தையுமே சிறந்தனவாக எடுத்து விளக்கியதனாலும் இக்காதலின் பெருமையை உணரலாம். ஆடவர் மகளிர் இருவரும் முதலில் வாழ்க்கையின்பத்தில் தலைப்படுவதற்கு ஒருவர் பாலொருவர் மேற்கொள்ளுங்காதலே சிறந்த கருவி யாம். முதலில் காதல் முகிழ்த்தற்கு ஏதுக்கள் உடல் வனப்பு, அன்பு, அறிவு முதலிய சிறந்த குணங்கள் என்னும் இவை முதலியனவாம். சிலவிடங்களிற் காதலின் தோற்றத்திற்குக் காரணங் காண்டல் அரி தாகவும் முடியும். இக்காதல் வயப்பட்டார் ஒன்று கூடுதற்கு நீங்காத தடை நேரின், அது காரணமாகச் சாதலும் அவர் பக்கல் இனிதாகும் என்பது சரித் திரங்களாற் கண்டதொன்று.

ஆடவர் மகளிர் ஒருவரை யொருவர் காதலித் துத் தம்முட்கூட்டம் நிகழ்த்தற்கு முன்னரும், கூட்டம் நிகழ்ந்து எக்காரணத்தாலாவது பிரிவு நேர்ந்த பின்னரும் இக்காதற் சிறப்பு அவர்கள் முக மாக நன்கு புலப்படுவதாகும். இக்காதற்குறிப்பு, உடல் வேறு உயிர் ஒன்றெனக் கருதத்தகும் தொடர் புடையார்க்கன்றி வெளிப்படுத்தும் நிலையில் உள்ள தன்று. ஆடவர், தம் இன்னுயிரனைய பாங்கர்பாலும், மகளிர், கண்போலச் சிறந்த உயிர்த்தோழியரிடத்து

மன்றி வெளிப்படுத்துவாரல்லர். இதனியல்பைச் சீவக சிந்தாமணி நூலாசிரியர், 'சென்றே படினும் சிறந் தார்க்கு உரைக்கலாவதன்று' என்ருர். இதன் கருத்து, இறப்பு நேரினும் தாயர் முதலியோர்க்கும் கூறத்தக்க தொன்றன்று என்பதாம். காதல் முதிர்ந்த இடத்துக் காதலிக்கப் பட்டாரைப் பெருத நிலையில், காணப்படும் வெளியெல்லாம் அன்னுர் உருவமாகவே காண்பர் என்பதை அகப்பொருட்டுறையில் "எதிர் பெய்து பரிதல்" என்று இயல் நூலாசிரியர் கூறுவர். விமலையென்னும் ஓர் இளநங்கை பந்து விளையாடிஞளாக, அப்பந்து புறவெளியில் வீழ்ந்தது கண்டு அதனை எடுக்கச் சென்றவள் சீவககுமரன் என்னும் கட்டழகனைக் கண்டு,

"பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப் பிரியாத நாணுந்
திண்பால் நிறையும் திருமாமையுஞ் சேர்ந்த சாயல்
கண்பாற் கவினும் வளையுங் கவர்ந்திட்ட கள்வன்
மண்பா லிழிந்த மலரைங்கணை மைந்த னென்ருள்."

இங்ஙனங் கருதிக் காதல் வயப்பட்டனளாக, அந் நிலையில் அவளைக் கண்ணுற்ற சீவகனும்,

"பூவுண்ட கண்ணுள் புருவச்சிலை கோலி யெய்ய
ஏவுண்ட நெஞ்சிற் கிடுபுண்மருந்தி தென்கொ லென்ஞ
மாவுண்ட நோக்கின் மடவாளை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற் றலஞயி ஞனே."

இங்ஙனம் ஆற்றலஞய்த் தான் கண்ட வெளி நில மெல்லாம் அக்காதலியின் வடிவழகே தன் கட்பொறி களுக்குப் புலஞகக் கண்டு,

"பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கள் முகத்திலங்கச் செவ்வாய் எயிறிலங்கக்

கொங்குண் குழல்தாழக் கோட்டெருத்தஞ் செய்தநோக்
கெங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே."

என்று காதலிற் கனிந்து கூறியதாக ஆசிரியர் கவி வடி வில் தீட்டிய ஓவியம் அறிஞருள்ளத்தைக் கனிவிப்ப தாகும். இதனுள் "கோட்டெருத்தஞ் செய்த நோக்கு" என்பது, 'சாய்ந்த கழுத்துத் தந்த பார்வை' என்னும் பொருளதாகும். அவள் தன்னை நோக்குங் கால் கழுத்தைச் சிறிது சாய்த்துப் பார்த்ததைக் கண் டானாகலின், அத்தோற்றமே அவனுள்ளத்தைப் பிணித்ததென்றார். இது வியக்கத் தக்கதொன்று.

பிறிதோரிடத்துக் குணமாலையென்பாள், ஒரு பெண்கள் திலகம், நீராடித் திரும்புங்கால், ஒரு யானையால் தாக்கப்படும் நிலையில் சீவககுமரன் சென்று தன் ஆண்மையால் அவ்யானையை அடர்த்து விலக்கி, அவளைப் பாதுகாத்துச் செல்ல விடுத்தானாக, அந்நிலையில் இருவர்க்குங் காதல் ததும்பியது.

"கன்னிய ருற்றநோய் கண்ண ணுர்க்குமஃது
இன்னதென் றுரையலர் நாணி ஞதலால்"

"கைக ளாற்சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும்
மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேன்."

என்று அவள் கருதுவாளாயினள். மூங்கை என்பது ஊமையாகும். இங்கே ஊமையின் இலக்கணத்தை ஆசிரியர், "கைகளாற் பேசக் கண்களாற் கேட்பது" என்றும், உள்ளச் செய்திகளை வெளிப்படுத்துப் பேச இயலாமையால் நினைவு பலவாக நிறையுமாதலின், "மொய்கொள் சிந்தை" என்றுங் கூறியது நினைத்து

இன்புறத்தக்கது. இங்ஙனம் குணமாலை நினைவும் செயலும் காதல் வயப்பட்டிருக்கும் நிலையில்,

"வெஞ்சின வேழ முண்ட வெள்ளிலின் வெறிய மாக
நெஞ்சமும் நிறையும் நீல நெடுங்கணாற் கவர்ந்த கள்வி"

என்று அவள் கண்ணோக்கத்தால் காதல் வயப்பட்டுப் பிரிந்த சீவக குமரன், தனித்திருந்து தன் உள்ளத்தில் திகழும் அவள் அழகிய உருவத்தை ஓவியத்தில் வரைய எண்ணினான். அவள் உடலுறுப்புகள் ஆடையணி முதலியவற்றின் நிறவேற்றுமைகளுக்கு, அவ்வந்நிறத்து இரத்தினங்களைப் பொடித்துக் கரைத்துப் பசையூட்டி வண்ணக் குழம்பாக்கி, அக்குழம்பில் துகிலிகையைத் தோய்த்து ஓர் ஆடையில் ஓவியம் எழுதுவானாயினான். அங்ஙனம் எழுதுங்கால், அவள் யானைக்கு அஞ்சி மேற்கொண்ட நடுக்கமும், அந்நிலையில் தன்னை நோக்கிய காதல் நோக்கமும் அவ்வடிவில் ஒருங்கு புலப்படத் தீட்டினான் என்று கவி திறம்படக் கூறுகின்றார்.

"கூட்டினான் பணிபல தெளித்துக் கொண்டவன்
தீட்டினான் கிழிமிசைத் திலக வாணுதல்
வேட்டமால் களிற்றிடை வெருவி நின்றதோர்
நாட்டமும் நடுக்கமும் நங்கை வண்ணமே."

இப்பாட்டில் ஒன்றுக்கொன்று முரணாயுள்ள அச்சத்தையும் காதலையும் ஒரு வடிவிற் புலப்படுத்தியதாகச் சீவகனது ஓவிய நூற்றிறமையை ஆசிரியர் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார். இச்சித்திரத்தில், நங்கையின் காட்சியில் தான் திளைத்து மேற்கொண்ட காதற் பெருக்கே இங்ஙனம் உள்ளபடி வரைதற்குக் கருவியாயிற்றென்பது தெளியத் தக்கது.

இங்ஙனம் கண்ணனுர்க்கும் இன்னதென்று வாக்கால் உரைக்க இயலாத காதலின் இயல்பை ஒத்த காதலர் இருவர் தம்முட்கூடுதற்கு முன்னும் கூட்டத்தின்பின் பிரிவு நேர்ந்த இடத்தும் பிறர் வாயிலாகவன்றிக் கடிதமூலமாக ஒருவருக்கொருவர் புலப்படுத்திக்கொள்ளுதல் முற்காலத்தும் நிகழ்ந்ததுண்டு. காப்பியச் சுவை நலத்தில் திளேத்துப் பாடும் கவிகள் மூலமாகவே அக் காதற் கடிதங்களின் இயல்புகள் வெளிப்படக் காணலாம். காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்துப் பிறர் அறியாவாறு தம் உள்ளத்து நினைவுகளை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துள்ளாராயினும், அச்செய்தியை நம்மனோர் அறிவிற்கு விருந்தாக வெளிப்படுத்து அளித்து இன்புறுத்தியவர்கள் புலவர் பெருமக்களேயாவர். இங்கே வடமொழியிற் சிறந்த காளிதாச மகா கவியும், செந்தமிழ் மொழியிற் சிறந்த இளங்கோவடிகள் என்னும் புலவர் பெருமானும் முறையே தாம் மேற்கொண்ட 'சாகுந்தலம்' என்னும் சுவைமலிந்த நாடகத்தினும், 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் தீந்தமிழ்க் காப்பியத்தினும் காதற் கடிதங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

இவ்விரு பெருங்காப்பியங்களினும், அக்கடிதமெழுதினுர் இருவரும், பெண்மக்களேயாவர். இருவருள் சகுந்தலை யென்னும் பெண்மணி, துஷ்யந்தன் என்னும் வேந்தர் பெருமானைக் கானகத்திற்கண்ட அளவிற் காதல் வயப்பட்டு, அந்நிலையை எவ்வாறு அரசற்குப் புலப்படுத்தலாமென்று ஆராய்ந்து கொண்டிருக்குங்கால், தன் உயிர்த் தோழியாலறிவிக்

கப்பட்டுக் காதற் கடிதம் எழுதத் தொடங்கினுள். இஃது அக்காதலரிருவரும் தம்முட்கூட்டம் நிகழ்த்துதற்கு முன் நிகழ்ந்தது. சிலப்பதிகாரத்துக் கண்டமாதவியென்னும் நங்கையர் திலகம் கோவலனேடு கூடி இன்புற்று ஒரு காரணத்தால் அவன் தன்னைப் பிரிய நேர்ந்த பொழுது, அப்பிரிவாற்ருமையைப் புலப்படுத்துமுகமாக ஒரு காதற் கடிதம் எழுதலாயினுள். இது காதலர் கூட்டம் நிகழ்ந்தபின் எழுதப்பட்டதாகும். அக் கடிதங்க ளிரண்டும் அவ்வப்பாத்திரங்களுக்கேற்ற முறையில் அமைந்துள்ளன. அக் கடிதப் பாசுரங்களுள் சகுந்தலை கடிதம் வருமாறு. அதன் மொழிபெயர்ப்பாவது,

“நின்னுடைய உள்ள நிலையறியேன் நின்பாலே
மன்னுடைய வேட்கை மலிவுற்ற—என்னுறுப்பைக்
காமன் இரவும் பகலும் கனற்றுகின்ருன்
ஏமவரு ளில்லா யிவண்.”

என்பதாம். ‘அருளில்லாத அரசே! நின்பாற் கொண்ட வேட்கை மிக்க உடலுறுப்புகளை மன்மதன் இரவும் பகலும் எரிக்கின்ருன்; இந்நிலையில் நினது உள்ளத்தின் நிலை இன்னதென்று அறிந்திலேன்,’ என்பது இப்பாடலின் கருத்து. இனி மாதவி கோவலனுக்கு எழுதிய கடிதம் வருமாறு:

“மன்னுயி ரெல்லாம் மகிழ்துணை புணர்க்கும்
இன்னிள வேனில் இளவர சாளன்
அந்திப் போதகத் தரும்பிடர்த் தோன்றிய
திங்கட் செல்வனும் செவ்விய னல்லன்;
புணர்ந்த மாக்கள் பொழுதிடைப் படுப்பினும்
தணந்த மாக்கள் தந்துணை மறப்பினும்

நறும்பூ வாளியின் நல்லுயிர் கோடல்
இறும்பூ தன்றிஃ தறிந்தீமின்''

என்பதாம். 'உலகத்திலுள்ள உயிர்களையெல்லாம் தாம் மகிழுந் துணையோடு புணர்விக்கும் இனிய இளவேனிலாகிய வசந்தனென்பான் இளவரசனுவன். ஆதலால், ஒழுங்குபடச் செய்யான். அன்றி, அந்திப் பொழுதின்கண்ணே அரும்புகின்ற விரக விதனத்தின் மேலே வந்து தோன்றிய திங்களாகிய செல்வனும், பிறப்பினுங் கோட்டமுடையன். ஆதலால், கூடினோர் இடையே சிறிது தாழ்ப்பினும் பிரிந்தோர் மறப்பினும் மணமிக்க பூவாளிகளால், இன்ப நுகரும் அவ்வுயிரைக் கொண்டொழிதல் அவனுக்குப் புதியதொரு காரியமன்று. அதனை அறியுங்கள்', என்பது இப்பாசுரப் பகுதியின் கருத்தாம்.

சகுந்தலை எழுதிய கடிதம் கிளியின் வயிறு போன்ற பசுமை மிக்க மெல்லிய தாமரையிலையாகும். அதன்கண், அவள் தன் கைந்நகங்களையே எழுதுகோலாகக் கொண்டு எழுத்துக்களைப் பதித்தனள் என்பர். தாமரையின் மெல்லிய இலைகளால் அவள் வெம்மை தணிய அப்பொழுது தோழியர் விசிறிக் கொண்டிருந்தனராதலின், அவள் இருந்த இடத்தில் கிடைத்த தாமரையிலையே எழுதுதற்குரிய கடிதமாயிற்று. எழுதுகோல் தேடுதற்கு அவகாசம் இன்மையாற் கைந்நகங்களாற் பதிக்கலாயினள்.

மாதவி கடிதமாகக் கொண்டது, முதிர்ந்த அழகிய தாழையினது வெள்ளிய இதழாகும். மாதவி காவிரிப்பூம்பட்டினத்து உள்ளாளாதலானும், அப்பட்டினம் கடற்கரைக் கண்ணதாதலானும், நெய்

தல். நிலத்துக் கருப்பொருளாகிய தாழை மடலைக் கடிதமாகக் கொண்டாள். அம்மடல், நல்ல நிறமும் பளபளப்பும் நறுமணமும் காய்ந்துலர்ந்தாலும் கெடாத வன்மையும் உடையது. 'எழுதுகோல் பித்திகைக் கொழுமுகை ஆணி' என்றதனால், நறுமணமுள்ள பூவரும்பின் முனையாகும். மை செம்பஞ்சின் குழம்பாகும். ஆகவே, வெண்ணிறமான தாழையிதழிற் செந்நிறமான குழம்பில் பூவரும்பின் முனை கொண்டு எழுதப்பட்டதென்பதும் இக்கருவிகள் காதற் குறிப்பிற்கேற்றபடி இன்பம் விளைவிக்கும் பொருள்களாய் அமைந்தன என்பதும் புலனாம். எழுதிய பெண் மக்கள் இருவருள், சகுந்தலை அரச குலத்தவனால் கைப்பற்றத் தக்கவளாயினும், அந்தணர் ஆச்சிரமத்தில் வளர்ந்தவளாவாள். காதற்பயனுக்கு அனுபவமில்லாப் புதியவளுமாவாள். ஆதலின் அவள், 'மன்மதன் பகலும் இரவும் சுடுகின்றான்! நின் கருத்தறிந்திலேன்!' என வெளிப்படத் தீட்டினாள். தன் கருத்தைக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தினால் தனக்குப் புதியவனாகிய வேந்தன் பொருள் வேறு கொண்டு புறக்கணிக்கவும் கூடும் என்னும் ஐயத்தால், விளக்கமாக எழுதினாளென்று கொள்ளலாம். ஒருவரையொருவர் மனநிலை அறியாத நிலையில் எழுதப்படுங் கடிதத்தில், குறிப்பு மொழி தெளிவாகப் பொருள் விளக்கஞ் செய்யாதாகலிற் பயனின்றி யொழியவுங் கூடும் ஆதலானும், பிறரறியாமற் காதலிக்கப்பட்டானொருவனே பார்க்கக் கூடுமென்னுந் துணிவானும் இங்ஙனம் விளக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

முடிவாகத் தன் வேட்கையைப் புலப்படுத்தி, 'இதற்குப் பரிகாரமாகச் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் நின் கருத்து இன்னதென்று அறிந்திலேன்!' என்று சகுந்தலை எழுதியது பொருத்தமே. தாமரையிலைக் கடிதம் எழுதியதும், காதலனாகிய வேந்தன் தாழாது வெளிப்பட்டானாதலால் மிகு விரைவில் வாடத்தக்க அவ்விலையின் பயன் வீணாகவில்லை.

இனி, மாதவி கணிகையர் குலத்தவள்; கோவலன்பால் சிறந்த காதற்கிழமை பூண்டொழுகியவள்; அவள் கடிதம் எழுதியது முன் அவனோடு கூடி அனுபவித்த பின்னரேயாம். அந்நிலையில் அவன் உள்ளத்தைப் பன்னாட் பழகி அறிந்தவளாதலின், தன் கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தினாலும் அவன் அறிந்து கொள்ளுவானென்று அவள் கருதுவது இயல்பே. இந்நிலையில் மன்மதன் கொடுமை கூறுபவளாய், 'அக்காமவேள் என்னும் அரசற்கு மகிழ்துணை புணர்க்கும் வேனிலாளன் இளவரசன் ஆவனென்றும், அவன் கொற்றக்குடை திங்களாதலால் அத்திங்கட்செல்வன் பிறப்பிலே கோட்டமுடையவன் என்றுங் கூறி, இப்பரிவாரங்களையுடைய காமன், புணர்ந்துளோர் ஊடல் முதலியவற்றாற் காலம் நீட்டிப்பினும், ஓதல் முதலியன குறித்துப் பிரிந்துள்ளோர் குறித்துக் கூறிய பருவம் பொய்த்துத் தம் துணையை மறப்பினும் இன்பம் நுகரும் அவ்வுயிரைப் பூவாளிகளாற் கொள்ளும் இயல்பினனென்பது புதியதொன்றன்று; இதனை அறிவீர்களாக,' என்று அவள் எழுதியது பொருத்தமே. உண்மைக் காதலுடையார் இயல்பை உலகியல்பில்

வைத்துக் கூறுமுகமாகத் தன்னிலையைப் புலப்படுத்தினாள். இங்கே இளவரசனாகிய வேனிலாளன் துணை புணர்ப்பவனாதலாலும், திங்கட்செல்வன் பிறப்பிலே கோட்டமுடையவ னாதலாலும் பிரிந்திருக்கும் தனக்கு நலஞ்செய்யார் என்னும் கருத்துத் தோன்றக் கூறியது இன்புறத் தக்கதொன்று. மாதவி கணிகையர் குலத்தவளாயினும், மிக்க நாகரிகமும் ஒரு வழிப்பட்ட காதலும், அறிவும் உடையளாதலின், இங்ஙனம் எழுதினாள். இவளுடைய உயர்ந்த நிலையைக் காதலனாகிய கோவலன் பிரிவில் உலக வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவுநிலை பூண்டதனாலே அறியலாம். இவளெழுதிய கடிதம், கட்டப்பட்ட மலர் மாலையினோடியைத்து வசந்த மாலை என்னும் மற்றொருத்தி வாயிலாக விடுக்கப்பட்டதாகும். அது, சேய்மைக்கட் பிரிந்திருந்த கோவலற்குச் சில நாழிகை கழித்துச் சேரத்தக்கதாகலின் தாமரை யிலைபோல விரைவில் வாடும் இயல்பினதாக அன்றி நெடிது நிற்பதாகிய தாழை மடலாய் அமைந்தது பொருத்தமே. சகுந்தலை, துஷ்யந்தனுடைய காட்சியில் ஈடுபட்டுக் காதலால் வெதும்பும் போது அவள் சிறுமி ஆதலால், தன் காதற் குறிப்பை எவ்வாறு காதலர்க்குப் புலப்படுத்துவதென்றறியாளாய்த் துன்புறும் நிலையில், பிரியம்வதை என்னும் உயிர்த்தோழி சகுந்தலையை நோக்கி, "தோழி, அவ்வேந்தற்கு ஒரு காதற் கடிதம் எழுதுக; அதனை ஒரு நறுமலர் மாலையில் மறைய வைத்துத் தேவப்பிரசாதம் என்று பெயரிட்டு அவ்வரசர் பெருமானிடம் சேர்த்துவிடுவேன்," என்றாள். அதனை மற்றொரு தோழியாகிய

அநசூயை, "யானும் அப்படியே நினைக்கின்றேன்," என்று ஆமோதித்துப் பேசினாள். அதன்மேற் சகுந்தலை, "நும் கட்டளையில் மாறுபாடேது?" என்று உடன்பட்டுக் காதற் பாசுரத்தை ஆராய்ந்து எழுதினாள். இந்நிகழ்ச்சியில், அவள் தகுதிகேற்பக் கவி கருதியது பாராட்டத் தக்கதே. இனி, மாதவி தன் காதலனோடு அனுபவித்துப் பன்னாட் பழகியவளாதலாலும், தனக்கு ஒருவர் அறிவிக்க வேண்டுவது இல்லையாதலாலும் மடலவிழ் கானற் கடல் விளையாட்டினுள் கோவலனூடக் கூடாதேகிய பின், மனவேதனை தீரத் தன்னில்லத்துத் தனித்திருந்து சிறிது நேரம் யாழை இசைத்துப் புற நீர்மை என்னும் பண்ணை வாசிக்குங்கால், அவ்விசையின்பத்திற் காதலன் கூடலின்பம் தோன்ற மயங்கித் தெளிவுற்றுப் பின்னர், தன் காதலற்கு இன்ன விதமாகத் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும் என்பதைத் தானே துணிந்து திருமுகம் போக்கும் செவ்வியளாய் எழுதத் துணிந்தாள்.

இங்ஙனம் மாதவியின் இயல்பை மனத்துட் கொண்டு, அவள் தகுதிக்கேற்ப ஆசிரியர் அவள் காதற் கடிதத்தை அழகுற முடித்தது பெரிதும் பாராட்டத் தக்கதே. இவ்வாறு காதல் வயப்பட்டாருள், எழுதுவோர் எழுதப்படுவோர் இயல்புகள், எழுதும் வாசகங்கள், அவ்வாசகக் கருத்துகள், கடிதம், எழுதுகோல், மை முதலிய கருவிகள் என இவ்வெல்லாவற்றையும் புலவர் பெருமக்கள் செவ்விய முறையிற் சிந்தித்துக் காதல் நறுமணங் கமழப் புலப்படுத்தியது போற்றத்தக்கதொன்றும்.

ஏ. குறுந்தொகை*

அன்பு மிக்க ஐயன்மீர்! அன்னைமீர்!

இக்குறுந்தொகை மாநாட்டில் நிகழும் அரிய சொற்பொழிவுகள் எல்லாவற்றையும் ஒழியாது கேட்டு மகிழும் பேற்றுக்கு உரிய பதவியை எனக்கு அன்புடன் அளித்த சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக அமைச்சர்க்கு என் நன்றியறிவை முதலிற் புலப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றேன்.

உலகத்துப் பருப்பொருள்களைக் காண்டற்குக் கருவியாக மக்களுக்கு அமைந்த புறக்கண் போல, புறக்காட்சிக்குப் புலனாகாத நுண்பொருள்களை அறிந்து தெளிதற்குரிய அகக்கண் அமைதல் இன்றியமையாததென்பது யாவரும் உணர்வர். பருப்பொருள்களைக் காணும் புறக்கண்ணும் அகக்கண்ணின் துணையின்றி அப்பொருள்களின் இயல்புகளைப் பகுத்துணர்தற்கு வலிவுடையதாகாது. ஆகவே, புறக்கண்ணினும் அகக்கண் மக்கட்டன்மைக்குச் சிறப்பாக வேண்டப்படுவதென்பதை அறிகின்றோம். இவ்

---

* இது சென்னையில் கூடிய குறுந்தொகை மாநாட்டில் நிகழ்த்திய தலைமையுரை.

வகக்கண் யாதாக இருக்கலாம் எனின், இதற்கு விடையாகப் பேரறிஞர் எல்லோருங் கூறியது ஒன்றே. அது கல்வி என்பதை,

"எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு."

என்பதனுல் உணரலாம். இக்கல்வி ஒவ்வொரு நாட்டினர்க்கும் அவ்வந்நாட்டு மொழி வாயிலாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், பின்னர் வேண்டப்படும் வேற்று மொழிப் பயிற்சி அறிவாற்றற்கேற்ப இருக்கலாம் என்பதும் அறிஞர் கண்ட முடிபுகளாம். நமக்குரிய நாட்டு மொழியைப் புறக்கணித்து வேற்று மொழியில் எத்துணை மேற்சென்ருலும் மொழியறிவாற் பெறும் பயன் முற்றும் பெற்றதாக மாட்டாது. இந்நிலையில் நாம் இன்றியமையாது பயில வேண்டுவது நமக்குரிய தமிழ் மொழியேயாகும். இம்மொழிக்கண் உள்ள இலக்கிய நூல்களுள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்கள் காலத்தால் முற்பட்டனவாம். மொழி வளமும், பொருள்களின் இயற்கையை உள்ளபடி எடுத்து விளக்கும் ஆற்றலும், உவமையழகும், ஊன்றிப் படிப்பார்க்கு உணர்ச்சியின்பம் ததும்பச் செய்யும் இயல்பும் ஒருங்கமைந்து விளங்குவன சங்க இலக்கியங்களேயாகும். சில்வகை எழுத்தாலுய செந்தமிழ்ச் சொற்களும் தொகை நிலைத் தொடர்களும் கருதிய பொருள்களைத் தெளிவுறுத்துவனவாக அப்பாடல்களிற் பரக்கக் காணலாம். அகமும் புறமுமாகிய பொருள்களை இயனெறியில் திறம்பாமல் உலகியல் ஒழுக்கத்தோடு இயைத்துப் புலனெறி வழக்கமாகப் பாடல் செய்யுந்திறம்

சங்க காலத்துப் புலவர்களுக்கு அமைந்தது போலப் பிற்காலத்தவர்பாற் காண்டலரிதாகும். பாடல்களில் அமைய வேண்டிய ஆழமுடைமை இனிமை எளிமை என்னும் குணங்களுள் ஆழமுடைமையும் இனிமையும் சங்க இலக்கியங்களில் நன்கு அமைந்துள்ளன என்பதை யாவரும் எளிதில் உணர்வர். எளிமை காலவேறுபாட்டால் அவ்விலக்கியங்களில் அருமையாக மாறுதல் அடைந்துள்ளது. அப்பாடல்கள் தோன்றிய காலத்து அந்நடை எளிமையாய் இருக்கலாம். அக்காலத்துப் பயிற்சியில் முதிர்ந்த செந்தமிழ்ச் சொற்கள் இயல்பாக வழங்கப்பட்டிருக்கக் கூடுமாதலின், அப்பாடல் நடைகளும் அங்ஙனமே அமைந்துள்ளன என்று கோடல் பொருந்தும். இற்றை ஞான்று மொழி நடையில் முதிர்ந்த பழஞ் சொற்களும் தொடர்களும் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டு வந்தமையால் முன்னைப்பாடல் நடைகள் இப்பொழுது நமக்கு எளிமையில்லாதனவாகக் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களுள் ஒரு சிலவற்றைத் தெளிவாகப் பொருளுணர்ந்து படித்து அடிக்கடி பழகி வருவோமாயின், இந்நடையும் நமக்கு எளிமையாக அமையும். எதுகை மோனை நிமித்தம் வறிதே அடைமொழிகளைப் புணர்த்துப் பொருட்சுருக்கமும் சொற்பெருக்கமும் அமைய யாக்கப்படும் பிற்காலத்தவர் பாடல்கள் நுண்ணறிவுடையார்க்கு இன்பஞ் செய்வனவாகா. ஒரு சிறு சொல்லேனும் வறிதே விரவாமல், உய்த்துணருந்தோறும் "நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்" என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க இன்பஞ்செய்வன சங்கப் பாடல்களே யாகும். இத்தகைய பொருள் வளஞ் சான்ற

சங்க இலக்கியங்கள் இடையே சில நூற்றாண்டு களாகத் தமிழ் மக்களாற் பயிலப்படாமலிருந்தன. இப்பொழுது ஒரு சில ஆண்டுகளாக அத்துறையில் விழிப்புடையராய்ப் பயில முற்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சி தருவதொன்று. இற்றைஞான்று ஆடவரும் மக ளிரும் சங்க இலக்கியங்களைப் படிக்கவும், அவற்றில் கூறப்படும் இயற்கை முதலிய பொருளழகுகளை உணர்ந்து இன்புறவும், பெருங்கழகங்களில் பலருந் தெளிய எடுத்துரைக்கவும் தகுதியுடையராய் முன் வருதல், தமிழராக்கம் புத்துருப்பெற்று வளர்தற் கேற்ற சான்றாகும். இந்நிகழ்ச்சியில் இச்சென்னை மாநகரம் முற்பட்டிருப்பது சிறப்பாக நினைக்கத்தக்க தொன்று. பத்துப்பாட்டு மாநாடு, கலித்தொகை மாநாடு, சங்க இலக்கிய மாநாடு என மூன்று பேரவைகள் இதற்கு முன் நடைபெற்றன. இன்னும் பல நடைபெறுதற்குரிய முயற்சிகள் காணப்படுகின்றன. இன்று கூடிய மாநாடு 'குறுந்தொகை' என்னும் அரிய நூலைப் பற்றிய தாகும்.

குறுந்தொகை என்பது சங்க இலக்கியங்களாகிய தொகை நூல்கள் எட்டனுள் ஒன்று. இது 'நல்ல குறுந்தொகை' என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளது. அகப் பொருள் நுதலிய தொகை நூல்களுள் அடியளவாற் பெற்ற பெயர் இதுவாகும்; நாலடிச் சிற்றெல்லையை யும் எட்டடிப் பேரெல்லையையும் உடையது; அடியள வாற் குறுகியதன்றிப் பொருளளவாற் பெரிய தென்றே கூறலாம். இதன்கண் மேற்கொண்ட அகத்துறை களைத் தெளிவுபடுத்துக் குறிப்புகள் வியத்தகு முறையில் அமைந்

துள்ளன. கூறப்படும் பொருள்கள் வரையறையும் தெளிவுமுடையனவாய்ப் பயில்வார்க்குப் பெரிதும் இன்பஞ் செய்கின்றன. இதற்குப் பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனூர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். அது முருகப் பெருமானைப் பற்றிய வாழ்த்தாய் இந்நூன் முகத்தே திலகம் போல ஒளிர்கின்றது. அப்பாடல் வருமாறு :—

"தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்று லுலகே"

என்பதாம். இப்பாடலின் தூய்மையை நன்காராய்ந்த யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையாசிரியர் எல்லாக் குற்றமும் தீர்ந்த செய்யுட்கு மேற்கோளாக இதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதன்கண் முருகப் பெருமானுடைய திருவடி, நிறம், ஒளி, ஆடை, வேல், சேவற் கொடி என்னும் இவை ஆறும் புனைந்துரைக்கப்பட்டன. முருக வேளை நினைக்கும்போதே தாமரை மலர் முன்னிற்பதும், அறுவகை வருணனையில் உள்ளஞ் சேறலும் புலவர் பெருமக்களுக்கு இயல்பாக நிகழத் தக்கன. நிவந்தோங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ்சுனையாகிய சரவணப் பூம்பொய்கையில், பதுமப் பாயலில், அப்பெருமான் தோன்றிய உண்மையை நினைவுறுவார், உளக்கண்ணுக்குத் தாமரை மலர் எங்ஙனம் புலனாகாதிருத்தல் கூடும்? "நம குமாராய" என்னும் ஆறெழுத்தடங்கிய அருமறைக் கேள்வியும், ஆங்கமை மூவிரு முகனும் முறை நவின்றொழுகலும்

மனங்கொள்ளுவார்க்கு அறுவகை இயைபு எவ்வாற்ருலும் அப்பெருமானுக்குப் பொருந்தியதென்று உயர்ந்த கவிகள் கருதுதல் இயல்பே. இதற்கேற்ப இக்கடவுள் வாழ்த்து ஆறடிகளால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதும் ஈண்டு உணர்ந்து இன்புறத்தக்கது. இனி, முதலில் அப்பெருமானுடைய சிவந்த திருவடியே புனைந்துரைக்கப்படுகின்றது. கடவுளரைப் பாடுங்கால் அன்னூர் திருவடி நினைவே கவிகளுக்கு முன்னிற்பதாகும். அதனுற்பெறும் பயன் நோக்கி அங்ஙனங் கூறல் மரபு. யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான் திருவடியும், யாவர்க்கும் கீழாம் அடியார் தலையும் ஒன்றுபடுவதே வேண்டப்படுவதாகும். இது கருதியே இறைவனேடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய வீட்டு நிலைக்குத் "தாடலைபோல் அடங்கி நிற்றல்" என்று சைவப் பெரியார் எடுத்துக்காட்டுவர். "தாடலை" என்னுந்தொடரில், தாள் என்பதனிறுதியும், தலை என்பதன் முதலும் ஒன்றுபட்டுத் "தாடலை" என்ருயவாறு போல, இறைவன் நிலையில் உயிர் நிலை தோய்ந்து இரண்டற்ற நிலையாதலே வீடு என்பது புல்னும். இங்ஙனம் திருவடியை முதற்கண் தொடங்குதலும், அத்திருவடிக்கட் பொருண் முடிபு கோடலும் ஆகிய மரபு குறுந்தொகைக்கண் அன்றி நற்றிணை, ஐங்குறு நூறு, அகநானூறு முதலியவற்றிலும் முறையே "மாநிலஞ் சேவடியாக" எனவும், "ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்" எனவும், "தாவில் தாள் நிழல் தவிர்ந்தன்ருலுலகே" எனவுங் கூறிய முறையான் உணரலாம். குறுந்தொகை, நற்றிணை,

அகநானூறு இம் மூன்றும் முறையே குறுமை, இடை நிகர், நெடுமை ஆகிய அடியளவு பற்றித் தொகுக்கப்பட்டனவாம். இவற்றிற்கு முறையே பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர் முருகன், திருமால், சிவபிரான் இவர்களைப்பற்றிக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியுள்ளார். இம் முறையில் ஆசிரியர் பிரமன், திருமால், சிவபிரான் இவர்களைப்பற்றிக் கருதியிருக்கலாம். பிரமனைக் கூற வேண்டிய பகுதியில் அப்பிரமனை மறைப்பொருள் வினவி அடக்கியருளிய ஆற்றல் முருகவேளுக்கு உள்ள தாலும், நிலக்கிழமை பற்றியும் இதற்கு முருகன் வாழ்த்துச் சிறந்ததென மேற்கொண்டார் போலும்!

இனி, நானிலத்து ஐந்திணை ஒழுக்கமும் இந்நூல் நுதலிய பொருளாதலின், அப்பொருளைக் கருக் கொண்டுள்ளது இப்பாடலென உணர்க. இங்ஙனம் நூல் நுதல் பொருளைத் தன்னகத்தடக்கி முதற் பாடல் புலப்படுக்குமாற்றைத் திருக்கோவையாரில் "திருவளர் தாமரை" என்னும் முதற்செய்யுட்குப் பேராசிரியர் செய்த நல்லுரையானும் உணரலாம். இக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் அக்கருப்பொருள் அமைந்த முறையைச் சற்று ஆராயத் தொடங்கு வேன். "தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி" என்புழி மருத நிலத்துக் கருப்பொருள் ஆகிய தாமரையும், "பவழத் தன்னமேனி" என்புழி நெய்தல் நிலத்துக் கருப் பொருள் ஆகிய பவழமும், குன்றியேய்க்கும் உடுக்கை" என்புழி முல்லைக்கு உரியதாகக் கருதப் படும் குன்றிமணிக் கொடியும், "குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த" என்றதனல், குறிஞ்சிக்கு உரிய மலையும் புலப்

படுக்கப்பட்டுள்ளன. பாலைக்கெனத் தனியே நிலமின் மையாலும், "முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து...பாலை என்பதோர் படிவங்கொள்ளும்" ஆத லானும், அம்முறையில் குறிப்பாக அந்நிலமும் புலப் படுக்கப்பட்டதென்னலாம். குன்றியையும் குன்றத் தையும் ஒரே அடியில் இயையவைத்த குறிப்பும் இதனை வலியுறுத்துவதாகும். ஈண்டு, குறிஞ்சியல்லா ஏனை நிலங்களை கருப்பொருள்களாலும், குறிஞ்சியை முதற்பொருளாலும் பெற வைத்து,"சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்" என்றபடி அந்நிலவுரிமை செவ்வேட்கு உள்ளது கருதியே.

முருகவேளின் இளமையும், அழகும், வீரமும் சிறப்பு முறையில் கவிகளின் உள்ளத்தைக் கவர்வன வாம். "தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி" என்ப தனால் இளமைச் செவ்வி புலனும். தாமரை இதழ் போன்ற மென்மையும் செம்மையும் ஈண்டு இளமையைப் புலப்படுப்பன. "பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளி" என்றதனால் திருமேனி நிறமும் அந்நிறத் தில் விளங்கும் பேரொளியும் அழகைப் புலப்படுப்பன. முருகனது ஒளியின் பெருமையை "முன்னே வந்து எதிர்தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்" என் னும் பெரியார் மொழியானும் உணரலாம். "குன் றின் நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்" என்றதனால் வீரம் புலனும். உலகம் கொடியவர்களால் துன்புறுங்கால் தம் வேற்படை கொண்டு பகை யொழித்து இன்புறுத்தற்கு வீரம் இன்றியமையா தது ஆகலின், காத்தற்றொழிலுக்கு உதவியாக வீரம்

முதற்கண் அடுத்துக் கூறப்பட்டது. அளியும் தெற லும் அரசர்க்கு இன்றியமையாதனவாம். அந்நிலையில் தெய்வ அரசராகிய முருகவேட்குக் 'காப்ப' என்ற தனால் அளியும், 'குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்த' என்ற தனால் தெறலும் உள்ளன என ஆசிரியர் பெருந் தேவனார் புலப்படுத்துள்ளார்.முருகவேளின் காவலிற் பட்டு உலகம் இன்பமயமான நாள்களை எய்துகின்றது என்னும் பொருள் தோன்ற, "காப்ப. ஏம வைகல் எய்தின்றாலுலகே' என இவ்வாழ்த்து முடிக்கப்பட் டது. இதனால், மக்களுக்கு உரிய அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்கம் இந்நூல் நுதலிய பொருளாகும் என்பது குறிப்பிற்புலப்படுத்தவாறும். இவ்வாழ்த்துப் பாட லில் மருத நிலத்துக் கருப்பொருள் முதலிலும் குறிஞ்சி முதற்பொருள் ஈற்றிலும் அமைந்துள்ளன. இதனால் "ஊடுதல் காமத்துக்கின்பம், அதற்கின்பம் கூடி முயங்கப் பெறின்" என்னும் முதுமொழிப்படி ஊடலும் கூடலும் முறையே நிகழும் இன்பவியல்பு புலப்படுக்கப்பட்டது என்பது போதரும். இங்ஙனம் இக்குறுந்தொகைக்கு அமைந்த கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் நுண்பொருள் பலவற்றையும் தன்னகத்து அடக்கி நுண்ணுணர்வினோர்க்கு நவில்தொறும் உண ருந்தோறும் முருகன் திருவடி இன்பம் போன்ற பேரின்பத்தைப் பயத்தலால், இன்பவூற்றாகத் திகழ் வதாகும்.

அன்பர்களே!

இனி, இந்நூலின் உட்பகுதியில் நுழைந்து பல பொருள் நயங்களைப் பின்னே சொற்பொழிவாற்ற

முன்வரும் புலவர் வாயிலாக உணர்ந்து இன்புறலாம். ஆயினும் நறுஞ்சுவைப் பொருளை நுகர்தற்கு வேட்கை விஞ்சினுர், பின் அவர் காலந்தாழ்த்துத் தரும் வரை காத்திருத்தற்கு மனம் ஒருப்படுவாரல்லர். ஏதோ கைக்கெட்டிய அளவு முந்துற நுகர்தற்கு விரும்புதல் இயல்பே. அம்முறையிற் சிற்சில பகுதிகளை அறிவு கருவியாக நுகர்ந்து இன்புறலாமெனநினைக்கின்றேன். இந்நூலின் இயல்பை விளக்கமாகப் பேச நினைப்பின் மிக விரியும் ஆதலின், ஒரு சில நயங்களை மட்டில் ஆராயலாமென எண்ணுகின்றேன். அவை, **1.** உவமையழகு, **2.** குண வருணனை, **3.** தேற்றுமுறை, **4.** உள்ளுறை, **5.** மக்கள் மன நிலை, **6.** காதலின் இயல்பு என்பனவாம். இவையும் சுருங்கிய அளவில் முறையே கூறப்படும்.

1. உவமையழகு

சங்க இலக்கியங்களுட் பெரும்பாலும் அமைந்த அணிகள் தன்மை நவிற்சியும் உவமையுமாம். பொருள்களைத் தெளிவுறுத்துவது உவமையாகும். ஒரு புடையொத்தல் உவமமெனக்கொண்டு உள்ளத்துணர்வுக்குக் கொள்ளத்தக்க அளவின் அன்றி உவமை கூறுவர் பிற்காலத்துப் புலவர். சங்கப்புலவர் காணும் உவமைகள், பொருளோடு ஒத்த தன்மையால் நெருக்கம் உடையனவாய் நின்று உணர்வுக்கு இன்பஞ்செய்வனவாம். அவற்றுள், இங்கே ஒரு சிலவற்றைத் குறிப்பிடுவேன். மனையாளை அஞ்சி யொழுகும் ஓராடவன் இயல்பு, "கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும் ஆடிப்

பாவை போல மேவன செய்யும்'' என்று உவமை கூறித் தெளிவுறுத்தப்பட்டது. கண்ணாடியின் முன் னின்றார், தம் கையையும் காலையுந் தூக்குங்கால் அக்கண்ணாடியில் தோன்றும் எதிருருவாகிய பாவை யும் அங்ஙனமே தூக்குமென்பது எளிதிற் காணப் படுவதொன்று. இதனால் ''ஆட்டுவித்தால் ஆரொரு வர் ஆடாதாரே?'' என்புழிப்போல இறைமை தலைவிபாலதாக, அவள் இயக்கியாங்கு இயங்குதல் தெளிவுறுத்தப்பட்டது. இது பரத்தை கூற்றாதலின் அவள் மனம் வேறுபட்ட நிலையிற் கூறியது பற்றித் தலைமகன் பெருமைக்கு இழுக்காகாதென்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

பிறிதோரிடத்து, சிறிய உயிரில் அமைந்து கிடக் கும் பெரிய காதலின் இயல்பை உவமிக்கக் கருதிய ஆசிரியர்,

''சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது; காமமோ பெரிதே!''

என்கின்றார். வேரிற் பழுக்கும் பழத்தை நீக்குதற்குக் கோடெனவும் சிறு பழத்தை நீக்குதற்குப் பெரும் பழமெனவுங் கூறினர். மரக்கொம்பை மகளிர்க்கு உவமையாக்குதல் கவி மரபு. இங்கே உடலோடு உயிர்க்குள்ள ஒற்றுமை கருதியும், உயிர் அணு வென்று கூறப்படுதல் பற்றியும், தலைவியின் இள மைச் செவ்வி நினைந்தும் சிறு கோடு உவமையா யிற்று. இத்தகைய சிற்றுயிரில் தங்கிய வேட்கையோ, மிகப் பெரிதென்பது போதரவும், நுகருந்தலை

மகனுக்கு அது பேரின்பம்செய்யுமென்பது பற்றியும் காமத்திற்குப் பெரும்பழம் உவமையாயிற்று. காமம் நறுங்கனியாகக் கூறப்படுதலை,

"தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே
காமத்துக் காழில் கனி"

என்னுந் திருக்குறளாலும்,

"கன்னிமை கனிந்து முற்றிக் காமுறக் கமழுங் காமத்
தின்னறுங் கனியைத் துய்ப்பான் ஏந்தலே"

என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளாலும் உணரலாம். காதலின் வளர்ச்சியை ஆடவர் மகளிர் பிரிவிற் காண்டல் போலக் கூடற் காலத்திற் காண்டற் கியலாது. கூட்டத்தில் இருவரும் உள்ளம் இயைந்து இன்பம் நுகர்வர். அந்நிலையில், அவ்வின்ப நிலை

"மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய
சுகத்தைச் சொல்லெனிற் சொல்லுமா றெங்ஙனே"

என்ற பெரியார் மொழிப்படி வெளிப்படுத்துச் சொல்லுந் தரத்ததன்று. பிரிவுத் துன்பம் வாய்விட்டுக் கூறும் இயல்பினது. இது பற்றியே இங்கே தோழி "உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே!" என்றனள். கூடலில் நிகழும் இன்பத்தினும் பிரிவின்கண் நிகழுந் துன்பம் மிகப் பெரிதாமென்பதனை,

"எரிதலைக் கொண்ட காமத் தின்பநீர்ப் புள்ளி யற்றால்
பிரிவின்கட் பிறந்த துன்பம் பெருங்கட லனைய தொன்றால்"

என்னுஞ் சிந்தாமணியாசிரியர் கூற்றாலும் உணரலாம். இங்கே இன்பத்தையுந் துன்பத்தையும் நீராகக் கொண்டு, அவ்வின்பம் நீர்த்திவலையளவினதென்றும், பிரிவுத் துன்பம் நீர்ப்பெருக்காகிய கடலளவின

தென்றும் கூறியது உணர்ந்து இன்புறத்தக்கது. 'காமமோ பெரிது,' என்றதும் பிரிந்த நிலையில் நிகழ்வது கருதியே. முதிர்ந்த பெரும்பழம் கொள்ளுவாரில்லையாயின், தனக்கு ஆதாரமாகிய சிறிய கொம்பையும் இறுத்துத் தானும் வீழும். அது போலத் தலைவியின் காதற்பெருங்கனியை உரிய தலைவன் நுகர முற்பட்டிலனேல், அதற்கு ஆதாரமாகிய தலைவியின் சிற்றுயிரையும் இறந்துபடச் செய்து தானுங் கெடும் என்பதும் இங்கே உணரத் தக்கது.

இனி, களவொழுக்கத்தில் தலைப்பட்டு மீண்ட தலைமகனது வேறுபாடு கண்ட பாங்கன், அவ்வேறுபாட்டிற்குரிய காரணத்தை வினவிய பொழுது, ஓர் இளம்பெண்ணால் இங்ஙனம் நேர்ந்ததென்று தலைமகன் கூறியதாக ஒரு பாடல் உள்ளது. அது,

“சிறுவெள் ளரவின் அவ்வரிக் குருளை
கான யானை அணங்கி யாஅங்கு
இளையள் முளைவா ளெயிற்றள்
வளையுடைக் கையளெம் அணங்கி யோளே”

என்பதாம். 'சிறிய வெள்ளிய பாம்பின் குட்டியானது காட்டில் திரியும் பெரிய யானையை வருத்தினாற் போல, நாணல் முளை போன்ற கூரிய பற்களை யுடைய ஓர் இளநங்கை என்னை வருந்தச் செய்தாள்,' என்பது இதன் பொருளாகும். மிகச்சிறிய கோலினாற் கொல்லத் தக்க பாம்புக்குட்டி மலை போன்ற யானையையும் வருத்துமென்பதை,

“அஞ்சனக் கோலி னாற்று நாகமோ ரருவிக் குன்றிற்
குஞ்சரம் புலம்பி வீழக் கூர்நுதி யெயிற்றிற் கொல்லும்”

என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளாலும் அறியலாம். 'இங்கே, தலைவன் யானையைத் தனக்கு உவமையாகக் கூறியதனால், தலைமையிலக்கணத்துக்குப் பொருந்தாத தற்புகழ்தல் பெறப்படுகின்றதே! அங்ஙனம் பெற வைக்கலாமோ? எனின், சென்றதற்கு இரங்குகின்றானாதலின், இங்கே தற்புகழ்தல் ஆகாதென்பது கருத்து. இங்கே,

"ஒண்ணுதற் கோஒ உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்குமென் பீடு."

என்னுந் திருக்குறளும் 'ஞாட்பினுள் நண்ணாரும் உட்குமென் பீடு' என்பதனாற் பெறப்பட்ட தற்புகழ்தலைப் பரிகரித்தற்கு, "கழிந்ததற் கிரங்கலின் தற்புகழ்தல் அன்றாயிற்று" என்று கூறிய பரிமேலழகர் உரைப் பகுதியும் ஒப்பு நோக்கி இன்புறத்தக்கன. இங்ஙனம் பாங்கன் கேட்டதற்குத் தலைமகன் இறுத்த விடையை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், பாங்கன், 'பேராற்றல் படைத்த நீ, ஒரு சிறு மகளால் இத்தன்மையையாதல் நின் பெருமைக்கு இழுக்காகும்,' என்று இடித்துரைத்தானாக, அக்கழற்றுரையைத் தலைமகன் மறுத்துரைக்கு முகமாக ஒரு பாடலுள்ளது. அஃது,

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வரை மருங்கிற்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே."

என்பது. இதன்கண் ஓரழகிய உவமை எடுத்தாளப் பட்டது. 'கதிரவனது கடுவெயில் எறிக்கும் வெப்

பத்தையுடைய பாறையின்கண்ணே, கையில்லாத ஊமன் தன் கண்ணினாலே பாதுகாக்கும்படி வைக்கப் பட்ட வெண்ணெய் உருகுதல் போல இக்காதல் பரந்துள்ளது; பொறுத்தற்கரிதாயிற்று,' என்பதாம். ஊமன் இலக்கணத்தைச் சிந்தாமணியாசிரியர்,

> "கையி னாற்சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும்
> மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கை"

என்று கூறினர். பிறர் கையினாற் கூறுஞ் செய்திகளை ஊமன் தன் கண்களாற் கேட்குமெனவும், பேச இய லாமையினால் நினைந்த கருத்துக்கள் அளவில்லன வாக, உள்ளத்தில் நிறைந்திருக்குமென்பது கருதி 'மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கை' எனவுங் கூறினர். 'இங்ஙனம் பேச இயலாமையோடு கையுமில்லையா னல், வெண்ணெயுருகிப் பரத்தலைக் கண்ணினாற் கண் டும் பிறர்க்குத் தெரிவிக்க இயலாமையோடு அவ் வெண்ணெயைப் பெயர்த்தெடுத்துப் பிறிதோ ரிடத்து வைக்கவும் அவ்வூமற்கு இயலாதாம். அது போல, இந்நோயைப் பொறுக்கவும் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்திக் கூறி ஆறுதலடையவும் இயலாதவ யினேன்,' எனவும், 'என்னை இடித்துரைக்கும் நண் பரே, இதனை நும் காரியமாக நிறுத்தலைச் செய்யின் நன்றாம்,' எனவும் தலைமகன் கூறினனென்பது இப் பாடற்கருத்து. இத்துணையும் உவமை நயங்கள் ஒரு வாறு புலப்படுக்கப்பட்டன.

2. குண வருணனை

இனி, ஒரு குணத்தையெடுத்துச் சிறப்பித்துக் கூறுங்கால், அதற்கு பேரெல்லையாக எம்மட்டிற்

கூறலாமோ, அத்துணையுங்கூறி, அக்குணத்தின் பெருமையை விளங்க வைத்தலே இந்நூலிற் பல விடத்துங் காணலாம். தலைமகள் தன் காதலனோடு மேற்கொண்ட நட்பைப்பற்றிக் கூறும் போது, "நிலத்தினும் பெரிதே; வானினுமுயர்ந்தன்று; நீரினு மாரளவின்றே," என்று கூறியதாக ஒருபாடற் பகுதி காணப்படுகிறது. திருக்குறளிற் பெருமைக்கெல் லையாக நிலம் வான் கடல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வெல்லாம் பெருமையென்னும் ஒரு பொதுத் தன்மை பற்றி வினவிய அநபாய சோழ அரசற்கு, இவை எடுத்தாளப்பட்ட மூன்று திருக்குறள்களையும் எடுத் துக்காட்டி எழுதியுய்த்த பெருமை பற்றிச் சேக்கிழார் பெருமான் திருக்கைகள்,

> "மண்ணிற் கடலின் மலையிற் பெரிதெதென
> எண்ணியெழு திக்கொடுத்த ஏற்றக்கை"

என்று பாராட்டப்பெற்றன. இங்ஙனம் திருக்குற ளில் பெருமையொன்றே பற்றிக் கூறப்பட்டனவாக, இங்கே ஒவ்வொரு வகையினும் வேறு வேறு பொதுத் தன்மை கண்டு கூறியது இன்புறத் தக்கது. சிறந்த நட்பென்னுங் குணம் சுருங்கியதாக, இல்லாமற் பரந்தும், அப்பரப்பிற் கேற்ப உயர்ந்தும், அதற் கேற்ப ஆழ்ந்தும் இருத்தல் வேண்டும். பிறராற் சிதைக்க முடியாதபடி வேர் ஆழ்ந்திருத்தலைப் பிற் காலத்துப் புலவரும்,

> "ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
> இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே."

என்று கூறுவர். இங்ஙனம் மூன்று தன்மையும் வாய்க் கப்பெற்று எல்லாம் வல்ல இறைவன் எங்கும்

நிறைந்த நிலை போல அகன்று உயர்ந்து ஆழ்ந்திருத் தற்கு முறையே நிலத்தையும் விண்ணையுங் கடலையும் உவமைகளாகக் கண்டது பாராட்டத்தக்கதே. இம் மூன்று தன்மைகளையும் இறைவனுக் குரியனவாக ஆளுடை அடிகள் தம் அனுபவ முறையிற்கண்டு கூறிய,

"..............வேதங்கள்
ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே!"

என்னுந் திருவாசகப் பகுதி ஈண்டு நினைந்து இன் புறத் தக்கது. இங்கே நுண்மை ஒன்று மிகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் காரணம், அணுவினும் அணுவாய் நிற்கும் இறைவனிலக்கணம் இந்நட்புக் குணத்திற்குப் பொருந்தாது என்பதே.

3. தேற்றுமுறை

ஒருவர்க்கு ஆற்றொணுத் துயரம் நேர்ந்தவிடத் துத் தேற்றப் புகுவார், துயரமுற்றார் உள்ளத்துட் பதியுமாறு ஆறுதல் மொழி கூறவேண்டும். அங்ஙனங் கூறப்படுமொழியும் உண்மையாக இருப்பின், நலமாம். இந்நிலையில் தலைமகனுடைய பிரிவு கருதி வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி ஆறுதல் கூறுமுகமாக ஓர் இனிய பாடல் இங்கே காணப்படுகின்றது. அது,

" வினையே ஆடவர்க் குயிரே வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவ ருயிரென
நமக்குரைத் தோருந் தாமே
அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே."

என்பதாம். ஓரமயம் பொருளீட்டக் கருதிய தலைமகன் அச்செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூற அஞ்சிக் குறிப்பிற் புலப்படுத்த நினைந்தான். உண்மைக் காதலன் எக்காரணத்தை முன்னிட்டேனும் தன் உயிரனைய காதலியைப் பிரிய நேரின் அச்செய்தியை வெளிப்படக் கூறினால் அவள் ஆற்றுளுத் துயர மெய்துவாளென்றெண்ணி, முதலில் ஒருவாறாகத் தன் எண்ணத்தை அவள் அறிந்து கொள்ளுமாறு குறிப்பிற் புலப்படுத்தலும், பின்னர் 'விரைந்து திரும்புவேன்' என்று கூறிப் பிரிவை வெளிப்படுத்தலுஞ் செய்வன். இதனை,

"முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவபொன் னல்முடியும்"

என்று பொதுவாக நீதி கூறுவான் போன்று பேசத் தொடங்கியதும், தலைவி பிரிவுக்குறிப்புணர்ந்து அழத் தொடங்கினாள் என்று கூறிய திருக்கோவைப் பாடலும், அதன்பின் ஒருவாறாகத் தேற்றி, 'யான் பிரிந்து விரைவில் வருவேன்,' என்றானாக, அது கேட்ட தோழி, 'பிரிந்து போதலில்லையாயின் அதனை எனக்குச் சொல்; அங்ஙனமன்றிப் பிரிந்து சென்று விரைந்து வருதலைச் சொல்வையாயின் அதனை அப்பொழுது உயிர் வாழ்வார்க்குச் சொல்,' என்னும் கருத்துத் தோன்ற,

"செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை; மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை"

என்னுந் திருக்குறளும் புலப்படுத்துவனவாம். இத் திருக்குறட்கூற்றுத் தோழியதாயினும், வேறு

பாடின்மை பற்றித் தலைவியாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். இம்முறையில் இங்கே தன் பிரிவைக் குறிப்பிற்புலப்படுத்த எண்ணிய தலைவன், பொதுவாக 'வினையே ஆடவர்க்குயிர்,' என்றான். இந்நீதி மிக உயர்ந்தது. தொழின்முயற்சியின்றி மக்கள் வாழ்க்கை நடைபெறுதல் இயலாதாகலின், அஃது ஆடவர்க்குயிராகுமென்பது உண்மையே. இவ்வுயர்ந்த குறிக்கோளைப் பொது நீதியாகத் தலைவன் கூறிய அளவில் அவன் பிரியக் கருதுகின்றான் என்பதைக் குறிப்பான் அறிந்த தலைமகள் துயரமிக்கு வேறுபட்டாளாக,அஃது உணர்ந்த தோழி அவளை நோக்கி, 'ஆடவர்க்கு வினை உயிர் என்று கூறிய தலைவரே, முன்னொரு முறை மனையுறை மகளிற்கு ஆடவர் உயிரென்றுங் கூறியுள்ளார்; கற்பரசியாகிய நினக்கு உயிர் அவராக, நின்னைவிட்டு எங்ஙனம் பிரிந்துறைவர்? அவர் கொள்கைப்படி எவ்வாற்றானும் பிரிவாரல்லர்; வருந்தல் வேண்டா; ஆறுதலடைக,' என்று தேற்றுவாளாயினள்.இங்ஙனம் தேற்றும் அறிவாற்றல் உடையவளாகத் தோழியினுயர்வைப் புலப்படுத்திய கவியினுட்கோள் வியத்தற்குரியது.

4. உள்ளுறை

இனி,அகப்பொருட் பகுதியிற் பேசுமக்கள்,கருத்தைக் கருப்பொருள் வருணனையில் உள்ளுறை பொருளாக அமைத்துக் குறிப்பிற்புலப்படுமாறு வலியுறுத்தலைப் பலவிடத்துங் காணலாம். இவ்வழகு தமிழ் மொழிக்கே சிறந்ததென்னலாம். செம்பொருளினுங் குறிப்புப் பொருள்களே அறிவுடையார்க்கு இன்பஞ் செய்வனவாம்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள சங்கத்துச் சான்றேர் பாடல்களெல்லாம் பெரும்பாலுங் குறிப்புப் பொருள்களை உடையனவாகவே காணப்படுவன.இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒன்று காட்டுவேன். தலைவியின் இயைபு கருதி நள்ளிரவில் தலைமகன் வருதலையறிந்த தோழி, 'வழியில் உறும் இடையூறுகளால் தலைவற்குத் தீங்கு நேருங்கொலோ!' என்றஞ்சி, இரவில் வருதலை விலக்க முற்பட்டுக் கூறுமுகமாக, ஒரு பாடல் உள்ளுறை நயந்தோன்ற உள்ளது. அது,

"கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட! நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்ததும் யாமே."

என்பதாம்.

இதன்கண்,தலைமகனது குறிஞ்சி நிலத்து வருணனையாக, 'ஆண் குரங்கு இறந்ததாக அதன் பிரிவில் கைம்மைத் துன்பத்தை ஆற்றுத அதன் பெண் குரங்கு தன் இளங்குட்டியைச் சுற்றத்திடைச் சேர்த்துவிட்டு, உயர்ந்த மலையினின்றும் வீழ்ந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும்,' என்னும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுல், 'நின் நிலத்துள்ள விலங்கும் பிரிவாற்றுது இறந்துபடுதலை அறிகின்றுய்; ஆதலின், நினக்கு இடையூறு நேருமேல் தலைவி உயிர் வாழ்தலை விரும்பமாட்டாள் என்பது அறிவிக்க வேண்டுவதொன்றன்று,' என்று தோழி தலைமகனுக்குச் சொல்லக் கருதிய செய்தி குறிப்பிற்புலப்படுதலை அறியலாம்.

5. மக்கள் மனநிலை

இனிப் பழங்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் மனநிலைகளை அறிதற்குச் சங்கநூல்களே சிறந்த கருவிகளாகும். ஒருவனும் ஒருத்தியுந் தம்முட்கொண்ட காதல் எத்தகைய இடையூற்றானும் பிறழ்ச்சி எய்துவதன்று. காதல் வயத்தான் ஒன்று கூடுவார் தம் மனத்திற்குச் சான்றாக வேறுபொருள்களை எதிர்பார்ப்பதில்லை. அவரவர் உள்ளங்களே சான்றாவனவாம். களவொழுக்கத்து நெடுங்காலம் பயின்று கற்பு முறையில் மணஞ்செய்துகொள்ளாதிருந்த தலைவனியல்பைக் குறித்துத் தலைமகள் தோழியை நோக்கி, "தோழீ, தலைவன் என்னைக் களவில் மணந்த காலத்தில் சான்றுவார் வேறொருவருமிலர்; தலைவர் ஒருவரே இருந்தனர்; அவரே தாம் கூறிய சூளுறவினின்றுந் தப்பியொழுகுவாராயின், யாஞ்செய்யத்தக்கது யாதுளது? அவ்விடத்து அவ்வமயம் ஒரு நாரை மாத்திரம் இருந்தது; அதுவும் ஓடும் நீரில் தானுண்ணும் பொருட்டு ஆரல் மீனின் வரவை.எதிர்பார்த்து நின்றதாகலின்,எம் நிகழ்ச்சியைக் கண்ணுற்றிராது; காணுததொன்றைப் பற்றிச் சான்றுதற்குத் தமிழ் நிலத்துப் புள்ளும் ஒருப்படாது, வாய்மை நெறியொழுகும் இயல்பின தாகலின்" என்று தலைவி கூறினளாம். இவ்வரிய கருத்தைப் புலப்படுத்தும் பாடல் :—

"யாருமில்லைத் தானே கள்வன்;
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ?
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ராரல் பார்க்கும்
குருகு முண்டுதான் மணந்த ஞான்றே"

என்பதாம். 'இங்கே தலைமகள், சான்றோர்க்குத் தகுதியில்லாத அஃறிணைப் பொருளாகிய நாரையைக் குறித்துக் கூறியது எங்ஙனம் பொருந்தும்?'' எனிற் கூறுவேன். தமிழ் நிலத்துப் பெண் மக்களுடைய கற்பின் பெருமை குறித்து அவர் மணநிகழ்ச்சிக்கு அஃறிணைப் பொருள்களுள்ளும் நிலையியற்பொருள்களாகிய மரமுதலியன சான்றாகிய நிகழ்ச்சி, சிலப்பதிகாரத்திற் கண்ணகி யென்னுங் கற்பரசி வாயிலாக வெளிப்பட்ட,

> ''வன்னி மரமும் மடைப்பள்ளி யுஞ்சான்றா
> முன்னிறுத்திக் காட்டிய மொய்குழலாள்''

என்னுஞ் செய்தியால் அறிகின்றோம். மரமாகிய நிலையியற்பொருளும் மடைப்பள்ளியாகிய செயற்கைப் பொருளும் தமிழ் மகளிர் கற்பிற்குச் சான்றாகுமாயின், இயங்கியற்பொருளாகிய நாரையைக் குறித்தது பொருந்தாதென்று எங்ஙனம் எண்ணலாம்?

6. காதலின் இயல்பு

உண்மைக் காதல் வயப்பட்ட மகளிர், தம் காதலர் எக்காரணத்தாலாவது தம்மொடு அளாவளாவுதலில் தவிர்ந்தொழுகுவராயினும், அக்கணவன்மாரிடத்துள்ள உண்மை அன்பிற்சிறிதுங் குறைபாடிலராய் ஒழுகும் இயல்பினர் என்பதை இந்நூலிற் பரக்கக் காணலாம். இச்செய்திக்கு எடுத்துக்காட்டாக, ''குறுந்தாட்கூதளி'' என்னுந் தலைப்புடைய பாடலும், ''தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்'' என்னுந் தலைப்புடைய பாடலும் குறிப்பிடத்தக்கன. முறையே அப்பாடற்கருத்துகள் வருமாறு :—

'ஒருயர்ந்த மலையில் பெரிய தேனடையைக் கண்ட ஒரு முடவன் அதனைப் பெறுவதற்கியலாமையால், தன் உள்ளங் கையைச் சிறிய கொள்கலமாகக் குவித்து அம்மலையின் கீழிருந்தபடியே அத்தேனிருலைப் பல முறை சுட்டித் தன் கையையே நாவினுற்றுழவி இன்புறுதல் போலக் காதலர் நல்கார் நயவாராயினும் யான் அவரைப் பல முறை காண்டலும் என் உள்ளத்திற் கினிதாகும்,' என்பதும், 'சிறு குழந்தைகள் தாம் உருட்டி விளையாடுஞ் சிறு வண்டியை ஏறிச் செலுத்தி இன்புறுராயினும், அவ்வண்டியை இழுத்து நடத்தி அவ்வின்பத்தை அடைதல் போல, என் கணவரை மெய்யுற்று இன்பம் அடையப் பெறேனுயினும், அவரது நட்பை மேன்மேலும் பெருக வளர்த்து இன்பம் அடைந்தேன்,' என்பதும் ஆம். இங்கே குறிக்கப்பட்ட காதற் பண்புகள் எத்துணைச் சிறப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன என்பது உணர்ந் தின்புறத்தக்கது.

அறிஞர்களே !

இதுகாறுஞ் சங்கத்துச் சான்ரேர்களின் இலக்கியப் பெருமையும்,அவற்றுள் குறுந்தொகை என்னும் அழகிய நூலின் மாண்பும் ஒருவாறு புலப்படுத்தப்பட்டன. இலக்கியச் சுவையே தம் வாழ்க்கை நலமெனக்கொண்டு துய்த்தின்புறும் உணர்வுடைப் பெருமக்கட்கு,இன்பவூற்ருகவுள்ள இன்னேரன்ன நூலாராய்ச்சிகள் தேவரமிழ்தினுஞ் சிறந்த சுவை பயப்பனவாம். இதுவரை பொறுமையோடிருந்து செவிசாய்த்த நும் எல்லோர்க்கும் என் வணக்கத்தை உரிமைப்படுத்துகின்

றேன். இம்மட்டில் யான் தரும் சிறு சுவை விருந்தை நிறுத்தி, ஏனை அறிஞர்கள் இந்நூன்முகமாகத் திரட்டி வைத்திருக்கும் பெருவிருந்தை நீவிர் துய்க்குமாறு நும்மையும், வரையாது வழங்குமாறு என் நண்பர்களாகிய சொற்பொழிவாளர்களையும் வேண்டுகின்றேன்.

தமிழ் மொழி நீடு வாழ்க!

அ. மணிமேகலை*

மணிமேகலையென்பாள், கோவலன் என்னும் வணிக குமரனுக்குக் காதற்கணிகையாகிய மாதவி பெற்ற மகளாவாள். அவள் வரலாறு கூறும் காப்பியத்திற்கும் இதுவே பெயராகும். இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு யாண்டுகளுக்கு முன், சோழ நாட்டின் தலை நகராய் விளங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், பெருங்குடி வணிகர் மரபில் தோன்றிய கோவலன் என்பான், அரசவையில் ஆடல் பாடல்களில் திறமை பெற்று அரங்கேறிய நாடகக் கணிகையாகிய மாதவியென்பாளைக் காதலித்து, அவளுடனுறைந்தொழுகினனாக, அவனுக்கு அவள் வயிற்றில் மணிமேகலை என்னும் பெண்மணி பிறந்தனள். நிகரற்ற அழகு வாய்ந்த இப்பெண்கள் திலகம் மங்கைப் பருவம் எய்தியிருக்கு நாளில், தன் அருமைத் தந்தையாகிய கோவலனும், பெற்ற தாயினும் உற்ற தாயாக மேற்கொண்ட கண்ணகியும் படாத துன்பங்களுக்கு

---

* 25-1-41-இல் திருச்சி வானொலியிற் பேசியது.

ஆளாகி இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்த செய்தி கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, இவ்வுலக இன்பத்திற் பற்றற்று ஒழுகத் தலைப்பட்டாள்.

"ஆடவர் கண்டா லகறலு முண்டோ?
பேடிய ரன்றோ பெற்றியி னின்றிடின்!"

என்று சுமதியாற் பாராட்டப்பட்ட இவள் அழகின் சிறப்பை நினைந்து, இவளைத் தகாத ஒழுக்கத்திற்கு ஆளாக்க முயன்ற இவள் அன்னையின் தாயாகிய சித்ராபதி என்பாள், 'பாண்மகன் பட்டுழிப் படூஉம் பான்மையில், யாழினம் போலுமியல்பினம்,' என்றும், 'நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை, வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்,' என்றும் தங்குல ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்ப நினைத்து ஒரு தோழி மூலமாக இச்செய்தியை மாதவிக்குத் தெரிவித்தனள். அது கேட்ட மாதவி,

"மாபெரும் பத்தினி மகள்மணி மேகலை
அருந்தவப் படுத்த லல்ல தியாவதுந்
திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅள்."

என்று மறுத்து உரைத்தனள். இந்நிலையில் இருமுது குரவரையும் இழந்தமையால் மணிமேகலைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை ஆற்றுதற்பொருட்டுச் சுதமதி யென்னும் தோழி, 'உவவனம்' என்னும் ஒரு பூஞ் சோலைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றாள். இவள் கட்டழகின் மாண்பைக் கேட்ட அந்நகரத்து அரச குமாரனாகிய உதயகுமரன் என்பான், காம பரவசனாய் அவ்வுவ வனத்திற்சென்று பளிக்கறையுட்புகுந்திருக்கும் மணிமேகலையைப் பற்றிப் பலவாறு பாராட்டிச் சுதமதியால் தெருட்டப்பட்டு மீண்டும் அவளையடை

யலாம் என்னுந் துணிவுடன் திரும்பினான். இந்நிலையில் உதயகுமரன் காட்சியில் மணிமேகலைக்குச் சிறிதளவு அவன்பால் உள்ளஞ் சென்றது. இதனை அவள் ஒளியாமல் தோழியாகிய சுதமதியை நோக்கி,

"கற்புத் தானிலள் நற்றவ வுணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டியென்
றிகழ்ந்தன னாகி நயந்தோ னென்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்சம்;
இதுவோ அன்னாய்! காமத் தியற்கை?"

என்று கூறிய செய்தியாலும், பின்னர் உதய குமரன் காஞ்சனனால் வெட்டுண்டு இறந்த பொழுது மனங் கலங்கி,

"உவவன மருங்கில் நின்பா லுள்ளந்
தவிர்விலே னாதலின்............
............நின் இடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல!"

என்று இரங்கிப் புலம்பினமையாலும் அறியலாம். இங்ஙனம் உதயகுமரனால் இழித்து உரைக்கப்பட்டும் அவள் உள்ளம் சிறிது காதலித்தற்குக் காரணம், பண்டைப் பிறப்புகளில் இவ்விருவரும் கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்ந்து வந்த தொடர்பென்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். காமத்தீச் சிறிதாகப் பற்றினும் பெரிதாகி வெதுப்பும் ஆதலின், அத்தொடர்பினின்றும் ஒழித்தற்கு மணிமேகலையை அவள் குலதெய்வமாகிய மணிமேகலா தெய்வம் யாரும் அறியாதபடி எடுத்து, இலங்கையிலுள்ள மணிபல்லவம் என்னுந் தீவிற்குக் கொண்டுவந்து புத்தபீடிகையைத் தரிசிக்கச் செய்தது. இச்செய்தியை ஆசிரியர் மணிமேகலா தெய்வத்தின் கூற்றாக,

"ஆங்கவ னன்றியும் அவன்பா லுள்ளம்
நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகலிற்
கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெந்துரு வெண்களர் வீழ்வதுரு போன்மென
அறத்தின் வித்தாங் காகிய உன்னையோர்
திறம்படற் கேதுவாச் சேயிழை செய்தேன்"

என்று கூறியதனால் அறியலாம். இங்கே மணி மேகலையை நோக்கி, 'சிறந்த மணமுள்ள கந்தசாலி என்னும் நெல் வித்தை உவர் நிலத்தில் வீழ்த்து வீணாக்குதல் போல, அறத்தின் வித்தாகிய நின்னை இழிகாமத்துக்கு இலக்காக்குதல் தக்கதன்று என் றெண்ணி, அறச்செல்வியாக்குதற்கு ஏற்றது செய்வேன்,' என்னுங் கருத்துத் தோன்றக் கூறியது பாராட்டத் தக்கது.

இனி, இந்நங்கையர் திலகம் மணிபல்லவம் என்னுந் தீவில் எதிர்ப்பட்ட தீவதிலகையென்பாள் உதவியால் கோமுகியென்னும் பொய்கையினின்றும் அமுதசுரபியென்னும் அட்சய பாத்திரத்தைப் பெற் றாள். இப்பேறே மணிமேகலையின் அறச்செயற்குச் சிறந்த முதற்கருவியாயிற்று. தீவதிலகை,

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி; அது தீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக் கென்னு நிமிராது."

எனவும்,

"மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே."

எனவுங் கூறிய அறவுரைகளைக் கடைப்பிடித்து, அவ்வமுத சுரபியினின்றும் அள்ள அள்ளக் குறையாத உண்டியை எளிய மக்களுக்கு வழங்குதலாகிய பேரறத்தை மேற்கொண்டொழுகுவாளாயினள். அங்ஙனம் புரிந்த அறச்செயலில்,

"ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்று மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை"

என்னும் உண்மை இவ்வம்மையால் மேற்கொள்ளப் பட்டது. செல்வமுடையார்க்குப் பல்வகைச் சுவை நிரம்பிய உணவுகளைப் படைத்தல் அறமாகாதெனவும், அஃது ஆரவார நீர்மையேயாமெனவும் உணர்ந்தமையால், அம்முறை கைவிடப்பட்டுக் குருடர், முடவர், செவிடர், ஆதரவில்லோர், நோய்த் துன்பமுடையோர் ஆகிய எளிய மக்களுக்கே இவளறம் பயன்படுவதாயிற்று. இவ்வன்ன தானமாகிய அறம் புரிதற்கு ஏற்ற இடமாகக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள 'உலக அறவி' என்னும் ஊரம்பலத்தைத் தெரிந்தடைந்தனள்.

அடைந்தவள், அங்கே உதயகுமரன் தன்மேற் காதலுடையவனாய் வருதலையறிந்து, அவனால் இடையூறு நேரவுங்கூடுமென்று எண்ணிக் காயசண்டிகை என்னும் வித்தியாதரப் பெண்ணின் உருவத்தை மேற்கொண்டு, தன் அறச்செயலைப் புரிவாளாயினள். அவ்வமயம், காயசண்டிகையின் கணவனாகிய காஞ்சனன் என்பான், தன் மனைவியைக் காதலித்ததாகத்

தவறுபட நினைந்து உதயகுமரனை வாளாலெறிந்து கொன்முன். இச் செயலை அறிந்த உதயகுமரன் தந்தையாகிய அரசன், தன் மகன் கொலைப்பட்டது குறித்துச் சினமுடையவனுய் மணிமேகலையைச் சிறைப்படுத்தினுன்.

அவ்வரசன் மனைவியாகிய இராசமாதேவி என் பாள், மணிமேகலைக்கு நலஞ்செய்வதாக வெளிக்காட் டித் துன்புறுத்தும் நினைவுடையளாய் அவளைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து, மயக்கு மருந்தை உண விற்கலந்து ஊட்டியும், புழுக்கறையில் அடைத்தும், காமுகன் ஒருவனை விடுத்துப் பழியுண்டாக்க முயன் றும் பலவாறு கொடுமை செய்தனள். மணிமேகலை இக் கொடுந் துன்பங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு, தான் எய்திய சில சித்திகளால் அவ்விடை யூறுகளைக் கடந்து, சிறிதும் வாட்டமின்றி இருந் தனள். இந்நிலை அறிந்த இராசமாதேவி அச்சமுற்று, "மகனை இழந்த துன்பம் பொறுக்கலாற்ருது இத் தீங்குகளைச் செய்தேன்; பொருத்தருள வேண்டும்!" என்று மணிமேகலையை வேண்ட, மணிமேகலை அவள் துன்பத்தை யொழிக்கு முகமாக உண்மைப் பொருளை மனங்கொளத் தெருட்டி அருளறத்தைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்தனள்.

மகனது இறப்பால் துயருறும் இராசமா தேவிக்கு மணிமேகலை கூறிய பொருளுரையால் அவளறிவு எவ்வளவு தெரிந்த நிலையிலுள்ளதென்பது புலனும்.

"உடற்கழு தனையோ, உயிர்க்கழு தனையோ?
உடற்கழு தனையேல், உன்மகன் றன்னை
எடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே?
உயிர்க்கழு தனையேல், உயிர்புகும் புக்கில்
செயப்பாட்டு வினையால் தெரிந்துணர் வரியது;
அவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயின், ஆய்தொடி!
எவ்வுயிர்க் காயினும் இரங்கல் வேண்டும்."

என்பது அப்பொருளுரையாம். இதன்கட்குறிக்கப் பட்ட பொருள், 'உடல் ஒழிந்ததற்கு அழுதே னென்றால், அவ்வுடலைச் சுடலையில் இடக்கொடுத் தவர் யார்? நீயன்றோ? அன்றி, உயிர் நீங்கியதற்கு அழுதேனென்றால், அவ்வுயிர் நித்தியமாகலின், அது செய்த வினைவழி ஓர் உடல் எடுத்திருக்கும்; அவ் வுடல் இன்னதென நம்மால் தெரிந்துகொள்ளுதல் அரிது; அவ்வுயிர்க்கு அன்பு செய்ய விரும்பின், உலகத்துள்ள எவ்வுயிர்களுக்கும் இரங்கல் வேண்டும்; அங்ஙனம் இரங்குவையாயின், பலவாகிய அவ்வுயிர்த் தொகுதிகளுள் நின்மகன் உயிரும் ஒன்றுமாதலின், அதற்கு அன்பு செய்தனையாவை' என்பதாம். இங் ஙனம் அவள் துயரம் ஒழிதற்குரிய நெறியைக் காட்டி, அதன் முகமாக அருளறத்தை மேற்கொள் ளச் செய்த மணிமேகலையின், தெளிந்த நுண்ணறிவுத் திறனும் அருளறத்திலுள்ள விருப்பமும் பாராட்டத் தக்கன. இவள் உப தேசச் சிறப்பைக் குறித்து, 'மகனை இழந்தமையால் நேர்ந்த துயரமாகிய நெருப்பு, மனம் விறகாகப் பற்றி உள்ளத்தைச் சுடுதலின், ஞானமாகிய நல்ல நீரைத் தெளித்து அவித்தனள்' என்னும் பொருள் தோன்ற,

"ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்
தேனு ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக
அகஞ்சுடு வெந்தீ ஆயிழை அவிப்ப"

என்று ஆசிரியர் பாராட்டியுள்ளார்.

இஃதன்றி, மணிமேகலை தன் ஆற்றலால் அந்நகரத்துள்ள சிறைச்சாலையை அடைந்து தண்டிக்கப் பட்டுப் பசியால் வாடிய மக்களுக்கு வேண்டுமளவு உணவளித்தும், அவர்களுக்கு அறிவுரை பகர்ந்தும், அச்சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாக்கிப் பல வகைப் புண்ணியச் செயல்களும் நடைபெறும்படி அரசனைக் கொண்டு செய்வித்தனள். இக்காலத்தில் சிறைச்சாலையைச் சீர்திருத்துவதற்கு முற்படும் விருப்பமுடைப் பெரியோர்களுக்கு இம் மணிமேகலையின் அருஞ்செயல் வழிகாட்டியாக உள்ளதாகும் தனக்குப் பல வகைக் கொடுஞ் செயல்களால் தீங்கிழைத்த இராசமாதேவியை வெறுது, அவள் அறியாமையை ஒழித்து, அவளை நல்வழிப்படுத்திய பேருதவியை நினைக்குங்கால் திருவள்ளுவ தேவர் அரிதினுராய்ந்து கூறிய,

"இன்னுசெய் தாரை யொறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்."

"இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு?"

என்னுந் திருக்குறள்கள் நம் நினைவின்முன் நிற்பனவாம். ஒருவன் தனக்குத் துன்பஞ்செய்தார்க்கு அவர் நாணும்படி நன்மைசெய்தலே அவரைத் தண்டித்ததாகும்

என்னும் பொருளுரை மணிமேகலை வாழ்க்கையில் தலைநின்று விளங்குவதொன்று. இங்ஙனம் மணிமேகலை தன் வாழ் நாளிற் பெரும் பகுதியைப் பிறர்க்கு நலம் செய்தலி லேயே கழித்தனள். கணிகையர் குலத்தில் தோன்றிக் கட்டழகும் யௌவனமும் வாய்க்கப் பெற்றும் அரச குமரனால் பல முறை விரும்பப்பட்டும், இழிதக வாகிய காமநிலையில் உள்ளத்தைச் செல்ல விடாது, தனக்குத் தீங்கு செய்தார்க்கும் நன்மையே செய்தும், உரிய சமயங்களில் அறவுரைகளைக்கொண்டு அறிவுக் கலக்கமுற்ருரைத் தேற்றியும் அருளறத்தை வளர்த்த பெருமை மணிமேகலைக்கே சிறந்ததாகும். திருவள்ளு வர் தவத்தின் இலக்கணங் கூறுங்கால்,

> "உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
> யற்றே தவத்திற் குரு"

என்றனர். தனக்கு நேர்ந்த பல வகைத் துன்பங்களை யும் பொறுத்துப் பிறவுயிர்களுக்கு ஒரு சிறிதும் துன் பஞ் செய்யாமையோடு நன்மையும் புரிந்த தவப் பெருஞ் செல்வியாய் விளங்கினமையின், மணிமேக லையே அதற்கு இலக்கியமாவாள்.

இன்னும் இவ்வம்மை, சாவக நாடு, இலங்கை முதலிய அயல் நாட்டு யாத்திரையையும், வஞ்சி, காஞ்சி முதலிய உண்ணாட்டுச் செலவையும் மேற் கொண்டு, ஆங்காங்குப் பற்பல அறங்களைப் புரிந்தும், ஞானமிக்க தவச் செல்வர்களிடத்தில் தருமோப தேசங்களைப் பெற்றும், பற்பல சமய உண்மைகளைக் கேட்டும்,சிறப்பாகப் புத்தமத உண்மைகளை உணர்ந்

தும் ஒழுகுவாளாயினுள். அறிவு வளர்ச்சியடைதற்கு அயல்நாட்டு யாத்திரை பெரிதும் உதவியாகுமென்னும் உண்மையையும் இவ்வம்மை சரிதம் புலப்படுத்துவதாகும்.

சமயவாதிகள் பற்பலரை அடுத்து உண்மை தெளிவதற்கு வாதித்ததும், மாறுபட்ட கொள்கையுடையாரைத் திருத்தியதும் வியப்பை அளிப்பனவாம். ஒரு சமயம், காட்சியளவை ஒன்றனையே கடைப்பிடித்து அனுமானப் பிரமாணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத பூதவாதியையடுத்து இவ்வம்மை தேற்றிய முறை அரிதினும் அரிது. அப்பூதவாதியை நோக்கி அம்மை, "நின் தந்தை தாயர் யாவர்?" என, அன்னுரை அவன் காட்டினனுக, "காட்சியளவை யொன்றனையே கடைப்பிடிக்கும் நினக்கு இவர் எப்படித் தந்தை தாயர் ஆவர்? காட்சியில் வைத்து எவ்வாறு காண முடியும்?" என வினவ, அவன் கலக்க முற்றுத் தன் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கும் நிமித்தம் தந்தை தாயரை ஏற்றுக்கொள்ளாது ஒழிப்பதா, அல்லது அவரை ஏற்றுக்கொள்ளு நிமித்தம் தன் கொள்கையை விட்டு ஒழிப்பதா என்னும் ஊசலாட்டிற்கு ஆளாயினுன். இங்ஙனம் தந்தை தாயரை விட்டொழிக்க மனம் வாராத அந்நிலையில் மணிமேகலை,

> "தந்தை தாயரை அனுமானத் தாலலது
> இந்த ஞாலத் தெவ்வகை யறிவாய்?"

என்று, தேற்றுவாளாயினுள்.

இவள், இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை முதலியவற்றைப் பிறர்க்கு எடுத்துக் காட்டி நல்வழிப்படுத்துந் திறமை

யில் மிகச் சிறந்தவளென்பதற்கு இவ்வரலாற்றுப் பகுதியிற்கண்ட வேறு சில சான்றுகளும் உள. அவற்றுள், முன்னர்க் காம வேட்கையிற் சிக்குண்ட உதயகுமரனுக்கு இளமை நிலையாமையை அறிவுறுத்த எண்ணி, அப்பொழுது அங்கே இயல்பாக வந்த முதிர்பருவத்தினளாய ஒருத்தியைக் காட்டி, பண்டு வனப்புடையனவாக இருந்த அவள் உடல் உறுப்புக்கள் இப்போது வன்மை குறைந்து அழகிழந் திருத்தலைக் குறித்து,

"தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே றாகி
வெண்மண லாகிய கூந்தல் காணாய்"

என்பது முதலாக ஏனையுறுப்புகளின் வேறுபாட்டையும் விளக்கிக் காட்டி, முடிவில்,

"பூவினுஞ் சாந்தினும் புலால்மறைத் தியாத்துத்
தூசினும் மணியினும் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெளியாய் மன்னவன் மகனே!"

என்று தெளிவுறுத்தியதொன்று.

சாவக நாட்டரசனாகிய புண்ணியராசனைக் கண்டு, அவன் முற்பிறப்பில் ஆபுத்திரனாய் இருந்து அருளறம் பேணிய செயலை எடுத்துக்காட்டி, அவனுக்கு நேர்ந்த மயக்கத்தைத் தெளிவித்துத் தருமோபதேசஞ் செய்து நன்னெறிப் படுத்தியது மற்றொன்று.

இங்ஙனம் பல்லாற்றானும் பலர்க்கும் உதவி புரிந்து முடிவில் வஞ்சி நகரத்திற்சென்று, சமயவாதிகள் பற்பலரோடு வாதப்போர் நடத்தித் தள்ளுவன தள்ளிக் கொள்ளுவன கொண்டு, காஞ்சியம்பதிக்குச்

சென்று, அறவண அடிகளை யடுத்துத் தத்துவ ஞானங் கைவரப் பெற்றுப் பவத்திறம் அறுகெனத் தவச்செயலில் தலைப்பட்ட மணிமேகலையின் சிறந்த வாழ்க்கை வரலாறு, அறிவுடையுலகம் நன்னெறிப் படுதற்குச் சிறந்த வழி காட்டியாய் உள்ளதென்பது தெளிவாம்.

UNIVERSITY LIBRARY
15 APR 1959
MADURAI
38371
T.P
484